

Provocarea misiunilor

de Oswald J. Smith, Litt. D.
fondatorul Bisericii Poporului, Toronto

Cuprins:

Cuvânt înainte

1. Înfrângerea lui Satan
2. Care este sarcina supremă a Bisericii?
3. Cum m-a chemat Dumnezeu la o lucrare mondială
4. Se va întoarce Cristos pe pământ înainte ca lumea să fie evanghelizată?
5. Câștigăm noi lupta împotriva păgânismului?
6. De ce nu a reușit Biserica să evanghelizeze lumea?
7. Cum m-a învățat Dumnezeu să dau pentru misiuni
8. Cum putem evangheliza lumea în această generație?
9. Metodele pauline
10. Însărcinarea întreită dată de Cristos
11. Chemarea misionară
12. Pregătirea misionară
13. Greutățile misionare
14. Programul misionar
15. Principii misionare
16. Oare religiile păgânilor nu sunt destul de bune pentru ei?
17. Misiuni prin evanghelism
18. Motto-urile noastre misionare

Cuvânt înainte

Socotesc un mare privilegiu ocazia de a scrie cuvântul înainte la „Provocarea misiunilor” a Dr. Smith, și sunt încântat că această carte dinamică de învățătură creștină este re-editată. O numesc dinamică în mod deliberat. Această carte are puterea de a schimba vieți și de a transforma Biserici.

În 1956 eram în ultimul an la școala Monkton Combe. În timpul convalescenței după o gripă cineva mi-a dat să citesc această carte. Fusesem convertit la Cristos doar cu câteva săptămâni înainte, și doream cu ardoare să înțeleg voia lui Dumnezeu pentru mine după absolvirea școlii. Dumnezeu a folosit al doilea capitol, „Care este sarcina supremă a Bisericii?”, și expunerea Dr. Smith în capitolul trei despre cartea Ezechiel, pentru a mă chema în lucrare.

Ordinat în 1962 în Biserica Anglicană, mă aflam la Biserica Sfinții Filip și Iacov din Bristol. Era o biserică în centrul orașului, cu cheltuieli tot mai mari pentru întreținere și o congregație în scădere. Se apropia momentul când urma să fie închisă. În acel timp, învățătura Dr. Smith din această carte ne-a deschis ochii asupra acceptării responsabilității misionare. Eliberată de auto-centrarea parohială, biserica s-a bucurat de reînnoire timp de 20 de ani. Numărul congregației s-a împătrit. Contribuția pentru misiune a crescut de la 100 lire în 1962 la peste 62.000 lire în 1982.

În timpul când scriu, Dr. Oswald Smith este încă în viață, având peste 90 de ani. Îi aduc mulțumiri pline de umilință lui Dumnezeu pentru lucrarea acestui om, învățătura lui și vestita Biserică a Poporului din Toronto. Orice creștin și orice biserică pot dovedi binecuvântările experimentate atunci când au pus misiunile pe primul loc în programul lor. Experiența omului din Minneapolis din Capitolul 7 poate fi și a lor.

Învățătura din această carte scrisă cu peste 30 de ani în urmă, este relevantă și virtual importantă pentru Biserica lui Isus Cristos de azi și desigur, până când El vine înapoi. Cu toate că nu sunt un învățător itinerant al Bibliei, am avut bucuria de a vorbi în multe locuri în țara mea cât și în America, Japonia, Irlanda, despre subiectul Administrării Creștine. Recomand întotdeauna „Provocarea misiunilor” drept o lectură vitală celor

interesați de acest subiect. Este de asemenea o carte obligatoriu de citit pentru noii membri ai propriei noastre biserici.

Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze și să folosească cu putere pe fiecare cititor în lucrarea misionară a Bisericii.

Rev. Malcolm Widdecombe,
Biserica Sf. Filip și Sf. Iacov, Bristol, Anglia
Februarie 1983

Capitolul I

Înfrângerea lui Satan

„Ei bine, ce-i nou?” spuse Satan, privind cu o expresie întrebătoare pe față.

„Minunat! Cum nu se poate mai bine!” răspuse Prințul Alaskăi, care tocmai intrase.

„Au auzit careva dintre eschimoși?” întrebă nerăbdătorul conducător, ațintindu-și ochii asupra îngerului căzut.

„Nici unul măcar!” răspuse Prințul închinându-se până la pământ. „Nu, nici măcar unul singur. Am avut eu grijă de asta”, continuă el, ca și cum ar fi savurat o victorie recentă.

„Vreo încercare?” continuă domnul lui cu un ton de autoritate. „A încercat cineva să intre?”

„Desigur, dar strădaniile lor au fost zădărnicate înainte ca ei să învețe un singur cuvânt al limbii!” răspuse Prințul, cu o notă de triumf în vocea lui.

„Cum? Spune-mi cum s-a întâmplat?” Satan era acum numai ochi și urechi.

„Ei bine, începu Prințul, îmi vizitam domeniile și am intrat departe în cercul polar unde este unul dintre cele mai izolate triburi, când deodată am fost surprins să aud că doi misionari trecuseră peste apă, au ajuns la țărm și cu săniile lor trase de câini avansaseră mult în împărăția mea, Alaska, îndreptându-se spre un trib mare de eschimoși chiar dincolo de cercul polar”.

„Da, și ce ai făcut?” izbucni Satan, nerăbdător să audă punctul culminant.

„În primul rând, am adunat oștirile întunericului și am ținut un consiliu sub comanda mea. Au fost date multe sugestii. Până la urmă s-a căzut de acord că lucrul cel mai simplu era să-i înghețăm.

Aflând că în acea zi urmau să pornească spre tribul cel îndepărtat și că le trebuia cam o lună întreagă să treacă peste gheață, am început imediat operațiile.

Cu inimile pline de dorința de a face cunoscut Mesajul, au pornit. Dar cam la o săptămână de la plecare, dintr-odată sania lor cu mâncare a trecut peste un strat de gheață mai subțire care s-a rupt sub greutatea ei și aceasta l-a scufundat pe loc.

Istoviți, au pornit cu curaj mai departe, deși erau într-o situație fără ieșire și la o distanță de peste trei săptămâni de destinația lor. Ei erau pentru prima dată în marele Nord și nu-l cunoșteau.

În sfârșit, când li s-au terminat ultimele provizii, când erau cu trupul epuizat de oboseală și pe punctul de a ceda, am dat cuvântul de comandă și în scurt timp a început să bată vântul transformându-se într-un uragan, zăpada a început să cadă, vifonița îi orbea, și înainte să vina dimineața, mulțumită ție, domnul meu care ești Prințul Puterilor Văzduhului, ei erau țepeni și înghețați”.

„Excelent! Splendid! M-ai slujit bine”, răspuse îngerul căzut, cu o expresie de mulțumire pe fața lui odată frumoasă.

„Și ce ai tu de raportat?” continuă el, întorcându-se spre Prințul Tibetului, care ascultase conversația cu evidentă satisfacție.

„Și eu am o poveste care va umple de plăcere pe Majestatea Voastră”, răspuse el.

„Ei, a fost vreo încercare de invadare și în împărăția ta, Prințul meu?” întrebă Satan cu interes crescând.

„Desigur”, răspuse Prințul.

„Cum? Povestește-mi despre aceasta”, porunci Satan, deodată nerăbdător.

„Îmi vedeam de treburi în inima Tibetului, explică Prințul, când mi s-a adus vestea că o Societate s-a organizat în mod special pentru a trimite Evanghelia în împărăția mea. Știi bine, domnul meu, că m-am alertat imediat. Mi-am adunat toate forțele să discutăm situația și am căzut de acord asupra unui plan care promitea succes.

Doi oameni trimiși de Societate călătoreau plini de hotărâre prin China, au ajuns la granița Țării Interzise și au trecut-o cu îndrăzneală. I-am lăsat să meargă cam trei zile și apoi, pe când se întuneca, au sărit pe ei doi câini sălbatici, din aceia care sunt în toată țara. Ei au luptat cu disperare până când unul a fost trântit jos și omorât. Celalalt, protejat de forțe invizibile pe care nu le-am putut învinge, a scăpat”.

„A scăpat?” țipă Satan, făcând un gest hidos. „Scăpat! Le-adus Mesajul?”

„Nu, domnul meu”, răspuse Prințul Tibetului, cu un ton sigur de el. „Nu avea nici o șansă. Înainte să apuce să învețe un cuvânt al limbii, ostile noastre i-au făcut pe băștinași să-l prindă.

El a fost judecat repede și condamnat. Oh, a fost o scenă care l-ar fi umplut de plăcere pe Majestatea Voastră. L-au cusut într-o piele udă de iak și l-au lăsat la soare să se coacă. A stat acolo trei zile, oasele lui rupându-se încet, pe măsură ce pielea se usca, până când i s-a sfârșit viața”.

Camera se umplea în timp ce vorbea Prințul Tibetului, astfel încât la încheierea raportului său s-a ridicat un vuiet aprobator din partea întregii adunări, în timp ce toți se aplecau înaintea figurii majestoase a lui Satan, încă frumos, în ciuda păcatului.

Dar un moment după aceea aplauzele au încetat la un semn al mâinii lui Satan.

„Și ce ai tu de raportat?” întrebă el, întorcându-se spre un alt înger căzut. „Încă ești tot stăpânul Afganistanului, Prințul meu?”

„Încă mai sunt, Majestatea Voastră, răspuse el, deși mă îndoiesc că ar fi astfel, dacă nu i-aș avea pe slujitorii mei credincioși”.

„Ah! Și în domeniile tale a avut loc o încercare?” exclamă Satan cu o voce puternică.

„Da, domnul meu”, răspuse Prințul. „Dar ascultă și voi spune totul pe îndelete”.

Ridicând mâna pentru a se face liniște, el începu:

„I-am urmărit avansând; erau patru - toți plini de zel să-L facă cunoscut pe El.

Cunoști, domnul meu, semnul care-l întâmpină pe călător chiar la hotarul împărăției mele. Pe el scrie aceste cuvinte: „Este absolut interzisă trecerea acestei granițe în teritoriul Afganistan”.

Ei bine, ei au îngenunchiat în jurul lui și s-au rugat, dar în ciuda acestui fapt, forțele noastre brave au câștigat. La mică distanță de semn, pe o movilă de pietre, sta un paznic afgan cu pușca în mână. După rugăciune micul grup a trecut cu curaj peste graniță intrând în Țara Interzisă. Paznicul i-a lăsat să înainteze douăzeci de pași și apoi, ca un fulger i-a împușcat pe trei dintre ei care au căzut la pământ - doi morți, al treilea rănit. Tovarășul lui l-a târât în grabă pe cel rănit spre graniță unde, după puțin timp, a murit - iar cel de al patrulea, descurajat, a fugit din țară”.

Strigăte prelungite au urmat acestui recital, o mare bucurie umplând toate inimile, cel mai mult a lui Satan, pentru că, nu era el oare încă în posesia Țărilor închise, și nu triumfase el în toate domeniile? Mesajul, mulțumită nenumăratelor lui hoarde, era încă ținut afară iar. Numele temut încă nu fusese auzit.

„Ai vrea să ne spui, oh, Atotputernicule, de ce ești atât de aprig să îți cunoștința departe de împărățiile noastre? Oare nu știi că împărățiile Prințului Indiei, a Prințului Chinei și a înălțimii Sale Regale, Prințul Africii îi sunt invadate de forțe puternice și că zilnic se întorc oameni Ia Cristos?”

„Ah, da, știu prea bine. Dar ascultați toți, și vă voi spune de ce sunt atât de zelos pentru Țările Închise”, răspunse Satan, în timp ce toți se plecau în față să audă.

„Există câteva profeții, poate rezumate cel mai bine în aceasta, începu el, care spune astfel: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor; atunci va veni sfârșitul”. Acum este foarte clar, continuă el pe un ton grav, că Dumnezeu cercetează acum Neamurile, „să scoată un popor pentru Numele Lui” și „după aceea, spune El, Mă voi întoarce”; și Marea Trimitere afirmă că trebuie făcuți ucenici din toate popoarele.

Deci, exclamă el cu indignare, Isus Cristos nu se poate întoarce să domnească până când nu a auzit fiecare națiune Vestea cea Bună, pentru că este scris: „Și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă” (Apocalipsa 7:9). Ca atare, nu contează câți misionari sunt trimiși în țările deja evanghelizate și nici câți convertiți sunt, deoarece până când mesajul Evangheliei nu este proclamat în Alaska, Tibet, Afganistan, și în celelalte domenii ale noastre unde încă nu a fost auzit, El nu se va întoarce să domnească”.

„Atunci, spuse Prințul Nepalului, dacă putem ține în afara Țărilor închise pe fiecare mesager, putem împiedica venirea Lui la domnia pe pământ și astfel frustra scopurile Celui prea Înalt”.

„Și vom face aceasta”, strigă mândrul Prinț al Cambodgiei. „Doar zilele trecute, continuă el, însuși un misionar scria: „Acum nu știm nici măcar un singur cambodgian care să cunoască despre Mântuitorul nostru Isus Cristos”. Vom avea noi grijă, Majestatea Voastră, ca nici unul singur să nu scape”.

„Foarte bine, spuse Satan. Să fim foarte atenți și să împiedicăm orice încercare de intrare în Țările Închise”.

Punând la cale marele plan, strigau cu veselie, apoi au pornit înapoi spre împărățiile lor, mai hotărâți ca oricând să împiedice salvarea chiar și a unui singur suflet.

Au trecut cincizeci de ani. Neobosit, Majestatea Sa Satanică umbla peste tot. Gândurile negre păreau a i se citi pe față. Era clar că ceva neobișnuit era cauza tulburării lui.

„Nu trebuie să se întâmple, își spunea sieși. Și nici planul, cu nici un preț”, continuă el cu voce mai puternică. „Da, planul acela. Se pare că au o viziune asupra lui”. „Evanghelizare”, ”pionier“, nu-mi plac cuvintele astea. Și apoi, acea mărturisire scrisă a lor.

„Obiectivele Societății includ următoarele: Grăbirea revenirii Domnului nostru prin împlinirea programului Lui pentru această vreme, care este propovăduirea Evangheliei în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor și să scoată un popor pentru Numele Lui, așa cum a spus El: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. Scopul Societății este acela de a se angaja numai în acele activități care contribuie la evanghelizarea lumii. Politica ei misionară este de a evita dublarea agențiilor de răspândire a

Evangeliei existente în străinătate prin direcționarea eforturilor înspre slujire de pionierat în popoarele, triburile și locurile unde încă nu este cunoscut numele lui Cristos”.

„Regiuni de dincolo”, „locuri neocupate”, „slujire de pionierat în popoarele, triburile și locurile unde Cristos nu este cunoscut!” Și „pentru grăbirea întoarcerii Domnului nostru prin împlinirea programului Lui pentru această vreme”. Apoi acea expresie a lor, „Să vină Regele înapoi”. „Regele!” „Regele!” Nu se va întâmpla. Trebuie să le împiedic scopurile! „Regele!” Ce se va întâmpla cu mine când vine El? Trebuie să convoc imediat un consiliu!”

În câteva minute erau toți prezenți. Au venit din cele mai îndepărtate locuri - îngeri puternici căzuți, demnitari, principii, comandanți, conducători ai lumii, ai acestei epoci întunecate - mulțimi nenumărate, s-au adunat în jurul domnului lor, care stătea plin de mânie în mijlocul lor. Domnea liniștea, o liniște de moarte. Satan a început să vorbească:

„Prințe de Alaska, vino în față!”

Tremurând și plin de teamă, chircindu-se, atât de deosebit față de apariția din urmă cu cincizeci de ani, se apropie de temutul său monarh.

„Prinț de Alaska, întrebă Satan, au reușit să intre?”

„Da, domnul meu, au reușit,” răspuse încet Prințul, cu o privire plină de teamă, ridicându-și ochii cu greu.

„Cum! Ce!” tună Satan, neputând să se controleze. „De ce nu mi-ai apărât mai bine împărăția?”

„Am făcut tot ce am putut, Majestatea Voastră, dar totul a fost inutil. Cumva s-a aflat; corpurile înghețate ale primilor doi au fost găsite. Toată Biserica a fost ca pe foc. Au pornit alții. Pe unii i-am distrus. Alții s-au descurajat și s-au întors înapoi. Dar până la urmă, în ciuda a tot ce am putut noi face, au reușit să treacă. Însoțiți și apărați de oștiri întregi de îngeri, au intrat și au rămas; nici măcar nu i-am putut scoate afară. Și acum sunt sute de eschimoși în Împărăția lui Dumnezeu, și alte mii au auzit Vestea cea Bună!”

Scena care a urmat este greu de descris. Satan fierbea și urla de furie. Parcă erau în aer milioane de duhuri. Escorta lui de prinți era înspăimântată și încerca să scape de ochii lui teribili.

„Prințe de Tibet, înaintează!” urlă mânios diavolul, după un moment. „Sper că ai de dat un raport mai bun”, continuă ci, în timp ce renumitul conducător venea în față.

„Nu, stăpâne, mă tem că nu este mai bun”, răspuse Prințul.

„Cum!” izbucni Satan. „A auzit cineva Numele în domeniul tău, o, Prințe?”

„Nici o putere la îndemâna mea nu a putut birui,” răspuse încet Prințul. „Ne-am dat toată silința. Toate forțele noastre au luptat zi și noapte ca să-i înfrângă. Se pare că există o mișcare pornită cu singurul scop de a merge acolo unde nu a mers nimeni altcineva și de a predica în așa numitele locuri neocupate din lume, și pe al cărei conducător a încercat să-l distrugă Prințul de China cu forțele lui, dar în zadar. Păzit de cete de îngeri, el a scăpat viu. Au fost asmuțiți pe el câinii. I-am umplut pe preoți de ură de moarte împotriva lor. Au fost pregătite pentru ei pretutindeni capcane. Au fost adoptate metode de înfometare. Bolile și-au făcut partea lor, dar totul a fost zadarnic. Ei au mers înainte, încât azi, sunt zeci de tibetani pierduți pentru noi pentru totdeauna, și alte mii au auzit Vestea. Mărturia a fost dusă până în locurile cele mai îndepărtate”.

La auzul acestor cuvinte, mânia lui Satan nu a mai cunoscut margini. Fără să ezite nici măcar un moment, a dat porunca finală:

„Prințe de Afganistan, înaintează!”

După un moment de ezitare, cu pași înceți și ochii aplecați, cel strigat răspunse, tremurând în fața suveranului său.

„Prinț de Afganistan, începu din nou Satan, tu mi-ai păzit bine domeniile. Dacă și tu mă trădezi, nu știu la cine să merg”.

Răspunsul întârzia. Tăcerea ținea audiența înmărmurită.

„Vorbește, o, Prințe. Au intrat?”

„Da, stăpâne”.

„Prinț de Afganistan," exclamă diavolul țâșnind înainte cu furie, „nu mi-ai fost credincios?”

„Ba da, stăpâne, am fost, dar în zadar. Ne-am dat toată silința. Până cu un an în urmă nici măcar unul nu auzise. Apoi au fost trimiși doi tineri de către acea Societate Pionier și..”.

„Blestemații!" strigă Satan.

„Întreaga biserică s-a rugat," continuă Prințul. „Ei toți par a ști că El nu va veni să domnească până când Evanghelia nu este propovăduită în fiecare limbă a pământului. Îngerii erau la pază. Oh, da, am luptat, dar nu i-am putut birui. Ei au venit, și acum o săptămână un om L-a primit pe Cristos și alții au auzit deja”.

„Și acum, urlă Satan, totul este pierdut! Mii de oameni au fost mântuiți în India și China, dar vestea care tocmai am auzit-o este cea mai rea dintre toate. Acum El va veni. Și nu peste mult timp, deoarece cu viziunea pe care o au oamenii aceștia, vor ajunge la fiecare trib, limbă și popor. Și apoi vai, vai mie!”

CAPITLUL II

Care este sarcina supremă a Bisericii?

Deschideți vă rog cu mine, la Ezechiel 3 versetele 17-19. Voi schimba câteva cuvinte din acest pasaj pentru a-l actualiza. Observați cu atenție schimbările. Aș dori să fac aplicabil acest pasaj câmpului de misiune. Acum veniți să citim, începând cu versetul 17:

„Lucrător creștin, te-am făcut păzitor: de aceea, ascultă cuvântul care va ieși din gura Mea, să-i înștiințezi din partea Mea! Când voi zice celui rău: “Vei muri negreșit!”, dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui; DAR îi voi cere sângele din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, și el tot nu se va întoarce de la răutatea lui și de la calea cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul!”

De-alungul anilor, viața mea a fost extraordinar de motivată prin mari motto-uri misionare. Aș dori să vă dau unul din ele, care a însemnat pentru mine mai mult decât oricare altul. Acesta spune: „Sarcina supremă a Bisericii este evanghelizarea lumii”. Cred lucrul acesta din toată inima mea. Cea mai importantă lucrare a Bisericii lui Isus Cristos este evanghelizarea lumii.

LUMEA

Voi lua trei cuvinte din acest motto și le voi analiza unul câte unul. Haideți să începem cu ultimul - „Lumea”. „Sarcina supremă a Bisericii este evanghelizarea lumii” Când Dumnezeu a iubit, El a iubit o lume întreagă. Când El Și-a dat Fiul, Și-a dat Fiul pentru o lume întreagă. Când Isus Cristos a murit, El a murit pentru o lume întreagă. Viziunea Lui Dumnezeu este viziunea asupra lumii întregi. Și El dorește ca și noi să avem o asemenea viziune.

Atâția dintre noi suntem limitați în înțelegerea noastră. Noi vedem doar comunitatea noastră, doar satul sau orașul nostru, și nu privim dincolo de acestea. Există oameni care se gândesc doar la biserica lor, neinteresându-i ce fac alții. Dar există și unii care au o viziune mai largă. Ei văd un oraș întreg sau o regiune întreagă, și sunt gata să își dea banii și munca lor pentru evanghelizarea acestora. Dar și aceștia sunt limitați în înțelegerea lor, deoarece nu pot trece de granițele orașului sau regiunii în care trăiesc. Apoi mai există alții care au o viziune și mai largă. Ei văd o țară întreagă și sunt gata să lucreze pentru evanghelizarea ei. Dar chiar și aceștia sunt limitați în înțelegerea lor, deoarece nu văd dincolo de hotarele țării lor. Există apoi cei care au o viziune și mai largă. Ei văd un continent și sunt gata să facă tot ce pot pentru evanghelizarea continentului lor. Până și aceștia sunt limitați în înțelegerea lor, pentru că nu văd dincolo de marginile continentului lor. Și în sfârșit, există cei care văd o lume întreagă. Ei văd Europa, Asia, Africa, America de Nord și de Sud, toate insulele mărilor și oceanelor. Aceștia au viziunea lui Dumnezeu, și aceasta este viziunea pe care El dorește să o avem, o viziune asupra lumii întregi.

De ce oare atât de mulți dintre noi avem o viziune locală? De ce ne gândim numai la noi înșine? Îl interesează pe Dumnezeu mai mult negrii de aici decât galbenii din altă parte? Sau cei bruni mai mult decât cei albi? Oare nu avem o viziune limitată pentru că vedem numai de aproape? Când am plecat din Jamaica, m-am urcat în avion. La început am văzut împrejurimile, apoi, pe măsură ce ne ridicam am văzut câmpurile și fermele. Când am ajuns și mai sus, am văzut văile și munții în depărtare. Apoi am privit de sus întreaga insulă Jamaica, așezată ca un giuvaier în sânul Caraibelor; și dacă ne-am fi ridicat și mai sus, aș fi avut o privire generală asupra insulelor Antilele Mari.

Din locul Său, Dumnezeu poate privi asupra lumii întregi și poate vedea fiecare țară, insulă și continent în același timp. Dacă ne-am putea ridica destul de sus, am vedea lumea așa cum a văzut-o Isus. Dar unii dintre noi nu am călătorit niciodată și nici nu i-am auzit pe cei care au călătorit. Nu studiem geografia, și știm foarte puțin din ceea ce este dincolo de noi.

Oare de ce credem că noi suntem un popor mai important decât oricare altul dintre popoarele lumii? Oriunde merg, aud exprimându-se acest sentiment. Când am fost în Marea Britanie, oamenii de acolo spuneau: „Noi suntem poporul”. În Australia și Africa de Sud, am auzit același lucru: „Noi suntem poporul”. Călătorind în Statele Unite, aud în fiecare loc: „Noi suntem poporul”. Eram odată pe o insulă mică în Pacific, și până și acolo, băștinașii ziceau: „Noi suntem poporul”. Ei îmi spuneau: „Voi americanii, de ce oare trăiți la marginea civilizației? De ce nu trăiți mai aproape de centrul lucrurilor?” Ideea era că noi britanicii și americanii trăim departe, la marginea lumii, iar ei, băștinașii de pe acea insulă din Pacific erau în centru. Problema era că ei erau limitați în înțelegerea lor, nu aveau o viziune asupra lumii. Credeau că ei erau poporul cel mai important din lume.

Oare, mă întreb, gândim în felul acesta pentru că ne credem cei mai numeroși? Mi-e teamă că unii dintre noi nu știm că există alte națiuni în lume cu populație mai numeroasă, și noi nu suntem singurele pietricele de pe malul mării.

Când am fost în insulele Indoneziei, am călătorit și prin toată insula Java, pe care am aflat că o puteam traversa de la un cap la altul cam în douăsprezece ore, iar de la nord la sud în aproximativ patru ore. Ați putea crede că Java este unul din cele mai dens populate locuri de pe suprafața pământului? Pe acea insulă mică sunt 75 de milioane de oameni. Aș putea pune șizeci de insule Java peste Canada, și tot ar mai rămâne loc, și totuși, insula Java are pe ea aproape o treime din populația Statelor Unite. Dacă pe Dumnezeu îl interesează numărul, atunci Dumnezeu este mai interesat pentru Java decât pentru țara mea, Canada, deoarece în timp ce în Canada sunt douăzeci și trei de milioane de oameni, în Java sunt, așa cum am spus deja, 75 de milioane.

Dacă pe Dumnezeu îl interesează numerele, atunci El este mai interesat pentru Statele Unite decât pentru Java, deoarece în timp ce în Java sunt 75 de milioane de oameni, în Statele Unite sunt 216 milioane. Dar iarăși, dacă pe Dumnezeu îl interesează numerele, atunci El este mai interesat pentru Uniunea Sovietică decât pentru Statele Unite - în timp ce în Statele Unite sunt 216 milioane de oameni, în Uniunea Sovietică sunt 250 de milioane! - ea fiind cea mai numeroasă națiune albă pe suprafața pământului. Dar iarăși, dacă pe Dumnezeu îl interesează numărul, atunci îl interesează mai mult India decât Uniunea Sovietică - în cea de-a doua sunt 250 milioane, pe când în India sunt 600 de milioane de oameni - aproape dublu! Și în sfârșit, dacă pe Dumnezeu Îl

interesează numărul, atunci desigur că El este mai interesat pentru China decât pentru India - în timp ce în India sunt 600 de milioane, în China sunt peste 800 de milioane de oameni - poporul cel mai numeros din lume. Fiecare al patrulea copil născut în lume, este un chinez. Cineva spunea: „Trebuie că Dumnezeu îi iubește pe chinezi pentru că i-a făcut atât de mulți”. Țara mea, Canada, văzută din punct de vedere numeric, este doar un vârful de ac pe hartă. Și dacă apele Atlanticului și apele Pacificului s-ar ridica peste noapte și ar inunda Canada, presupun că în dimineața următoare ar fi un anunț în ziarele americane care ar spune: „Noaptea trecută Canada a dispărut din familia națiunilor”. Când este vorba de număr, suntem aproape nimic. Atunci de ce să ne considerăm pe noi „poporul”? De ce să fim locali în înțelegerea noastră? De ce să ne credem mai importanți decât oricare alt popor din lume? De ce să fie Dumnezeu interesat mai mult pentru noi decât pentru alte popoare? Oh, de ne-ar da El o viziune mondială pentru ca să putem lucra pentru evanghelizarea lumii întregi, lumea pentru care a murit Cristos, și ca noi să putem vedea lumea așa cum o vede El!

SUPREMĂ

Să privim acum la un alt cuvânt în motto-ul nostru, cuvântul „supremă”. „Sarcina supremă a Bisericii este evanghelizarea lumii”.

Dacă evanghelizarea lumii este lucrarea noastră cea mai importantă, atunci ar trebui să lăsăm totul la o parte când are loc o convenție misionară, și să fim prezenți la fiecare sesiune, altfel înseamnă că dăm prioritate altor lucruri și nu credem că acesta este cel mai important dintre toate. Prin acțiunile noastre dovedim că punem misiunile pe planul secund.

În al doilea rând, dacă evanghelizarea lumii vine pe primul loc, atunci ar trebui să ne concentrăm pe dăruirea la misiuni și să-i lăsăm pe alții, care nu au viziunea, să contribuie la alte proiecte. Vor fi întotdeauna destui pentru lucrările de acasă. Vor fi mulți care să se îngrijească de proiectele de acasă, în timp ce va fi doar o minoritate interesată în sarcina supremă a Bisericii.

Dacă punem misiunile pe primul loc, atunci vom da mai mult misiunilor decât pentru orice altceva. Altfel, locul întâi îl va lua un alt lucru. Există aici oameni de afaceri și fiecare are întreprinderea lui. În ea, există sectoare pe care proprietarul le consideră mai importante decât altele. În care deci va investi el surplusul de bani? Desigur, în sectorul cel mai important. De ce face astfel? Pentru că dorește să dezvolte sectorul cel mai important al afacerii lui. La fel este și cu misiunile. Dacă evanghelizarea lumii este lucrarea cea mai importantă a bisericii, atunci ar trebui să dăm acestui cel mai important sector, cea mai mare parte din banii noștri. Altfel, nu punem misiunile pe primul loc și nu credem că evanghelizarea lumii este sarcina supremă a bisericii. Cunosco foarte puțini pastori care cred cu adevărat că evanghelizarea lumii este lucrarea lor cea mai importantă.

Faptul acesta mă face să spun că fiecare biserică ar trebui să cheltuiască mai mult pentru misiuni decât pentru ea însăși. Este foarte logic. Dacă credem că evanghelizarea lumii este pe primul loc, atunci ar trebui să investim mai mulți bani pentru locurile îndepărtate decât pentru noi aici acasă.

„Dar, veți întreba, ce se întâmplă în biserica dumneavoastră? Cum rămâne cu Biserica Poporului din Toronto unde sunteți pastor? Trimite biserica dumneavoastră mai mult misiunilor decât cheltuie pentru ea?” Mă bucur să pot spune că nu a existat un an de când sunt pastor la Biserica Poporului, în care să fi folosit pentru noi acasă atât cât am trimis misiunilor din străinătate.

Cu ani în urmă am pus membrilor două întrebări, prin casierul nostru. Prima: „Cât am cheltuit pentru noi anul trecut?” După ce s-au examinat registrele am primit răspunsul. „Dr. Smith, mi s-a spus, anul trecut s-au folosit 53.000 de dolari pe lucrarea de acasă”. Apoi am pus a doua întrebare: „Cât am trimis misiunilor din străinătate? Cât s-a adunat pentru misiuni?” Și iarăși am primit răspunsul: „Anul trecut s-au dat 318.000 dolari pentru misiuni”. „Minunat, am spus, așa a fost întotdeauna și așa trebuie să fie”. Și dacă vine timpul când comitetul Bisericii Poporului hotărăște să se cheltuiască mai mult aici acasă și mai puțin pentru misiuni, va primi demisia mea fără nici un moment de ezitare. Nu aș dori să fiu pastorul unei biserici care folosește mai mult pentru ea decât trimite misiunilor din țările îndepărtate.

Când Biserica Poporului s-a mutat în strada Gerrard, cu mulți ani în urmă, mi s-a spus totul, în afara unui singur lucru, și în duminica dimineața în care trebuia să am prima predică din acel loc, casierul s-a apropiat de mine cu o expresie sinistră pe față. „Dr. Smith, a spus el, v-am informat despre toate lucrurile în legătură cu această biserică, cu excepția unuia singur". Apoi s-a oprit. Așteptam să continue ceea ce începuse. După un moment a spus: „Această biserică are datorii. Avem câteva facturi neachitate și în casa de bani nu este nimic”. Se uita la mine așteptând parcă să-mi bag mâna în buzunar, să scot banii și să-i dau lui, spunându-i să fugă să plătească facturile.

În schimb, m-am întors, am pornit spre amvon și mă rugam. „Doamne, am spus, de mult timp aștept să văd dacă un anumit pasaj din Cuvântul Tău este adevărat”. Adevărat, din punct de vedere practic, gândeam. Mă refeream la versetul „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu (cea extinsă pe tot pământul) și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. În acea dimineață am avut o predică misionară.

A venit duminică seara. Era prima mea duminică. Ar fi trebuit să am un mesaj de evanghelizare, dar iarăși m-am simțit îndemnat să vorbesc despre misiuni, și așa am făcut. Apoi i-am invitat pe oameni să vină înapoi în fiecare seară în acea săptămână. Ei au venit, și luni seara am predicat din nou despre misiuni. Marți seara au primit iarăși un mesaj despre misiuni. Miercuri seara au trebuit să asculte iarăși im subiect de misiune. Joi seara la fel. Vineri erau deja atât de mulți, poate din curiozitate mai degrabă decât din alte motive, și iarăși au primit o doză de misiune.

Apoi, îmi închipui că și-au încrucișat brațele zicând unul către altul: „Nu-l putem înțelege pe pastorul acesta nou. Se pare că nu are nici o altă predică în afară de cele despre misiuni. Dar vine a doua duminică. Poate că atunci va începe să predice cu adevărat”.

A doua duminică a sosit. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. La serviciul de dimineața am făcut un anunț: „Astăzi vom avea trei servicii și vom avea trei colecte pentru misiuni - una dimineață, una după masă și ultima deseară”. Unii parcă mă priveau amuzați, dar eu începusem lucrarea, asistat de un misionar, și eram hotărât să o duc până la capăt. În acea dimineață am vorbit despre misiuni și s-a făcut o colectă misionară. Lucrul acesta s-a repetat după masa și iarăși seara. Nu spusesem aproape nimic despre nevoile de acasă, și totuși, luasem toți banii care au fost dați, pentru misiuni. Dar acum vine partea a doua.

Oamenii au devenit atât de interesați, atât de stârniți, atât de treziți, încât veneau tot mai mulți. Multe suflete au fost mântuite și în scurt timp s-a ocupat fiecare scaun liber. După puțin timp ei au înțeles viziunea și au început să dăruiască, așa cum nu mai făcuseră înainte vreodată, și în câteva săptămâni, fără să trebuiască să spun ceva despre obligațiile locale, s-a plătit fiecare datorie, s-a achitat fiecare factură, și începând din acea zi și până astăzi noi nu am mai cunoscut cuvântul „datorie” în legătură cu biserica noastră. Am descoperit că atunci când punem pe primul loc lucrurile care trebuie puse acolo, Dumnezeu lucrează. Problema cu bisericile obișnuite este că pun căruța în fața calului, apoi i se spune păstorului să se așeze și să conducă - și bineînțeles că totul merge greu. Dacă am inversa ordinea și am accepta planul lui Dumnezeu, am ajunge undeva și mersul ar fi ușor. Căutați mai întâi lărgirea Împărăției lui Dumnezeu în lumea întreagă, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Programul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată.

BISERICA

Al treilea cuvânt pe care doresc să-l accentuez este „biserica”. „Sarcina supremă a bisericii este evanghelizarea lumii”. Când mă refer la biserică, mă gândesc la întreaga biserică, și nu la un sector sau la o organizație din biserică. De exemplu, în Biserica Poporului nu avem nici o Societate Misionară a Femeilor. Nu am avut niciodată o asemenea organizație și nici nu vom avea. Nu pentru că eu sunt împotriva unei asemenea societăți. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare Societate Misionară a Femeilor. Uneori, singura lumină misionară care luminează este de la Societatea Misionară a Femeilor. Dar vă voi arăta în două minute de ce este imposibil ca noi să avem o asemenea organizație.

Să presupunem că ar trebui să adun un grup mic de femei - zece sau douăzeci, și ar trebui să le spun: „Voi veți deveni o Societate Misionară a Femeilor și lucrarea voastră va fi de evanghelizare a lumii. Doar atât aveți de făcut, să evanghelizați lumea”. Atunci ce aș spune tuturor celorlalți și tuturor organizațiilor din biserică? Le-aș

spune: „Aceasta nu este cea mai importantă lucrare a bisericii. Este un subiect lateral, doar unul din multe sectoare ale lucrării .bisericii. Lasă femeile să facă acest lucru. Ele pot avea grijă de evanghelizarea lumii; iar noi ceilalți - aceia dintre noi care suntem bărbați, vom face ceva cu adevărat demn de bărbăția noastră”.

Nu, dragi prieteni! Fiecare bărbat din această biserică este un membru al Societății Misionare a Femeilor. Și voi avea grijă pe cât posibil, ca fiecare din cei 120 de membri ai corului să-și accepte responsabilitatea lui sau a ei; ca fiecare din diaconii noștri și responsabili, peste 200, să ajute la povară; ca fiecare ușier, fiecare învățător de Școală Duminicală, fiecare băiat și fiecare fată, toți să contribuie la misiuni. La noi, părinții nu dau pentru copii. Îi învățăm pe copii să dea ei înșiși. De la vârsta de șapte ani, ei sunt învățați să dea în mod sistematic. Apoi când cresc nu mai avem probleme cu ei. Ei au învățat cum să dea.

Anul trecut Școala noastră Duminicală a dat misiunilor 211.000 de dolari, diaconii noștri au dat 90.000 de dolari iar corul 36.000..

Această lucrare este mult prea importantă pentru a fi lăsată doar pe mâna unei organizații. Ea aparține întregii biserici, și atunci când fiecare pricepe viziunea și fiecare face ceva, atunci scopul nostru este atins. Motto-ul nostru este: „Fiecare creștin un misionar”. Este lucrarea întregii biserici.

CUM SE FACE?

Oriunde merg mi se pune întrebarea: „Cum primiți asemenea colecte? De unde vin banii? Trebuie că aveți o biserică de milionari”. Lucrul acesta l-a gândit editorul ziarului romano-catolic al Canadei, când a văzut raportul bisericii noastre în ziar. Mi-a scris și m-a întrebat dacă ce credea el era corect, și când i-am răspuns negativ, a rămas uimit. A scris un articol lung în publicația lui romano-catolică, în care afirma că o biserică protestantă, condusă de un pastor zelos, a dat mai mult pentru misiuni decât toate bisericile catolice din Ontario până la coastă, la un loc. „Noi, scria el, suntem adevărații administratori ai credinței, și totuși am permis unei biserici protestante să ne întrecă. Este o rușine pentru noi”. Desigur, gândea în acest fel pentru a-i îndemna pe catolici să facă mai mult. Nu, noi nu avem milionari. De fapt, nu avem nici o bogăție în biserică noastră. Darurile noastre vin de la o mulțime de oameni obișnuiți.

Odată, un oficial al Bordului Străin de Misiune al unei denominații numeroase, m-a întrebat care era secretul, dorind să știe de ce a scăzut dărnicia denominației lui. „Dr. Cutare, am spus, ați pus misiunile în buget și faceți apel la oameni pentru un buget rece, mort, apoi împărțiți banii așa cum credeți. Fără rezultat. Evanghelizarea mondială este mult prea importantă pentru a fi pusă într-un buget. Va trebui să o scoateți afară din buget și să o puneți sus la amvon unde oamenii o pot vedea. Va trebui să mergeți înapoi la marile adunări misionare din timpul Mișcării Studentești Voluntare, când mulțimi de tineri și tinere au fost inspirați să plece în misiuni. Oamenii nu vor da niciodată pentru un buget. Ei trebuie să aibă inspirație”. El a admis că aveam dreptate.

Cum facem aceasta? Poate ar ajuta dacă aș spune cum NU facem. Noi nu adunăm bani prin concerte, vânzări de vechituri la licitație, bazare sau tocană de stridii. Nu pentru că sunt eu împotriva acestor metode, ci pentru că ele nu vor da rezultate. Ce face un om de afaceri când dă peste o metodă care nu merge? O elimină, nu-i așa? Acum ascultați-mă. Eu sunt responsabil, omenește vorbind, pentru suportul financiar personal a 350 de misionari. În fiecare lună din viața mea trebuie să fac rost de 25.000 de dolari, altfel, s-ar putea spune în alți termeni, aceștia vor răbda de foame. Câți dintre voi, oamenii de afaceri, purtați o asemenea responsabilitate? Ce ați face dacă ar trebui să câștigați în fiecare lună 25.000 de dolari de care ar depinde 350 de lucrători? Aș vrea doar să vă spun că Dumnezeu nu a greșit niciodată. Fie că sunt acasă, fie că sunt plecat pe un câmp de misiune în străinătate, sau într-o campanie de evanghelizare în Marea Britanie sau Australia, banii vin și salariile pleacă.

Spuneți-mi acum dacă știți vreo vânzare de vechituri la licitație care să fi produs 25.000 de dolari. Dacă nu ați aflat, atunci de ce să fie bun acest procedeu? Sunt vinovat eu de a anula a metodă care nu va produce ceea ce îmi lipsește? Nici eu nu am aflat să se fi întâmplat așa ceva. Ei bine, atunci ce fac? Desigur, încerc o altă metodă care va avea rezultate. Mulți oameni au crezut că atunci când a murit George Müller, a murit Dumnezeu lui George Müller. Dumnezeu nu este mort. Dumnezeu lui Ilie trăiește și azi. El poate face

minunea de care este nevoie. „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu? Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede”.

De 50 de ani, în fiecare an avem a convenție misionară, timp de o săptămână. Apoi, câțiva ani, patru săptămâni și cinci duminici. După ce le dăm oamenilor o viziune asupra misiunilor, dimineața, după-masa și seara, facem o colectă a credinței. Oamenii indică sumele cu care vor contribui în următoarele douăsprezece luni. Are rezultate? Aș dori să vă dau două exemple.

Biserica din Park Street, Boston, m-a invitat să țin o campanie de evanghelizare. Am acceptat. Sala era plină, mulți stăteau în picioare pe trepte, și zeci de tineri L-au găsit pe Cristos. Dr. Harold Ockenga, pastorul, m-a invitat în biroul lui. „Dr. Smith, a spus el, această biserică nu a avut niciodată o convenție misionară în cei o sută treizeci și cinci de ani de istorie a ei. Înțeleg că dumneavoastră aveți una în fiecare an. Ați dori să veniți la Park Street și să țineți una la noi?” L-am întrebat pe Dr. Ockenga cu cât contribuia biserica lui la misiuni în acel timp. Răspunsul lui a fost: 3.200 de dolari pe an. Anul următor am luat un grup de misionari și am ținut o convenție în biserica din Park Street. Am continuat să fac aceasta în fiecare an, timp de șase ani. Anul trecut Park Street a dat misiunilor peste 300.000 de dolari. Celălalt exemplu este propria mea biserică. Când am ținut prima mea convenție, colecta a fost de 3.500 de dolari. În 1972 ca a fost de 597.000 de dolari. Fiul meu, Dr. Paul B. Smith, pastorul actual, a continuat acțiunea. Totalul colectelor trece acum mult peste 8 milioane. Aceasta fac convențiile și colectele credinței. Astăzi se ridică la peste 700.000 de dolari pe an.

Există o legendă despre întoarcerea lui Isus în cer. Întâlnindu-l pe îngerul Gavril, El i-a spus că își împlinise lucrarea divină încredințată.

„Și care este planul Tău?” a întrebat Gavril. „Cum va fi răspândită Evanghelia? Ai lăsat pe pământ o organizație puternică, cu planuri bine definite?”

„Nu”, a răspuns Mântuitorul. „Nu am lăsat nici o organizație, doar un mic grup de ucenici, majoritatea născuți în familii foarte modeste. Ei sunt cei care vor spune lumii”.

„Dar să presupunem că ei Te părăsesc, a insistat Gavril, atunci ce planuri ai?”

„Nu am nici unul”, a răspuns cu durere Mântuitorul.

Într-o zi, milioane și milioane dintre păgâni vor trece prin fața tronului și arătând cu degetul spre noi ne vor acuza spunând: „Nimănui nu i-a păsat de sufletul meu”. Și atunci, și voi și eu vom încerca să ne scuzăm spunând: „Dar Doamne, sunt eu păzitorul fratelui meu?” Și Dumnezeu va răspunde: „Sângele fratelui tău strigă la Mine din Africa, din China, din insulele mărilor”. Vocea sângelui fratelui tău. Da, și tu vei merge în cer, mântuit, - dar cu sânge pe mâinile tale, sângele acelor pe care i-ai fi putut câștiga dacă ai fi mers tu sau dacă ai fi trimis pe cineva în locul tău.

Nu este un lucru ușor să fii păzitor. „Îți voi cere sângele lui din mâna ta”. Sarcina Supremă a Bisericii este evanghelizarea lumii. Ce vei face în legătură cu aceasta?

CAPITOLUL III

Cum m-a chemat Dumnezeu la o lucrare mondială

Veniți să privim în Evanghelia după Matei la capitolul 9, versetele 35 la 38: „Isus străbătea toate cetățile și satele..”. Observați, că El mergea întoate cetățile și satele. El nu S-a așezat în nici una din ele. Isus nu a devenit niciodată un pastor. El era tot timpul în mișcare. „Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia”.

„Dar când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele”. Ce este mila? Este dragostea în acțiune. Suntem noi mișcați de compasiune? Dacă este așa, vom face ceva!

„Atunci a zis ucenicilor Săi: Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!" Deci aceasta este problema. Și problema din timpul Lui este și problema din timpul nostru - un seceriș bogat, lucrători puțini. Care este soluția problemei? „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui”.

AȘ FI PUTUT STA ÎN CANADA?

Cu ani în urmă am trecut prin toată Biblia să caut răspunsul dacă puteam sta în Canada și în același timp să ascult de Dumnezeu. Ar fi posibil, m-am întrebat, să mă bucur de un pastorat confortabil, fără să trec hotarele țării mele și totuși împlinind poruncile Domnului meu? Ar fi Dumnezeu mulțumit?

Și pe măsură ce studiam Biblia găseam expresii ca acestea: „Toate națiunile; întreaga lume; fiecare ființă; cele mai îndepărtate locuri de pe pământ”. Cu alte cuvinte, descopeream că Evanghelia trebuia dată întregii lumi. Trebuie să o audă fiecare națiune, neam, limbă și popor.

Când am văzut lucrul acesta, am pus următoarea întrebare: Trăiesc toate popoarele în Canada? Dacă da, și dacă nu mai sunt alte popoare dincolo de granițele ei, atunci pot sta în țara mea, pot predica aici Evanghelia și să nu trec mei măcar o dată granița ei; dar, dacă un popor trăiește dincolo de granițele Canadei, atunci este datoria mea să plec din țara mea, să trec peste granițele ei și să merg la acel popor. Și dacă nu pot face eu acest lucru, al unei să trimit înlocuitori. Dar dacă nu fac nici acest lucru nici celălalt, voi fi un creștin care a pierdut, în ziua răsplătirii.

Prietenul meu, ce zici despre acestea? Tu știi că Evanghelia trebuie dată tuturor națiunilor, întregii lumi, fiecărui neam și limbă și popor, până la cele mai îndepărtate locuri de pe pământ. Ce faci tu în această privință? Ce ai de gând să faci? Trebuie să mergi tu însuși, sau altfel trebuie să trimiți pe altcineva în locul tău, dar vai ție dacă nu faci nimic. Poruncile lui Dumnezeu trebuie ascultate, împlinite, și nu este nici o cale de a ocoli subiectul acesta.

AM ÎNCERCAT SĂ MERG

Când aveam optsprezece ani, am mers la indienii din Columbia Britanică. Am locuit pe o rezervație indiană singur într-o colibă mică, lângă Alaska, cam la 3-4 mii de mile de casă. Am stat acolo peste un an, și apoi, dându-mi seama că aveam nevoie de mai multă educație, m-am întors înapoi la civilizație și am început un curs de teologie timp de cinci ani, l-am absolvit și am fost ordonat în lucrarea Evangheliei, după care am lucrat un an la studii postuniversitare.

Apoi am făcut cerere la Bordul de Misiune Presbiterian să plec în India. Cazul meu a fost analizat cu mare atenție. M-am înfățișat personal în fața Bordului și până la urmă s-a luat o hotărâre. Am fost respins. Bordul a considerat că nu eram potrivit pentru lucrarea misionară, așa că am fost refuzat.

M-am întors la lucrarea de acasă - am devenit pastor al Bisericii Presbiteriene Dale din Toronto iar mai târziu la Alliance Tabernacle; dar nu eram mulțumit. Știam că trebuia să fac ceva. Avusesem viziunea. În cele din urmă am pornit pe cont propriu, mergând în câmpurile de misiune rusești din Europa, predicând unor mari mulțimi în toată Letonia, Estonia și Polonia, câștigând multe suflete pentru Cristos. Până când într-o zi, după ce predicasem până la istovire, bolnav, m-am întors acasă.

Am călătorit peste tot în Statele Unite și Canada, în campanii de evanghelizare. Am simțit din nou imboldul, și de data aceasta am plecat în Spania, dar m-am îmbolnăvit din nou și a trebuit să mă întorc.

Atunci am fondat Biserica Poporului din Toronto. Aceasta s-a întâmplat în anul 1928. Patru ani mai târziu imboldul mi-a venit din nou, și am plecat în Africa. Călare pe un cal, avansam în interiorul țării, în compania Dr. Thomas Lambie, călărind treizeci de mile pe zi, și în final prăbușindu-mă în iarba lungă a Africii; după o boală foarte serioasă care a ținut șase săptămâni, am fost adus încă o dată înapoi la civilizație.

În acest timp începeam să simt că la urma urmei Bordul avusese dreptate și că nu eram potrivit pentru lucrarea misionară. Însă eu avusesem viziunea, știam că alte națiuni trebuiau să audă Evanghelia, și în 1938 am plecat

încă o dată, hotărât să-mi fac partea mea dacă era posibil, să ajut la evanghelizarea lumii. De data aceasta am plecat în Pacific, și după o călătorie cu vaporul timp de treizeci și una de zile, zi și noapte, m-am trezit predicând canibalilor, sălbaticilor și creștinilor din Insulele Solomon. Într-un târziu, am contractat malarie, care a ținut trei ani, și iarăși și iarăși, lună după lună, m-am văzut epuizat. Până la urmă, într-o zi, Dr. Northcote Deck și ceilalți misionari m-au pus pe un vapor și m-au trimis înapoi la lucrarea mea din Toronto.

Dar nu m-am oprit până nu am vizitat 70 de țări diferite și încă mai merg.

ÎNTOARCEREA SPRE ÎNLOCUITORI

În zilele de la începutul lucrării mele, înțelegând că eu însumi nu puteam merge, m-am întors spre înlocuitori. Într-o zi m-am apropiat de Rev. J.H.W. Cook, conducătorul Uniunii Evanghelice din America de Sud.

„Doriți să trimiteți noi misionari?” l-am întrebat eu.

„Da,” a răspuns el. „Deja avem cinci gata de plecare”.

„De ce nu pornesc?” am spus atunci.

„Nu avem banii necesari”, a răspuns el.

„Dacă reușesc să adun fondurile pentru transportul lor, îmi dați voie să-i sprijin?” l-am întrebat.

Fața lui s-a luminat în timp ce-mi răspundea afirmativ. Nu voi uita niciodată ziua în care i-am pus pe cei cinci misionari la amvonul Bisericii Popoarelor, provocând adunarea să îi trimită. S-a întâmplat întocmai. Apoi, cei cinci au devenit zece; cei zece, douăzeci; cei douăzeci, patruzeci; cei patruzeci, o sută; cei o sută, două sute; cele două sute, trei sute cincizeci. Acum avem o armată de lucrători care slujesc drept înlocuitori în cam patruzeci de câmpuri de misiune, în cadrul a treizeci și cinci de Societăți Misionare ale Credinței, iar noi contribuim la sprijinirea lor personală.

Dar... nu sunt mulțumit. Mă rog constant, și aceasta este rugăciunea mea: „Doamne, lasă-mă în viață, dacă este Voia Ta, până vom avea patru sute de misionari pe câmpurile de misiune din lume”. Simt că acesta este numărul de misionari pe care Biserica Poporului ar trebui să-i ajute, și nu voi fi satisfăcut până când nu vom avea măcar atâția misionari în afara țării noastre.

Pentru aceasta trăiesc eu. Sunt pastor și evanghelist în al doilea rând; sunt misionar în primul rând. Sunt un compozitor de cântări religioase în al doilea rând; misionar în primul rând. Am încercat să merg eu însumi - de fapt ani mers, dar de fiecare dată a trebuit să mă întorc înapoi. Atunci am înțeles ca era de făcut un singur lucru, și anume, să trimit pe alții. Iată de ce călătoresc peste tot în America, Canada, Australia, Noua Zeelandă, Africa de Sud și Marea Britanie. Merg pentru a ține convenții misionare și pentru a-i provoca pe tineri. Trebuie să fac tot ce-mi stă în putință pentru a găsi și a trimite înlocuitori.

URMĂTOARELE ORAȘE

Doar cu puțin mai înainte am citit despre modul în care a mers Isus în toate cetățile și satele. Vă amintiți de acel timp când El a dispărut, după ce propovăduise într-o cetate; și vă amintiți cum ucenicii au pornit în căutarea Lui în primele ore ale dimineții, și cum L-au găsit într-un târziu, sus pe munte, rugându-Se?

„Învățătorule, au strigat ei, oamenii Te așteaptă. Mai sunt mulți, mulți bolnavi de vindecat. Vino înapoi și termină-Ți lucrarea. Mai sunt încă alții în cetatea în care ai propovăduit ieri, care doresc să Te asculte”.

Da, și pot să mi-L imaginez pe Învățător răspunzând, parcă cu o privire spre depărtări în ochii Lui, peste văile și munții din depărtare, în aceste cuvinte: „Trebuie să predic în celelalte cetăți, de aceea am fost trimis”. Se gândea, ca întotdeauna, la alte cetăți și la alte cetăți, la cele în care încă nu propovăduise; și dorea să ajungă la ele, pentru ca și ei să audă Evanghelia. Gândul Lui era întotdeauna și la „celelalte oi”.

Pavel a avut aceeași viziune. El vorbea despre locurile de dincolo, regiunile neocupate. El spunea că dorea să plece în Spania și la Roma. Și el a înțeles că Evanghelia trebuia dusă în „lumea întreagă”.

Știți că într-un timp întreaga Africă de Nord era evanghelizată și că existau sute de biserici creștine în toată acea regiune? Știți că unii din cei mai mari teologi ai noștri au venit din Africa de Nord în primele secole ale erei creștine? Africa de Nord a devenit mohamedană și sute de ani nu a mai fost lăsată mei o urmă de creștinism. Lumina a fost din ce în ce mai slabă până când s-a stins de tot. Cum s-a întâmplat acest lucru? Să vă spun.

Conducătorii religioși și teologii din Africa de Nord au început să aibă controverse între ei și în loc să predice Evanghelia și să evanghelizeze, au început dispute teologice certându-se unii cu alții pe tema doctrinei creștine. Ce ar fi trebuit să facă? Ar fi trebuit să meargă în cetățile din jur, spre sud, și apoi spre sudul acestora. Și ce s-ar fi întâmplat? În scurt timp ar fi ajuns la Capetown și întreaga Africă ar fi fost evanghelizată cu sute de ani în urmă. S-ar fi putut ca Africa să fi trimis misionari în Europa și chiar în America.

Lucrul acesta, frații mei, s-ar putea petrece aici. Da, se petrece aici. Există astăzi biserici în Statele Unite și Canada, precum și în Marea Britanie, Australia și Noua Zeelandă, sute de biserici, care au devenit mai degrabă cluburi sociale, și dacă Biserica lui Isus Cristos nu se trezește și nu dă lumii întregi Evanghelia, ceea ce s-a întâmplat cu Africa se va întâmpla și aici. „Lumina care strălucește mai departe, luminează cel mai strălucitor lângă casă”.

„CÂMPUL ESTE LUMEA”

„Dar, întrebați dumneavoastră, de ce să mergem, înainte de a fi mântuiți toți oamenii de aici? Este atâta de făcut acasă. De ce să nu terminăm lucrarea în patrie înainte de a pleca într-un câmp străin?” Această întrebare mi se pune oriunde merg. Dați-mi voie să răspund, punând trei sau patru întrebări:

Prima. - De ce a plecat David Livingstone din Scoția în Africa, înainte ca toți oamenii din Scoția să devină creștini? De ce? Mai există încă mii de oameni în Scoția care încă nu s-au hotărât pentru Cristos. Și totuși, cu ani în urmă, Livingstone și-a lăsat țara și a plecat în întunecoasa, ignoranta Africă. Vă întreb - de ce?

A doua. - De ce a plecat William Carey din Anglia în India, înainte ca toți oamenii din Anglia să fi fost creștinizați? De ce? Încă mai există mulți în Anglia care nu au fost câștigați la Cristos.

A treia. - De ce a plecat Adoniram Judson din America în Burma, înainte ca toată lumea din America să fie adusă la Cristos? De ce? Există încă mulți în America, care nu au fost creștinizați.

Ultima. - De ce a plecat apostolul Pavel în Europa, înainte ca Palestina să audă Evanghelia? De ce? Vă amintiți că Pavel în mod intenționat a plecat din țara lui în Europa strămoșilor noștri pentru a-i evangheliza. De ce, vă întreb eu, a făcut acest lucru? Oare nu ar fi trebuit să stea în Palestina, cel puțin până ei ar fi auzit Evanghelia?

Prieteni, există un singur răspuns, și vi-l dau cu cuvintele Bibliei: „Câmpul este lumea”. Statele Unite ale Americii nu sunt lumea. Marea Britanie nu este lumea. Câmpul este întreaga lume. Nu ați auzit niciodată despre un fermier care să lucreze numai într-un colț mic al pământului lui. El lucrează tot pământul fermei. Statele Unite sunt un colț numai; Canada este un colț mic doar. Lumea, întreaga lume trebuie evanghelizată. Și dacă „lumea este câmpul”, nu avem de ales decât să mergem în fiecare loc al ei. Lucrarea este una și trebuie făcută, nu doar colțurile, ci în întregime.

Firmele de tutun își au agenți trimiși în locurile cele mai îndepărtate. Milioane de țigări sunt împărțite ca reclamă pentru a stârni noi apetituri. Ați putea spune că motivul este că acasă nu mai există cerere? Desigur că nu este așa. Cererea aici - mai ales de când femeile au coborât de pe pedestalul înalt pe care stăteau odată și au început să fumeze - este mai mare decât oricând. Și totuși, firmele de tutun își trimit misionarii lor în țările străine. Ei caută noi piețe de desfacere. Ei sunt mai înțelepți decât noi, pentru că de fapt acesta este planul lui Dumnezeu și ar trebui să îi întrecem. Niciodată nu a fost voia lui Dumnezeu ca noi să rămânem acasă până

când lucrarea de aici se va termina. El dorește ca noi să mergem în întreaga lume, să lucrăm tot câmpul în mod simultan. Știți ce spuneți atunci când afirmați că nu credeți în misiuni? Spuneți că Pavel a făcut o greșală; că ar fi trebuit să vă lase strămoșii în Europa, păgâni; că ar fi făcut mai bine dacă stătea acasă în Palestina și voi ați fi rămas în păgânism. Aceasta gândiți? Vă pare rău că nu sunteți păgâni? Probabil că da, din moment ce nu credeți în misiuni.

RÂNDURILE DIN SPATE

Vă amintiți când Isus a hrănit pe cei cinci mii? Vă amintiți când le-a spus să se așeze pe iarbă, rând după rând? Vă amintiți apoi cum a luat pâinile și peștii, le-a binecuvântat, apoi le-a rupt și le-a dat ucenicilor? Și cum ucenicii au început să le împartă pe primul rând, de la un cap la altul, fiecăruia? Apoi, vă amintiți cum au luat-o de la capăt, începând cu primul rând din nou, împărțind a doua oară? Vă amintiți?

Nu! - de o mie de ori - nu! Dacă ar fi făcut astfel, cei din rândurile din spate s-ar fi ridicat să protesteze cu putere. „Aici, ar fi spus ei, veniți aici în spate. Dați-ne și nouă. Noi nu am primit nimic. Suntem flămânzi, nu este cinstit, nu este corect. De ce aceia din față să ia a doua oară înainte ca noi să luăm măcar o dată?”

Și ei ar fi avut dreptate. Noi vorbim despre a doua binecuvântare. Alții nu au avut nici măcar prima binecuvântare. Noi vorbim despre a doua venire a lui Cristos. Ei încă nu au auzit de prima venire. Nu este corect. „De ce să audă cineva Evanghelia de două ori înainte ca toți să o fi auzit o dată?” Știți la fel de bine ca și mine, că nici măcar unul din cei cinci mii de oameni de acolo, pe lângă femeii și copiii, nu au luat a doua oară, înainte ca toți să fi luat prima oară.

A fost o distribuire a mâncării absolut egală. Cu puține excepții, de atunci nu a mai existat o împărțire atât de egală. Unele biserici nu o fac nici măcar 50%-50%. Ele nu trimit pe câmpurile străine de misiune atât cât cheltuiesc acasă.

Nu am cunoscut nici un predicator care să aibă probleme cu rândurile din spate. Toate necazurile lui vin de la rândurile din față. Cei din primele rânduri sunt supra-hrăniți și ajung la indigestie spirituală. Ei îi spun cât de multă mâncare să le dea, când, și când anume să se oprească; cât timp să-i hrănească, ce fel de mâncare să le dea, etc, etc, și dacă nu face așa, ei se plâng și-i găsesc greșeli. Dacă un predicator s-ar gândi mai bine, ar lăsa o vreme primele rânduri să înfometeze puțin, și s-ar duce la rândurile din spate, și când s-ar întoarce, aceștia ar fi gata să-i accepte lucrarea fără murmur și plângere.

Prieteni, am fost la rândurile din spate. Am văzut nenumărate milioane în acele rânduri din spate, flămânzind după Pâinea Vieții. Este drept atunci să ne concentrăm pe rândurile din față? Oare nu ar trebui mai degrabă să învățăm rândurile din față cum să împartă cu rândurile din spate ceea ce au, să ajungă la ei cu Evanghelia, la aceia pentru care nu s-a pregătit nimic?

Știți că lucrul cel mai mare pe care îl poate face o biserică pentru ea însăși este să-și trimită pastorul în unul din câmpurile străine de misiune din lume? Nu există o vacanță asemănătoare. El se va întoarce un om nou; pentru că nimeni nu poate să vadă cu proprii lui ochi nevoia și să rămână același om. Ceva se va întâmpla în el. Va avea de vorbit despre ceva. El va fi infinit mai prețios pentru biserică decât oricând înainte.

CEREREA DOCTORULUI DUFF

Dr. Alexander Duff, marele misionar veteran în India, s-a întors să moară în Scoția. Stând în fața adunării generale a bisericii presbiteriene, a pronunțat cererea lui, dar nu a fost nici un răspuns. În timp ce vorbea a leșinat și a fost dus de la amvon. Doctorul s-a aplecat deasupra lui, examinându-i inima. Atunci și-a deschis ochii și a început să strige: „Unde sunt? Unde sunt?”

„Stați liniștit, a spus doctorul. Ați avut un atac de inimă. Stați liniștit”.

„Dar, a exclamat Dr. Duff, nu mi-am terminat cererea. Duceți-mă înapoi. Trebuie să termin ce am de spus”.

„Stați liniștit, a spus din nou doctorul. Dacă mergeți înapoi o faceți cu riscul vieții”.

Dar, în ciuda protestelor doctorului, bătrânul luptător s-a ridicat în picioare, și cu doctorul de o parte și pastorul care prezida adunarea de cealaltă, a urcat din nou scările spre amvon, și în timp ce făcea aceasta, întreaga adunare s-a ridicat în picioare pentru a-l onora. Când s-au așezat, și-a continuat cererea cu următoarele cuvinte:

„Când Regina Victoria cheamă voluntari pentru India, răspund sute de tineri, dar când Regele Isus cheamă, nu merge nimeni”.

Apoi s-a oprit. Era tăcere. Apoi a continuat:

„Este adevărat că tații și mamele din Scoția nu mai au fii de dat pentru India?”

Iarăși s-a oprit. Tăcerea era grea.

„Foarte bine, a continuat el, așa bătrân cum sunt, mă voi înapoia în India. Mă pot așeza pe malurile Gangelui și pot muri acolo și prin aceasta oamenii Indiei vor ști că a fost odată un om din Scoția care i-a iubit până și-a dat viața pentru ei”.

În momentul următor, tineri din întreaga adunare au sărit în picioare strigând: „Voi merge eu! Voi merge eu!” Și după ce bătrânul luptător cu părul alb a fost dus la locul de odihnă, acești tineri absolvenți și-au croit drum în întunecata Indie, pentru a lucra acolo ca înlocuitorii lui pentru Domnul Isus Cristos.

Prietene, nu ai vrea să pleci? Ți-a vorbit Dumnezeu? I-ai auzit Chemarea? Nu ai vrea să-I răspunzi: „Doamne, iată-mă, trimite-mă”? Sau dacă tu nu poți merge, nu vrei să-ți trimiți un înlocuitor? Tu ești acela care trebuie să decidă.

De ce să audă cineva Evanghelia de două ori înainte ca toată lumea să o fi auzit o dată?

CAPITOLUL IV

Se va întoarce Cristos pe pământ înainte ca lumea să fie evanghelizată?

Dacă deschideți la Evanghelia după Marcu, capitolul 13 versetul 10, veți găsi aceste cuvinte: „Mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor”. Apoi, dacă deschideți la Evanghelia după Matei, capitolul 24 versetul 14, veți găsi aceeași afirmație, dar cu ceva adăugat: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni Sfârșitul”.

Înainte de a comenta aceste pasaje, aș dori să clarific subiectul meu. Nu pun întrebarea: „Se va întoarce Cristos pe nori?” De fapt, nu vorbesc deloc despre răpire. Întrebarea mea este: „Se va întoarce Cristos pe pământ? Va veni El să-Și întemeieze Împărăția și să domnească? Se va întoarce El să pună capăt acestei ere și să înceapă alta? Se va întoarce El pe pământ înainte ca lumea să fie evanghelizată?”

Notați de asemenea vă rog, că eu nu întreb dacă El se va întoarce pe pământ înainte ca lumea să fie creștinizată. Cuvântul pe care l-am folosit a fost „evanghelizată”, și este o diferență uriașă între creștinizare și evanghelizare. De aceea, pentru a înțelege mesajul, trebuie să înțelegeți subiectul: „Se va întoarce Cristos pe pământ înainte ca lumea să fie evanghelizată?”

Când am citit prima dată pasajele asupra cărora v-am atras atenția, și în mod special cel din Marcu, am fost contrariat. De ce, m-am întrebat, a folosit Isus cuvântul „mai întâi”? De ce nu a spus El doar atât: „Evanghelia trebuie propovăduită tuturor neamurilor”? Aceasta ar fi avut mai mult sens. Aș fi putut înțelege. Dar El nu a spus așa. El a intercalat cuvintele „mai întâi”. El a spus că mai întâi Evanghelia trebuie propovăduită tuturor neamurilor. Ce a dorit El să spună? De ce a folosit cuvintele „mai întâi”?

PLANUL LUI DUMNEZEU

Dacă veți citi întreg capitolul, veți descoperi că are de-a face cu sfârșitul vremurilor și începutul Epocii de Aur. Dar pe măsură ce El povestește evenimentele, unul câte unul, se oprește dintr-odată și spune: „Dar înainte ca aceste lucruri să se întâmple, înainte ca vremea să se sfârșească și înainte ca una nouă să se nască, mai întâi, această Evanghelie trebuie propovăduită tuturor neamurilor”. În Evanghelia după Matei sunt adăugate aceste cuvinte:

„Atunci va veni sfârșitul” Acum este clar. Sensul nu poate fi înțeles greșit. Sfârșitul va veni când lumea va fi fost evanghelizată.

Cu alte cuvinte, înainte ca Isus Cristos să se înloacă pe pământ pentru a domni în splendoare, putere și glorie, Evanghelia Lui trebuie proclamată la fiecare trib, limbă și popor. În cer trebuie să fie mântuiți din fiecare rasă, după cum spune Apocalipsa; deci, obligația noastră cea mai mare este de a da Evanghelia Lui întregii lumi. Faptele apostolilor 1:8 spune că aceasta se va face.

Matei vorbește despre Evanghelia Împărăției, știu aceasta. Eu predic atât Evanghelia Harului lui Dumnezeu, cât și Evanghelia Împărăției, tot timpul. Evanghelia Harului lui Dumnezeu este vestea bună că Isus a murit pentru păcătoși. Evanghelia Împărăției este vestea bună că Isus vine înapoi să domnească. Ambele mesaje trebuie proclamate; și fie că este Evanghelia Harului lui Dumnezeu sau Evanghelia Împărăției, nu este nici o deosebire. În ambele cazuri este Evanghelia, Vestea cea Bună. Și trebuie proclamată înainte de venirea sfârșitului.

Oh, dacă oamenii noștri de stat ar ști! Ei încearcă să pună capăt războaielor și vărsărilor de sânge, să ștergă sărăcia și boala și, pe cât posibil, să elimine moartea. Ei țin conferințe de pace, semnează pacte, cheltuiesc bani pentru ajutoare, și cred că pot să-și atingă scopul. Ce puțin știu ei!

Dacă ar cunoaște planul lui Dumnezeu, ar organiza și ar trimite cea mai mare armată de misionari pe care ar putea-o aduna, zeci și mii. Și-ar pune stațiile lor de radio în slujba agențiilor creștine. Și-ar folosi ziarele pentru publicarea Evangheliei; și în câțiva ani ar reuși să ajungă la fiecare om, femeie și copil, și întreaga omenire ar fi evanghelizată.

Atunci Cristos ar veni. Și-ar institui Împărăția. Nu ar mai fi războaie; boala și sărăcia ar fi numai amintiri; nu va mai fi moarte, omul și-ar trăi viața primită. S-ar sfârși domnia omului și ar începe Împărăția Lui; Cristos ar lua frânele guvernării și ar domni în lume în neprihănire. Ar fi o prosperitate nemaicunoscută înainte.

Dar conducătorii nu știu, și Biserica continuă să lupte. Lumea tot mai așteaptă să fie evanghelizată, și Cristos nu se întoarce. Când, oare când vom vedea planul lui Dumnezeu? Cât timp mai trebuie El să aștepte până când ne apucăm de lucru și îl facem?

O TEORIE PERICULOASĂ

Dar știu ce ar putea spune unii. Aud aceasta peste tot. Ei zic: „Aceasta nu este sarcina Bisericii nicidecum; evreii trebuie s-o facă; trebuie să le-o lăsăm lor, după ce noi vom fi fost răpiți”.

Nu cunosc nici o teorie care să rețeze mai mult zelul misionar. Ba mai mult, nu cunosc nici o afirmație clară în întreaga Biblie, care să mă facă să cred, fie și pentru un moment, că evreii sunt aceia care trebuie să evanghelizeze lumea în zilele necazului cel mare, așa cum se pare că cred unii. Dacă aș crede acest lucru, mi-aș încrușișa mâinile și nu aș mai face nimic.

Ați vrea să spuneți că după ce pleacă Duhul Sfânt, și ni se spune că El va pleca atunci când pleacă Biserica, vreți deci să spuneți că evreii pot realiza mai mult în vreo șapte ani sau chiar mai puțin, fără ajutorul Duhului Sfânt, în mijlocul persecuției și martirajului, mai mult decât am putut realiza noi în aproape două mii de ani, cu ajutorul Duhului Sfânt, când a fost ușor să fii creștin? Absurd! Imposibil!

Mai mult, dacă nu trebuie făcut nimic până când Biserica este răpită, atunci o singură generație, generația care va trăi în timpul necazului celui mare va fi evanghelizată. Doriți în acest caz, ca toate celelalte generații să piară? Nu vă interesează propria voastră generație? Veți permite ca această generație să fie pierdută și să fiți satisfăcuți dacă numai ultima generație este evanghelizată? Povara de pe inima lui Pavel a fost pentru prima generație din era creștină.

Și chiar dacă ați avea dreptate, eu tot voi face tot ce-mi stă în putință, pentru că lucrul acesta trebuie făcut cândva. Toți suntem de acord cu aceasta. Ei bine, cu cât pot eu face mai mult acum, cu atât vor avea mai puțin de făcut evreii atunci. Dar dacă voi greșiți, ce tragedie! Nu v-ați făcut partea pentru evanghelizarea lumii și Dumnezeu vă va trage la răspundere. Eu cred că acest lucru trebuie făcut acum.

UN SINGUR LUCRU

Când Isus i-a părăsit pe ucenicii Lui acum două mii de ani, le-a lăsat o singură sarcină, și anume, evanghelizarea lumii. Mi-L imaginez vorbind cu ei cam așa: „Urmează ca Eu să plec pentru un timp lung. Cât timp lipsesc, aș dori ca voi să faceți un singur lucru: să dați această Evanghelie a Mea lumii întregi. Fiecare națiune, limbă și trib să o audă”.

Acestea au fost instrucțiunile Lui. Acesta a fost singurul lucru pe care le-a spus să-l facă, și ei L-au înțeles perfect. Dar ce a făcut Biserica în anii de când El este absent? I-am îndeplinit noi ordinele? L-am ascultat?

De fapt, am făcut orice altceva în afară de singurul lucru pe care ni l-a cerut El să-l facem. Isus nu ne-a spus niciodată să construim colegii, seminariile, universitățile, dar le-am făcut. Nu ne-a spus niciodată să ridicăm spitale și aziluri pentru bătrâni și ospicii. El nu ne-a spus niciodată să construim biserici sau să organizăm Școala Duminicală, tot felul de organizații, dar le-am făcut pe toate. Le-am făcut pentru că toate sunt importante și merită osteneala.

Dar singurul lucru pe care El ni l-a spus să-l facem, este singurul pe care l-am lăsat nefăcut. Nu am dat lumii întregi Evanghelia Lui. Nu am dus la îndeplinire poruncile Lui.

Ce ar spune omul care a chemat un instalator pentru a-i repara țevile de apă, dacă, venind acasă, l-ar găsi zugrăvind-i casa? Oare nu s-ar aștepta el ca omul să facă ce i-a cerut? L-ar satisface răspunsul că s-a apucat de zugrăvit pentru că avea casa nevoie de așa ceva? Desigur că nu. Poruncile trebuie ascultate.

Cu peste o mie nouă sute de ani în urmă, Domnul Isus Cristos S-a suit la tronul Tatălui Său și S-a așezat la dreapta Lui. Dar El are un tron al Lui Însuși, scaunul de domnie al tatălui Său David, și El este moștenitorul legal. Cine a auzit despre un rege, care avea scaunul lui de domnie, să fi fost satisfăcut cu ocuparea scaunului altui rege?

Cristos dorește să Se întoarcă. El dorește să domnească. Este dreptul Lui. Atunci de ce așteaptă El? El mă așteaptă pe mine și pe voi să ne achităm de sarcină. El așteaptă ca noi să facem ceea ce ne-a spus să facem. De multe ori trebuie să-Și spună: „Oare cât timp mă vor face să aștept? Când Mă vor lăsa să mă întorc? Cât de curând Mă pot întoarce pe pământ să Mă așez pe tronul Meu și să domnesc?”

ÎNTREAGA PROPRIETATE

Iată aici o proprietate. Stăpânul le spune slujitorilor că pleacă, dar se va întoarce. Și în timp ce el este plecat, ei vor trebui să cultive proprietatea.

Ei încep să lucreze pe lângă casă. Aranjează grădina și rondurile de flori. Anul următor buruienile cresc și ei iarăși lucrează, taie iarba, mențin gazonul în stare perfectă. Unul doar își mai amintește de poruncile stăpânului. „Trebuie să plec”, spune el. „Stăpânul ne-a spus să cultivăm tot pământul”. Și el se pregătește să plece. „Dar nu putem lucra fără tine”, strigă ceilalți. „Vezi ce repede cresc buruienile. Avem nevoie de tine aici”. În ciuda protestelor lor, el pleacă și începe să lucreze într-un colț îndepărtat al domeniului.

Mai târziu, alți doi își amintesc de poruncile stăpânului lor și cu toate obiecțiunile celorlalți, pleacă și ei să cultive o altă parte a proprietății.

În sfârșit, se întoarce stăpânul. Este mulțumit când vede straturile cu flori, grădina și gazonul din jurul casei. Dar înainte de a-i răsplăti pe slujitori, se hotărăște să exploreze restul proprietății, și în timp ce face acest lucru, inima i se îngreunează tot mai mult, căci nu vede altceva decât sălbăticie și mlaștini, și înțelege că nici nu s-a încercat măcar cultivarea acelor locuri.

Ajunge la omul care lucrează singur într-un loc îndepărtat al proprietății și îl răsplătește din plin. Îi găsește apoi pe ceilalți doi în celălalt loc și îi răsplătește la fel și pe ei. Se întoarce apoi la casă unde așteaptă slujitorii cu gândul la răsplată; dar pe fața lui se poate citi nemulțumirea.

„Nu am fost noi credincioși? Întreabă ei. Privește rondurile de flori și grădinile. Privește aceste gazoane. Nu sunt frumoase? Oare nu am muncit din greu?”

„Da, răspunde el. V-ați dat silința. Ați fost credincioși. Ați lucrat cu hărnicie”.

„Atunci, strigă ei, de ce ești dezamăgit? Oare nu avem dreptul la răsplată?”

„Ați uitat un singur lucru, răspunde el; mi-ați uitat poruncile. Nu v-am spus să lucrați aceleași grădini și gazoane iarăși și iarăși, an după an. V-am spus să cultivați întreaga proprietate, măcar o dată. Lucrul acesta nu l-ați făcut. De fapt voi nici măcar nu ați încercat să-l faceți, și când tovarășii voștri de lucru au insistat să plece să-și facă partea lor, voi v-ați opus. Nu, nu primiți nici o răsplată”.

Mulți, mi-e teamă, vor fi dezamăgiți. Poate ați câștigat suflete multe în orașul vostru. Ați fost cât se poate de credincioși în biserica voastră. Dar ce ați făcut pentru cei din întunecimea păgânismului? V-ați gândit vreodată să mergeți acolo? V-ați dat vreodată banii ca altcineva să poată pleca? V-ați rugat? Ce parte ați avut în evanghelizarea lumii? Ați ascultat poruncile? Ați făcut tot ce ați putut pentru a cultiva întreaga proprietate? Sau v-ați mulțumit să lucrați în propria voastră comunitate și să lăsați restul lumii să piară?

Dacă vreți să-L auziți spunând: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria stăpânului tău”, și dacă vreți să primiți răsplata promisă, coroana, atunci faceți ce știți și răspândiți cât mai repede Evanghelia Lui la toate popoarele, altfel veți fi niște creștini care vor lipsi în ziua răsplătirilor.

Mergeți deci și faceți-vă partea. Mergeți personal sau trimiteți pe altcineva. Există cu siguranță ceva ce puteți face voi, și timpul este scurt. Întreaga proprietate a trebuit cultivată, întreaga lume trebuie evanghelizată. „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia fiecărei făpturi”. Și nu uitați, „Mai întâi Evanghelia trebuie propovăduită tuturor neamurilor, și apoi va veni sfârșitul”.

Acesta este deci răspunsul Lui la întrebarea lor: „Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” Aceasta era ceea ce voiau ci să știe - semnul care va preceda și va indica sfârșitul. Răspunsul Lui la întrebarea din versetul 3 al capitolului 24 din Evanghelia după Matei, se află în versetul 14. Iată-l: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor, atunci va veni sfârșitul”. Toate celelalte preziceri ale Lui indică apropierea sfârșitului; aceasta, sfârșitul. De aici cuvântul „mai întâi” din Marcu 13:10. Este programul lui Dumnezeu: mai întâi evanghelizarea lumii, apoi domnia lui Cristos. El se va reîntoarce spre a-Și întemeia Împărăția Lui, când toate popoarele vor fi auzit Evanghelia. Veniți atunci să ne apucăm de slujba noastră; și fie să nu ne odihnim până când lucrarea noastră nu este gata.

CAPITOLUL V

Câștigăm noi lupta împotriva păgânismului?

Veniți să deschidem la Epistola către Romani, capitolul 10, versetele 13-15. Citim următoarele: „Fiindcă, oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit. Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum

vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimeși? După cum este scris: Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!"

Aici găsim patru „cum” în Cuvântul lui Dumnezeu. Mai întâi, este promisiunea „va chema” și „va fi mântuit”. Dar pentru a chema, ei trebuie să creadă. Pentru a crede, ei trebuie să audă. Pentru a auzi, cineva trebuie să predice. Pentru a predica, el trebuie trimis. În felul acesta Dumnezeu pune responsabilitatea asupra noastră. Dacă trimitem, misionarul poate predica. Dacă el predică, păgânii pot auzi și crede. Dacă ei cred, ei pot chema. Dacă cheamă, vor fi mântuiți. Dar totul începe cu noi. Înainte de toate, noi trebuie să trimitem.

LUCRAREA CEA MAI IMPORTANTĂ

Care este deci, cea mai importantă lucrare a momentului? Este aceea de a îndeplini ultimele porunci ale Domnului nostru. Este de a da Evanghelia Lui triburilor și popoarelor lumii la care ea nu a ajuns. Prieteni, acest lucru este mai important decât orice altceva. „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15).

Prin aceasta și numai prin aceasta, trebuie să judecăm întreaga spiritualitate, toată cunoștința Bibliei, toate discuțiile doctrinare și teologice. Dacă suntem cu adevărat spirituali, dacă studiem Biblia cu adevărat, dacă doctrinele noastre sunt scripturale, vom pune pe primul loc evanghelizarea lumii; vom da din plin misiunilor. Întreaga noastră cunoaștere a Bibliei, întreaga noastră spiritualitate, toate standardele noastre doctrinare sunt doar prefăcătorii, dacă nu punem lucrurile cele mai importante pe primul loc.

Lăsați-i pe cei care nu au viziunea, cei care nu cunosc programul lui Dumnezeu, lăsați-i pe ei să dea pentru multele proiecte valoroase de acasă; dar veniți ca noi, cei care am auzit chemarea lui Dumnezeu, să ne concentrăm pe lucrarea de pionierat din locurile îndepărtate. Veniți să ne dăm banii unui singur lucru, acela de a ajunge la triburile neevangelizate cu Evanghelia lui Isus Cristos.

Există aceia care nu au o viziune, care sunt mișcați de apeluri și dau câte puțin aici, câte puțin dincolo, în timp ce ar putea da pentru cea mai importantă lucrare a timpului. Există oameni care ar putea avea bucuria nespusă de a sprijini cincizeci sau o sută de misionari în teritoriile de pionierat, oameni care azi dau la o sută și una de acțiuni din apropiere, la care sunt bucuroși să contribuie oameni care nu au viziunea de la Dumnezeu asupra evanghelizării lumii. Lucrarea de acasă nu va duce lipsă niciodată.

Avem o singură sarcină mare, și cuvântul lui Dumnezeu „voi cere sângele lui din mâna ta” ni se va aplica nouă dacă reținem Evanghelia. Dacă Regele trebuie să domnească, trebuie să ducem la sfârșit sarcina. El contează pe noi. Mă întreb, oare cât timp Îl vom face să aștepte? Ar trebui să lăsam la o parte orice altceva și să ne concentrăm asupra acestui mare obiectiv, încheierea evanghelizării lumii în timpul propriei noastre generații.

Oh, prietene, dă-mi voie să te îndemn, ca în pușinii ani care au rămas, să lași la o parte orice altceva, să faci orice efort pentru a răspândi Evanghelia, pentru că aceasta este singura sarcină pe care Isus a lăsat-o Bisericii Lui. Aceasta și numai aceasta, este cea mai importantă lucrare a momentului prezent. O facem noi? Cum ne descurcăm? Ce progres facem? Câștigăm bătălia împotriva păgânismului? Haideți să vedem.

LIMBI ȘI TRIBURI NEATINSE ÎNCĂ

Știți câte limbi există în lumea noastră? Dați-mi voie să vă spun. Există acum cel puțin 2.974 de limbi majore. Știți câte din aceste limbi au Cuvântul lui Dumnezeu sau o porțiune din el? Până acum, numai 1.185. Câte rămân deci fără nici măcar o parte din Cuvântul lui Dumnezeu? 1.789. Gândiți-vă la aceasta. După aproape două mii de ani de lucrare misionară și evanghelizare mondială, există încă 1.789 de limbi în care Cuvântul lui Dumnezeu nu a fost încă tradus. Și ce spune Dumnezeu? „Credința vine prin ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu”. „Cum vor crede dacă nu aud?” Dar cum pot ei auzi, dacă nu au Cuvântul lui Dumnezeu?

S-a constatat că încă mai există peste 2.000 de triburi fără Evanghelie. Mai mult, aceste triburi au fost localizate. Știm unde se află. Aș dori să vă gândiți la ele, dacă doriți, pe măsură ce le voi menționa, și amintiți-

vă, nici un misionar nu lucrează între ele și nici măcar unul nu are Cuvântul lui Dumnezeu. De fapt, aceste triburi nu au auzit niciodată de Numele lui Isus.

Există 626 de triburi în Noua Guinee, 521 în insulele din Marea Sudului, 350 în Africa, 300 în America de Sud, 200 în Australia (Aborigenii), 100 în India, 60 în Indochina și 60 în Filipine. Deci, cel puțin 2.000 de triburi așteaptă încă în întunecime și bezna nopții, Evanghelia lui Isus Cristos.

Numai în Brazilia există 1.500.000 de indieni pur-sânge și peste 100 de triburi. Bolivia are aproape 1.000.000 de indieni pur-sânge. Peru are o populație indiană de 2.500.000. În Columbia sunt 100.000 de indieni, majoritatea într-o condiție sălbatică și primitivă. Există de asemenea 500.000 de indieni munteni într-o stare semi-civilizată.

Dar cum să fie atinși aceștia? Numai prin tinerii din bisericile noastre, din școlile noastre biblice și din seminarele noastre. Tinerii sunt cei care pot pleca. Bordurile de misiune de pretutindeni așteaptă lucrători.

Acesta este motivul pentru care am făcut turul Marii Britanii apelând la tinerii de acolo, până când au răspuns 1.200 dintre ei. Iată de ce am colindat peste tot în Statele Unite și Canada. „Lucrătorii sunt puțini”. Trebuie să avem mai mulți. De aceea mă dedic în primul rând lucrării misionare. Lumea trebuie evanghelizată. Singura noastră speranță este în tineri. Dacă ei nu merg, lucrarea nu va fi făcută, pentru că nimeni altcineva nu o poate face. Dumnezeu cheamă tinerii. Tinerii țării noastre trebuie să răspundă.

Să ne amintim că practic, toți ucenicii erau tineri. Isus i-a ales în tinerețea lor. Aveau viața înaintea lor și o trăiau pentru Dumnezeu. Fie ca și noi să acceptăm provocarea. Fie să dăm ce avem mai bun. Dumnezeu a avut un singur Fiu, și L-a făcut misionar. Oare noi să facem mai puțin?

Sunt mulți care ar pleca, dacă ar putea fi pionieri. Au citit povestea vieții unor oameni ca Livingstone, Moffat, Carey, Judson și alții. Prieteni, aș putea spune că Societățile Misionare cheamă chiar acum mii de pionieri, pentru că sunt încă două mii de triburi de evanghelizat. De ce să nu ne concentrăm asupra locurilor neatinse? De ce să nu fi un deschizător de drumuri? Când am fost în Sumatra am auzit despre un oraș unde nu mersese nimeni, și am intrat adânc prin junglă până am ajuns la el. Nu voi uita niciodată emoția care m-a copleșit în timp ce treceam pragul aceluia oraș, înțelegând că, după toate probabilitățile, eu eram primul mesager al Crucii. Dacă acum aș fi tânăr nu aș merge într-un loc unde alții au lucrat deja, decât ca să mă „orientez”. Aș cere, așa cum a făcut Livingstone, să fiu trimis pe câmpuri de misiune noi, pentru că aș dori să fiu primul care să aștern în scris limba oamenilor de acolo, să traduc porțiuni din Biblie și să dau oamenilor Evanghelia. Și eu aș fi un pionier.

De ce să-ți irosești viața ta aici în America sau Marea Britanie? De ce să subscrii la monotonia și banalitatea acumulării de bani? De ce să nu ai o viziune? Poți merge unde nimeni altcineva nu a mers. Poți să-ți investești viața în ceva ce într-adevăr merită. Dacă stai aici, vei călca pe degetele altcuiva. Dacă mergi acolo vei avea loc destul. De ce să nu trăiești o viață care să merite într-adevăr? Și tu poți fi un pionier.

Oh, știu ce vrei să spui. Am auzit spus iarăși și iarăși. Citezi Faptele apostolilor 1:8; dar nu citezi corect. Tu citezi astfel: „Îmi veți fi martori mai întâi în Ierusalim, apoi în Iudea, și după aceea în Samaria, și la urmă de tot, în cele mai îndepărtate locuri de pe pământ”. Dar nu așa spune acolo. Acum doresc să-ți citez eu: „Îmi veți fi martori atât în Ierusalim cât și în toată Iudea, și în Samaria și până la marginile pământului”. Nu este „mai întâi”, ci „atât... cât și”. Ce înseamnă acest cuvânt? Înseamnă în același timp, nu-i așa? Cu alte cuvinte, noi trebuie să evanghelizăm Ierusalimul, și în același timp Iudea, Samaria și până la marginile pământului. Nu trebuie să așteptăm până terminăm lucrarea aici, înainte de a merge acolo. Trebuie să lucrăm pe ambele câmpuri; acasă și în străinătate, împreună.

ACASĂ SAU ÎN STRĂINĂTATE - CARE?

Vă dați seama că toți pot auzi aici dacă doresc aceasta? De la inventarea radioului, tot ceea ce are de făcut cineva, chiar și în cel mai îndepărtat loc, este să caute la radio un program la care este transmisă Evanghelia și să asculte mesajul. Am fost în țări unde sunt milioane de oameni, dar fără radio - lipsesc fie stațiile de

amplificare, fie aparatele; unde oamenii nu puteau auzi nici dacă ar fi dorit. De ce atunci să ne îngrijorăm de cei de acasă, care, în marea lor majoritate, nu sunt interesați și să fim atât de puțin interesați față de cei din țările îndepărtate care ar fi interesați dacă ar avea o șansă?

Gândiți-vă, dacă doriți, la sutele și sutele de diferite organizații pentru răspândirea Evangheliei de aici de acasă. Apoi gândiți-vă la cele puține din țările străine. Nu este deloc corect. Ne-am concentrat asupra lucrării de acasă și i-am uitat pe aceia pentru care nu a fost pregătit nimic. Ce ați face dacă ați vedea zece oameni ridicând un buștean, și dacă nouă ar fi la un capăt și unul singur la celălalt? Unde ați ajuta? Oare nu la capătul unde ridică un singur om? Trebuie să spun mai mult? Câmpul de misiune din străinătate are cea mai mare nevoie de ajutorul nostru.

Aceasta este deci cea mai importantă lucrare a acestui timp - aceea de a termina lucrarea neterminată. „Cum vor auzi fără propovăduitor (sau misionar), și cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși?” Câștigăm noi bătălia împotriva păgânismului? Voi sunteți cei care puteți spune.

CAPITOLUL VI

De ce nu a reușit Biserica să evanghelizeze lumea?

Deschideți vă rog Cuvântul lui Dumnezeu la Evanghelia după Ioan, capitolul 4 versetul 35, unde citim: „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș”. Prieteni, inima mea arde în mine ori de câte ori citesc aceste cuvinte. Cât de adevărate sunt și astăzi!

Au trecut aproape două mii de ani de când Isus ne-a spus să evanghelizăm lumea, și totuși încă mai sunt două mii de triburi fără Evanghelie, în timp ce alte milioane în țări ca India și China, galbeni, negri și bruni, nu au auzit niciodată de Cristos. Cel puțin 65% din locuitorii pământului sunt încă neevanghelizați.

Poruncile lui Dumnezeu sunt întotdeaunaacompaniate de puțința de împlinire. Am fi putut s-o facem. El nu Și-a bătut joc de noi cerând să facem imposibilul: „Evanghelia TREBUIE propovăduită TUTUROR neamurilor”. De ce atunci nu s-a făcut acest lucru?

UNU - DIN CAUZA DUȘMANILOR EVANGHELIEI

Suntem confrunțați în zilele noastre cu dușmani pe care nu i-am avut înainte, și uneori ne întrebăm dacă îi putem învinge. Există în special trei, cu care trebuie să ne înfruntăm. Mă refer la: Naționalism, Religii False și Comunism.

Naționalismul se manifestă în aproape fiecare țară și face lucrarea misionară extrem de dificilă. Lozinca lui este: „Africa pentru africani, India pentru indieni, China pentru chinezi etc”, hotărât fiind să-i scoată pe albi afară. Străinii sunt priviți cu suspiciune și până și misionarii nu mai sunt bineveniți.

Religiile false au fost dintotdeauna dușmanii Evangheliei, mai ales mahomedanismul și romano-catolicismul. Nici una nu crede în libertatea de nici un fel. Când romano-catolicismul este slab, strigă după toleranță și libertate; imediat ce devine puternic, devine totalitar și libertatea nu mai este recunoscută. Creștinii sunt persecutați, torturați și martirizați oriunde el domină. Nu cunoaște mila și nu o arată nimănui. Protestantismul este singura religie care crede în libertate și o practică.

Comunismul este arma cea mai diabolică inventată vreodată de ingeniozitatea diavolului. S-a răspândit mai repede decât orice altă ideologie și atacă creștinismul din orice țară. În America de Sud numai, se laudă cu un milion de adepți. Această mișcare ateistă de inspirație demonică nu va face niciodată compromisuri. Cortina lui de Fier taie orice legături cu lumea din afară și ascunde teroarea roșie dinăuntru. El i-a ucis pe John și Betty Stam, și ori de câte ori va fi posibil, va reduce la tăcere pe oricine încearcă să predice Evanghelia.

Aceștia deci, sunt dușmanii Evangheliei. Dar în ciuda întregii opoziții, trebuie să mergem înainte, primindu-ne poruncile numai de la Dumnezeu. „Iată că v-am dat putere peste toată puterea vrăjmașului” (Luca 10:19). În Evanghelie este putere de a învinge orice dușman și de a evangheliza lumea. „Evanghelia lui Cristos este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1:16).

DOI - DATORITĂ ACCENTULUI PUS DE NOI PE EDUCAȚIE

Eu cred în educație. Școlile sunt necesare. Există oameni care trebuie să-și repare cumva deficiențele. Dar există și oameni cu talente înnăscute, oameni ca Moody, Philpott și Gipsy Smith, care vor reuși cu sau fără educație. Astăzi noi ne închinăm la diplome, îi glorificăm pe cei ce au titluri academice. Și totuși, există oameni care nu pot face binele nici măcar cu un titlu academic.

Fransom i-a trimis lui Hudson Taylor o sută de misionari noi, care aveau educație puțină sau deloc. Când Taylor i-a văzut, i-a scris lui Fransom muștrându-l pentru a-i fi trimis. După doi ani el i-a scris din nou. Le văzuse lucrarea. Era bună, pentru că ei erau oameni umpluți de Duhul și Dumnezeu le-a dat limba potrivită binecuvântându-le eforturile - el dorea încă mulți asemenea lor.

TREI - DIN CAUZA MULTELOR UȘI ÎNCHISE

Dar ușile deschise? De ce să nu intrăm pe ele? Oare nu petrecem prea mult timp rugându-ne pentru ușile închise să se deschidă, în timp ce sunt încă atâtea uși deschise care așteaptă să fie folosite?

Vă amintiți cum Pavel s-a întors de la ușile închise, una câte una, și a intrat pe cele ce erau deschise. Peste tot sunt uși deschise. Veniți să intrăm pe ele și să-L lăsăm pe Dumnezeu să le deschidă pe cele închise atunci când crede El de cuviință. El știe unde și când dorește să lucrăm noi și ne-o va face cunoscut.

PATRU - PENTRU CĂ NU AM TRIMIS UN NUMĂR SUFICIENT DE MISIONARI

Problema este încă în legătură cu lucrătorii. În China sunt câmpuri uriașe gata de recoltat și secerișul se face cu mâna; și totuși, recolta se strânge întotdeauna. De ce? Pentru că fiecare bărbat, femeie, băiat și fată în stare să ducă o seceră, merge la muncă; deci sunt lucrători din belșug.

Domnul nostru a înțeles problema. El a spus: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui” (Matei 9:37, 38). Dacă am avea un număr suficient de lucrători, lucrul s-ar putea face, dar întotdeauna am fost în deficit. În zilele noastre, cu toată creșterea numărului populației, lucrătorii sunt tot atât de puțini ca în timpul lui Isus. Iată de ce facem apel continuu la tineri bărbați și femei să intre voluntari în serviciul misionar. Trebuie să găsim mai mulți lucrători.

CINCI - PENTRU CĂ NU AM URMAT METODELE LUI PAVEL

În 2 Timotei 2:2 ni se afirmă metoda paulină: „Și ce ai auzit de la mine în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții”. Metoda lui Pavel era de a învăța pe alții care, la rândul lor, trebuia să-i învețe pe alții; în felul acesta se asigurau lucrători educați și echipați.

Cel mai bun mod de a face astăzi lucrul acesta, este cu ajutorul Școlilor Biblice. Primul lucru pe care ar trebui să-l facem când ajungem într-un câmp misionar străin, este să înființăm o Școală Biblică, să educăm lucrători imediat ce au fost câștigați pentru Cristos și apoi să-i trimitem ca evangheliști în propriul lor popor. Băștinașul însuși este soluția problemei. Misionarul străin nu poate spera să evanghelizeze lumea. Nu va veni niciodată ziua în care noi să putem pune un misionar de la noi în fiecare sat, oraș, loc, în toată lumea.

Vă amintiți cum i-a învățat Isus pe cei doisprezece, apoi pe cei Șaptezeci. Pavel nu a devenit niciodată un pastor. El câștiga noi convertiți, ordina diaconi, și apoi pleca mai departe. Punea bisericile sub conducere indigenă învățându-le să se auto-întrețină de la început. Ele erau niște organisme vii. Și organismele vii vor crește. În Faptele apostolilor capitoul 14, versetele 8-10 și 18-20, avem un exemplu minunat al metodei pauline. Ni se spune cum în doi ani scurți, toți cei din Asia au auzit Evanghelia. Asia acoperea un teritoriu de

aproximativ 115.000 km. A fost o trezire puternică. Cărțile aparținând diferitelor secte false au fost arse în public; erau cărți care au costat sume uriașe în acel timp, atât de mare a fost mișcarea.

Cum s-a petrecut? Pavel a început să predea zilnic într-o școală. Aproape cu siguranță că el nu a călătorit în persoană prin toată Asia pentru a o evangheliza. După ceea ce se cunoaște, el a stat într-un loc, dar i-a învățat pe alții; aceștia la rândul lor, plecau și predicau Evanghelia peste tot, cu rezultatele descrise în capitolul 19. Oriunde mergea, el „propovăduia și făcea ucenici” (Faptele apostolilor 14:21). Această metodă nu poate fi îmbunătățită, ea dă roade oriunde.

Misiunea din Antile a dovedit aceasta. Au început în Cuba cu o Școală Biblică. Nu o biserică, observați, ci o Școală Biblică. Apoi s-au dus în Haiti și au înființat alta. Mai târziu au pornit una în Republica Dominicană și alta în Jamaica. Acum ei încep o a cincina, în Insulele Franceze. Care este rezultatul? Sute de studenți au pornit de la Școlile Biblice pe toată lungimea și lățimea insulelor Antile, și peste 80.000 de oameni au fost câștigați pentru Domnul Isus Cristos.

Decenii întregi s-a folosit metoda veche. Bisericile erau construite în orașele mai mari și mai mici, dar satele, unde locuia majoritatea oamenilor, erau lăsate neatinsse, și neevanghelizate. A intrat în acțiune Misiunea Antilelor. A fost adoptată metoda paulină. Acum conferințele anuale numără peste 7.000 de participanți - atât a crescut Cuvântul lui Dumnezeu și s-a înmulțit.

În Etiopia misionarii au reușit să înainteze foarte puțin. Când am fost acolo, erau doar o mână de credincioși. Apoi băștinașii au luat în mână acțiunea și în timpul ocupației italiene, în ciuda încarcerării, biciuirii și martirajului, au fost aduși la Cristos 20.000, și aceasta fără ajutorul nici măcar a unui singur misionar. Astăzi există 50.000 de creștini și 300 de biserici ale băștinașilor. Ce minune! Aceasta este calea ideală. Este singura metodă care reușește cu adevărat.

O asemenea metodă reduce cheltuielile. Băștinașii pot trăi cu bani mai puțini. Nu sunt necesare concedii. Ei pot fi susținuți de propriile lor biserici. Nu sunt cerute fonduri străine. Tot ce trebuie să facem, este să sprijinim misionarul și lucrarea lui, și restul să-l lăsăm pe seama băștinașilor. Lucrarea devine apoi auto-susținută, auto-condusă și auto-propagată. Aceasta este calea scripturală. Nu se pot aduce îmbunătățiri metodei pauline.

ȘASE - PENTRU CĂ NU SUNTEM CONVINȘI CĂ PĂGÂNII SUNT PIERDUȚI

Dacă ei nu sunt pierduți înainte de a auzi, atunci mai bine i-am lăsa așa cum sunt. Dacă numai aceia care îl resping pe Cristos vor pieri, atunci nu ar trebui să le spunem niciodată despre El. Mai bine să-i lăsăm în ignoranța lor, decât să-i aducem sub condamnare. Dar învățătura întregii Biblii este că fără Cristos, oamenii sunt pierduți și că singura lor salvare este în Evanghelie.

Pavel vorbește despre lumea păgână cu aceste cuvinte: „Morți în greșeli și păcate, copii ai mâniei, fără nădejde și fără Dumnezeu” (Efeseni 2:1,3,12). Ar putea să fie un limbaj mai clar? Aceasta este condiția lor. Ei sunt pierduți iremediabil pentru veșnicie.

Există două pasaje care lămuresc această problemă odată pentru totdeauna. Primul se găsește în Faptele apostolilor 4:12, unde citim: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți”. Nu sunt de folos nici unul din zeii lor, nici una din religiile lor. Sunt excluse numele lui Mohamed, Confucius, Budda, și toți ceilalți. Cristos, și numai Cristos, poate mântui.

A doua afirmație se găsește în Ioan 14:6, unde Isus spune: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin MINE”. Nu există nici o altă cale spre Dumnezeu. Cristos sau condamnarea. „Eu sunt Calea”. El o declară. Nimeni altcineva nu poate fi. Nimeni altcineva nu este. Dacă păgânii nu sunt pierduți, atunci aceste două versete nu au sensul care îl declară.

Dar, veți spune, nu este drept. Credeți că Dumnezeu greșește. Credeți că un Dumnezeu al dragostei nu ar trebui și nu ar putea permite așa ceva. Ne datorează nouă Dumnezeu mântuirea? Dacă da, atunci ea nu este deloc un har. El plătește doar o datorie. Dar, noi nu merităm nimic. Totul vine din partea harului.

Prietene, te poți odihni pe o afirmație mare ca aceasta: „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?” Eu nu știu ce va face El, dar știu că El va fi absolut drept. El va face dreptate. Pot să o las în mâinile Lui. Și când voi afla ce a făcut, voi fi total mulțumit, pentru că voi spune: „El a procedat corect. A făcut ceea ce aș fi făcut eu dacă eram în locul Lui”. Vom fi de acord cu verdictul îngerului, din Apocalipsa 16:7: „Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!”

Noi toți dorim să facem Voia lui Dumnezeu, și știm că nimic nu este mai aproape de inima Lui ca și evanghelizarea lumii. Dacă nu am reușit în trecut, acesta nu este un motiv să nu reușim în viitor. Să pornim deci la lucru, să lucrăm până este zi. Lumea trebuie evanghelizată. De ce să nu îndeplinim sarcina aceasta în generația noastră?

CAPITOLUL VII

Cum m-a învățat Dumnezeu să dau pentru misiuni

„Dă pe măsura venitului tău, ca nu cumva Dumnezeu să-ți facă venitul pe măsura dărnicii tale”.
– Peter Marshall.

Fusesem pastorul unei biserici mari presbiteriene în orașul Toronto. Într-o zi mi-am dat demisia și am devenit pastor al unei biserici care știa să dea într-un mod pe care eu nu-l cunoscusem.

Mi-am început păstoria în prima duminică din ianuarie. Biserica își ținea Convenția Misionară anuală. Nu știam nimic despre o convenție. Nu fusesem la nici una în viața mea, așa că m-am așezat pe platformă și am așteptat.

Plasatorii treceau în sus și în jos printre rânduri împărțind plicuri. Deodată, spre uimirea mea, unul dintre ei a avut curajul să vină sus să-mi înmâneze mie - pastorul - unul din plicuri. Stăteam acolo și îl țineam în mână. Nu voi uita niciodată acel moment. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri.

Ținându-l în mână, l-am citit: „În dependență de Dumnezeu, mă voi strădui să dau pentru Lucrarea Misionară a Bisericii\$ în fiecare lună timp de un an”. Nu mai citisem o asemenea afirmație până atunci. Nu știam că în acea dimineață Dumnezeu urma să lucreze cu mine și să mă învețe o lecție pe care urma să nu o uit niciodată, și că, la rândul meu, urma să învăț zeci de alte biserici în toată țara în anii care urmau.

Mai întâi am început să mă rog. Am spus: „Doamne, nu pot face nimic. Tu știi că eu nu am nimic. Nu am la Bancă nici măcar un cent. În buzunar nu am nimic. Această biserică mă plătește cu 25 de dolari pe săptămână. Am de întreținut o soție și un copil. Încercăm să ne cumpărăm o casă, dar toate prețurile sunt foarte mari”. Toate acestea erau adevărate. Era în timpul primului război mondial.

„Știu toate acestea, a spus Domnul. Știu că primești numai 25 de dolari pe săptămână. Știu că nu ai nimic în buzunar și nimic în Bancă”.

„Ei bine, am continuat eu, atunci este clar. Nu am de dat nimic”.

Atunci a vorbit Domnul. Nu voi uita niciodată.

„Nu îți cer ce ai”, a spus El.

„Nu îmi ceri ce am, Doamne? Atunci ce ceri?” am răspuns.

„Îți cer să dai în credință. Pentru cât te poți încrede în Mine?”

„O, Doamne, este cu totul altceva. Pentru cât mă pot încrede în Tine?”

Desigur, nu știam nimic despre Promisiunea de a da - în Credință. Nu dădusem în viața mea în acest fel. Dar știam că Domnul vorbea. M-am gândit că El ar spune 5 sau poate chiar 10 dolari. O singură dată în viața mea dădusem 5 dolari pentru Misiuni. Altădată dădusem 2 dolari. Dar niciodată mai mult. Aproape că tremuram în așteptarea răspunsului.

Și el a venit. Nu vreau să vă cer să credeți că Dumnezeu mi-a vorbit cu voce tare, dar ar fi putut foarte bine să o facă. Nici nu mai băgăm în seamă lumea de acolo, stând cu ochii închiși, ascultând Vocea lui Dumnezeu. Dumnezeu lucra cu mine în acea dimineață, cu toate că în acea vreme nu-mi dădeam seama.

„Cât pot da?” am întrebat. „Cincizeci de dolari”.

„Cincizeci de dolari!” am exclamat. „Dar, Doamne, acesta este salariul pe două săptămâni. Cum să fac rost de 50 de dolari?”

Dar Domnul a vorbit iarăși, și era aceeași sumă. Era atât de clar pentru mine de parcă ar fi vorbit cu voce tare.

Încă îmi pot aminti cum îmi tremura mâna în timp ce mi-am luat creionul, am scris numele și adresa și suma de 50 de dolari.

Nici până în ziua de azi nu știu cum i-am plătit. Tot ce știu, este că în fiecare lună trebuia să plătesc câte 4 dolari, și în fiecare lună Dumnezeu mi-i trimitea într-un mod miraculos. La sfârșitul anului plătisem întreaga sumă - 50 de dolari.

Dar iată ce doresc să fac clar. Am primit asemenea binecuvântare, o asemenea plinătate a Duhului a venit în inima mea, a fost o asemenea bucurie, încât atunci când am terminat de plătit, mi-am dat seama că a fost una din cele mai mari experiențe ale vieții mele.

Atât de mare era binecuvântarea spirituală care a venit peste mine datorită faptului că am dăruit în credință, pentru că mă încrezusem în Dumnezeu, pentru că dădusem într-un mod scriptural, încât anul următor la Convenție, am dublat suma și am dat 100 de dolari. Apoi, la o altă Convenție am dublat din nou suma și am dat 200 de dolari. Apoi, biserica mi-a ridicat salariul și am primit mai mult decât dădusem. Vedeți, nu-L puteți întrece pe Dumnezeu în a dăru. La o altă Convenție am dublat încă odată suma, ajungând la 800 de dolari.

Din acea zi și până azi, am tot ridicat suma trimitând mii și mii de dolari la Banca Cerului, an după an. Dacă aș fi așteptat până îi aveam, nu i-aș fi dat niciodată, pentru că nu i-aș fi avut niciodată. Dar i-am dat atunci când nu i-am avut. Am dăruit prin promisiunea credinței, și Dumnezeu a onorat-o.

DĂRNICIA ÎN PROMISIUNEA CREDINȚEI

Vă amintiți, Pavel a cerut bisericii să promită o anumită sumă, apoi el le-a dat un răstimp de un an pentru a o plăti. Când s-a apropiat termenul, l-a trimis pe Tit să amintească bisericii de promisiunea făcută, așa încât să nu-i fie rușine când urma să vină el. Apoi, la sfârșitul anului, el al venit să ia colecta. Iată deci, o dărnicie în promisiunea credinței este o dărnicie paulină, și Dumnezeu o binecuvântează. (Vezi capitolele 8 și 9 din 2 Corinteni).

Ați dat vreodată în felul acesta, sau numai obișnuita colectă de bani? Nu este nevoie de credință pentru o asemenea colectă. Dacă am un dolar în buzunar, tot ce trebuie să fac, este să spun mâinii mele să intre în buzunar, să găsească dolarul, să îl ia și să-l pună în farfurie. Nu trebuie să mă rog pentru aceasta. Dau numai.

Dar, cu dărnicia în promisiunea credinței este total diferit. Trebuie să mă rog și să-L întreb pe Domnul cât ar dori El să dau, apoi să mă încred în El pentru acea sumă, apoi lună de lună merg la El în rugăciune pentru suma promisă și apoi aștept până când aceasta vine. Aceasta este dărnicia care aduce binecuvântare.

Acesta este singurul fel de dărnicie pentru misiune pe care îl practic de aproape o jumătate de veac - dărnicia prin promisiunea credinței. Și nu aș merge înapoi la dărnicia prin bani gheață, pentru nimic. Pentru aceasta aș

primi foarte puțin, dar pentru dărnicia prin promisiunea credinței pot primi mult. La Convenția Misionară Anuală, niciodată nu primim mai mult de 7 mii de dolari bani gheață, în timp ce primim peste 400 de mii de promisiuni în credință. Există multe biserici care nu dau în felul acesta, în promisiunea credinței. Nu le interesează dărnicia scripturală. Nu vor să se oblige în sprijinirea hotărâtă a misionarilor lor. Ele pur și simplu împart toți banii care intră între diferitele societăți misionare. Nu trebuie să se încreadă în Dumnezeu pentru nimic. Dacă sumele vin, ei le dau. Dacă nu este nevoie de experimentarea credinței, atunci nu este nici o povară, nici o responsabilitate. Nu îmi place acest fel de dărnicie. Eu cred că fiecare biserică în parte ar trebui să se oblige în credință înaintea lui Dumnezeu pentru o anumită sumă hotărâtă, și să se roage până când acea sumă este primită.

Eu nu cred în angajamente. Niciodată în viața mea nu am dăruit prin angajament. Veți întreba, care este diferența dintre dărnicia prin angajament și una prin promisiunea în credință? Este o diferență uriașă. O dărnicie prin angajament, este între tine și o biserică, între tine și o societate misionară, și s-ar putea ca într-o zi diaconii să vină să ia ceea ce ai promis, sau poate primești o scrisoare în care să ți se ceară onorarea promisiunii. Cu alte cuvinte, poți fi tras la răspundere pentru o dărnicie promisă.

Pe de altă parte, dărnicia în promisiunea credinței, este între tine și Dumnezeu. Nimeni nu te va întreba despre ea. Nimeni nu va veni la tine să ți-o ceară. Nimeni nu-ți va trimite o scrisoare în care să-ți amintească de ea. Este o promisiune făcută de tine lui Dumnezeu, și numai Lui. Dacă nu ești în stare să o plătești, tot ce trebuie să faci este să-I spui lui Dumnezeu. Adu-I Lui motivul tău, și dacă îl acceptă, nu trebuie să plătești.

Am fost în multe biserici care se opun dărniciilor prin angajament, dar imediat ce am explicat natura dărniciilor prin promisiunea credinței, toată opoziția a dispărut, și cei care au fost cei mai înfocați împotriva unui angajament de orice fel, au devenit gata să accepte planul unei dărnicii în promisiunea credinței, și Dumnezeu a făcut minuni. Cred că am putea avea toți banii de care avem nevoie pentru misiuni, dacă am primi din toate bisericile noastre dărnicia în promisiunea credinței.

Cum poate ști biserica numărul misionarilor pe care îi poate susține, dacă nu primește promisiuni în credință? Nu vă aflați în spatele politicii misionare a bisericii dumneavoastră, dacă nu cooperați în program. Singurii bărbați care ajung vreodată ofițeri în Biserica Poporului, sunt cei care susțin lucrarea misionară a bisericii din întreaga lume.

OMUL DIN MINNEAPOLIS

Țineam o campanie de evanghelizare în marea biserică a cărei pastor era Rev. Paul Rees. Seară după seară se adunau mulțimi mari, umplând uneori biserica până la refuz. Au fost mântuite multe suflete și s-a simțit multă binecuvântare spirituală.

La încheierea unuia dintre servicii, tocmai pronunțasem benedictia de încheiere, când am văzut apropiindu-se de amvon un om de afaceri îmbrăcat elegant.

Cuvintele lui de salut au fost: „Tot ceea ce sunt și tot ce am vă datorez dumneavoastră”. L-am privit plin de uimire.

„Tot ce sunteți și tot ce aveți îmi datorati mie?” am repetat. „Ce doriți să spuneți? Nu înțeleg”.

Mi-a povestit pe scurt istoria lui, pe care nu am uitat-o niciodată. Eram în Toronto, a spus el, orașul dumneavoastră, și nu aveam servicii.

Aveam datorii. Era timpul depresiunii economice. Nu găseam nicăieri de lucru. Eram tot mai disperat în acea situație. În final, cele două fiice m-au părăsit, apoi soția mea. Eram la capătul puterilor.

Într-o zi treceam pe strada Bloor și în fața Bisericii Poporului am auzit cântându-se. Ușile erau deschise, și neavând altceva de făcut, am intrat și m-am așezat lângă ușă.

Țineți una din acele convenții misionare ale dumneavoastră, erați la amvon, și ați făcut una din cele mai nebunești și fără sens afirmații pe care am auzit-o în viața mea. Spuneți: "Dați, și vi se va da. Nu îl puteți întrece pe Dumnezeu în dărnicie. Dumnezeu nu rămâne dator nici unui om".

„Am ascultat, a spus el, plin de uimire. Mă aflam acolo gol, sărac, nu mai aveam nimic, și îmi spuneți că dacă voi da, voi primi. Doar ca să văd dacă spuneți sau nu adevărul, am luat un plic de la unul din ușieri și l-am completat, promițându-I lui Dumnezeu o parte din tot ceea ce mi-ar fi dat în viitor. Mi-a fost ușor desigur, pentru că nu aveam nimic.

Spre suprinzerea mea, lucrurile au început să se schimbe, și încă foarte repede. După câteva ore aveam o slujbă. La prima plată, am dat lui Dumnezeu partea promisă. După un timp scurt mi s-a ridicat venitul, și am putut da mai mult. Mi-am schimbat slujba cu una mai bună, cu salariu mai mare, și am dat mai mult. În fiecare săptămână când primeam salariul, Îi dădeam lui Dumnezeu cu credincioșie ceea ce Îi promisesem.

După o vreme am reușit să mă îmbrac mai bine. Soția mea s-a întors la mine. Apoi au venit fetele, și nu după multe luni erau plătite toate datoriile, pentru că salariul îmi fusese din nou ridicat.

Pe scurt, acum sunt un om de afaceri prosper, locuiesc la Minneapolis. Împreună cu soția și cu fiicele noastre avem o casă, un cont la bancă, nu avem datorii. Ceea ce mi-ați spus când eram dărămat, a fost adevărat".

Prieteni, am trăit această experiență de multe ori. Dumnezeu nu rămâne dator nimănui. „Dați și vi se va da". Nu-L puteți întrece pe Dumnezeu în dărnicie. „Unul care dă cu mână largă, ajunge mai bogat; și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească. Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el" (Proverbe 11:24-25).

În timpul depresiunii economice, sute de oameni au venit în biroul meu pentru a cere bani și adăpost pentru noapte. De multe ori le-am pus această întrebare: „Când câștigai bani, i-ai împărțit cu Dumnezeu? I-ai dat lui Dumnezeu ceea ce Îi aparținea Lui?" Niciodată nu mi s-a răspuns afirmativ la această întrebare. Fiecare dintre cei ce au venit să ceară ajutor, a admis că nu-I dăduse nimic lui Dumnezeu în anii de prosperitate.

Nu poți scăpa de ea. Este una din legile neschimbate ale lui Dumnezeu. Când împărți cu Dumnezeu, Dumnezeu va împărți cu tine. Îi dai lui Dumnezeu în zile de prosperitate și Dumnezeu îți va da în zile de criză. Nu Îi dai lui Dumnezeu în zile de prosperitate, nici Dumnezeu nu îți va da în zile de criză. Dacă dai cu credincioșie lui Dumnezeu, nu te vei afla niciodată fără pâine pe masă. Nu știi de ce este așa, dar acesta este adevărul.

MAREA GALILEII ȘI MAREA MOARTĂ

Când am fost în Palestina, am călătorit de la Ierusalim în jos, pe drumul Ierihonului. Am trecut pe lângă ruinele anticului oraș Ierihon, spre râul Iordan, acolo unde a fost botezat Isus. Am intrat în apă în acel loc și am trecut pe malul celălalt. Apoi am continuat drumul spre Marea Moartă, intrând și acolo în apă. Călătorind spre nord, am ajuns la Marea Galileii, unde la fel, am intrat în apă. La mal, m-am gândit la cele două feluri de apă: cea din Marea Galileii, plină de viață, și cealaltă, Marea Moartă, nemișcată și fără viață. „De ce această diferență?" - m-am întrebat.

Marea Moartă primește tot timpul, dar nu dă nimic afară, de aceea este stătătoare. Marea Galileii primește și dă în același timp - este plină de viață și apa ei este proaspătă.

Avem aici ilustrația perfectă a bisericii misionare și a celei pe care nu o interesează misiunile. Aceasta din urmă primește, dar folosește totul pentru ea însăși. Nu dă niciodată în afară. De aceea, este plină de tot felul de creaturi dezgustătoare ca un lac stătător - criticism, bârfa, căutarea greșelilor, dezbinare, conflicte etc. Biserica misionară primește, dar și dă mai departe. De aceea ea este vie și energică, având binecuvântarea lui Dumnezeu peste ea.

Același lucru se întâmplă și cu oamenii. Cel care ține totul pentru el și refuză să împartă cu alții, devine ca o apă stătătoare - o Mare Moartă, o binecuvântare pentru nimeni. Cel care investește în lucrarea misionară trăiește o viață din belșug. Noi suntem singurii care putem decide dacă viețile noastre sunt simbolizate de Marea Moartă sau de Marea Galileii.

UNDE ÎȚI ADUNI COMORILE

Îți aduni comori sau în cer sau pe pământ. Tot ce ai, până la urmă vei pierde. Tot ceea ce investești în sufletele oamenilor, pui deoparte. Vei intra în cer fie ca un cerșetor, fără să fi trimis nimic înainte, sau ca unul care va primi o moștenire, posibilă prin contribuțiile adunate încă de pe pământ.

Îmi amintesc despre povestea unei femei foarte bogate și vizitiul ei. Se aștepta ca în cer să primească o locuință, dar a fost dusă pe lângă ea, la o colibă mică sărăcăcioasă. Când a întrebat cine este stăpânul casei frumoase, i s-a spus că vizitiul ei urma să locuiască acolo. Exprimându-și mirarea și dezamăgirea, a fost informată că el trimisese materiale întreaga lui viață, investindu-și banii în sufletele oamenilor, în special în țări străine; ea însă nu a trimis aproape nimic, și ei și-au dat silința să facă ceva cu materialul ce-l aveau.

Unii din noi avansăm în viață. Mai avem puțin timp în care să adunăm comori în cer. Dacă nu începem acum, va fi în curând prea târziu. Tot ce putem trimite înainte ne va aștepta la sosire acolo și vom primi înapoi, și încă cu dobândă!

BANII DIN TESTAMENT NU ADUC RĂSPLATĂ

Mulți oameni gândesc că își vor lăsa banii prin testament misiunilor, și astfel vor avea dreptul la răsplată. Știți că Dumnezeu nu promite niciodată răsplată celor ce își dau banii după ce au murit? De ce să fie răsplățiți pentru ceva ce nu fac ei înșiși? Dumnezeu spune foarte clar, că suntem răsplățiți numai pentru „faptele făcute când eram în trup”. Cu alte cuvinte, suntem răsplățiți numai pentru ce facem cât suntem încă în viață.

Eu vreau să știu la ce folosesc banii mei. Nu aș dori să-i las prin testament misiunilor, iar rudele mele să se lupte pentru ei după ce eu nu voi mai fi, ca apoi avocații să ia cea mai mare parte din ei. Vreau să mă asigur că ei sunt cheltuiți acum pe lucrurile care mă interesează. Vreau să îi dau, an de an, cât timp sunt în viață. Altfel, știu că nu va fi nici o răsplată.

SENSUL SACRIFICIULUI

Înțelegeți ce înseamnă un sacrificiu? Nu voi uita niciodată o fetiță cu numele Grace. Ea l-a primit pe Cristos în Biserica Presbiteriană Dale, când eu aveam douăzeci de ani. Inima ei era în India. Într-o zi, mama ei i-a spus că voia să-i cumpere un pardesiu nou, cel de pe ea fiind tocit după câțiva ani de purtat. Dar Grace a rugat-o pe mama ei să-i dea ei banii, spunându-i că mai putea purta pardesiu încă o iarnă. Mama s-a învoit, și Grace a trimis banii misionarilor ei din India.

Înainte de plecarea mea din Dale, Grace s-a îmbolnăvit. Pe patul de moarte, a rugat-o pe mama ei să promită că va vinde toate hainele ei și va trimite tot ce primește pentru ele, în India. Mama a promis, cu ochii în lacrimi. Mi-ar place să stau undeva pe lângă tron, când Grace își va primi răsplata. Inima ei a fost în India, și bănuții ei au mers pe urma inimii, neținând seama de sacrificiu. Prietene, tu știi ceva despre un astfel de sacrificiu?

EI VOR FI RĂSPLĂTIȚI LA FEL

Presupuneți că un copil a căzut într-o fântână. Cine va primi răsplata pentru salvarea copilului, cel care a ținut frânghia și l-a lăsat în jos pe celălalt, sau amândoi? Dumnezeu spune că amândoi vor primi la fel. Cel care stă afară și face posibilă coborârea celui alt în fântână pentru a fi salvat copilul, este îndreptățit la răsplată tot atât cât și cel care merge jos. S-ar putea ca tu să nu poți merge acolo jos; s-ar putea ca tu să nu vezi niciodată câmpul străin de misiune, dar poți ține în schimb frânghia. Poți face ca altcineva să aibă posibilitatea de a merge. Poți trimite un înlocuitor al tău; dacă faci aceasta, dacă îți dai banii, răsplata ta va fi la fel de mare ca a celor care merg.

Toți trebuie să fim în echipa cu gălețile. S-ar putea ca tu să nu fi cel care aruncă apa pe foc, cel de la capătul șirului; poate ești undeva pe la mijloc, dând găleata din mână în mână. Sau poate ești cel care o umpli cu apă. Întrebarea este: Ești în echipă? Faci ceva? Sau ești doar un spectator? Motto-ul nostru trebuie să fie: „Fiecare creștin - un misionar”.

TU CE FACI?

„Dumnezeu atât a iubit, încât a dat”. El L-a dat pe singurul Său Fiu. El a dat ce a avut cerul mai bun. Tu ce dai? Te dai pe tine însuși? Îți dai copiii? Îți dai rugăciunile tale? Îți dai banii tăi? Dai ceva? Ce faci pentru cei din întuneric și tristețe?

Martirii au dat tot ce-au avut; și-au dat viețile lor. Am predicat într-o arenă romană, unde cincizeci de mii de creștini, acolo și în alte arene, au fost dați fiarelor sălbatice sau răstigniți; mulți dintre ei au fost făcuți torțe umane din cauza credinței lor în Cristos. Am stat pe nisipul care a fost odată roșu de sângele lor. În mijlocul flăcărilor, ei strigau: „Cristos este învingător!” Ei au dat tot ce au avut. Tu ce dai?

CÂT DE MULT SĂ DAU

1. Dacă refuz să dau ceva pentru misiuni în anul acesta, de fapt dau un vot pentru rechemarea fiecărui misionar.
2. Dacă dau mai puțin decât până acum, favorizez reducerea forțelor misionare proporțional cu reducerea contribuției mele.
3. Dacă dau la fel ca până acum, nu fac decât să ajut la menținerea terenului câștigat deja; mă opun însă oricărei înaintări. Cântecul meu, în acest caz, este „Păstrați fortăreața”, uitând că Domnul nu a intenționat niciodată ca armata Lui să se refugieze într-o fortăreață. Tuturor soldaților Lui li se comandă „Mergeți”!
4. Dacă măresc contribuția mea față de anii anteriori, atunci favorizez avansarea în lupta de cucerire a noi teritorii pentru Cristos.

JOHN CHINAMAN (IOAN CHINEZUL)

John Chinaman stătea odată lângă un ateu. Acesta i-a spus: „John Chinaman, care va fi primul lucru pe care-l vei face când ajungi în cer?”

Acesta i-a răspuns: „Când voi ajunge în cer, primul lucru pe care-l voi face, va fi să merg pe străzile de aur până când Îl voi întâlni pe Mântuitorul, apoi voi cădea la picioarele Lui și mă voi închina pentru că mi-a salvat sufletul”.

„Bine,” a zâmbit disprețuitor ateul. „Și apoi ce vei face, John Chinaman?”

„Apoi, voi umbla pe străzile cerului până-l voi găsi pe misionarul care a venit în țara mea cu Evanghelia. Am să dau mâna cu el și să-i mulțumesc pentru partea care a avut-o el în mântuirea mea”.

„Ce vei face după aceea, John Chinaman?” a continuat ateul.

„Apoi, a răspuns John Chinaman, voi umbla pe străzile cerului până-l voi găsi pe omul care a dat bani făcând posibilă venirea misionarului, voi da mâna cu el și îi voi mulțumi pentru partea care a avut-o el în mântuirea mea”.

În acel moment ateul s-a întors și a plecat.

Prietene, va fi oare un John Chinaman dintr-o țară a lumii, care să vină la tine și să-ți mulțumească, atunci când vei ajunge în cer? Sau vei fi singur în cer? Nimeni nu te va recunoaște, cu excepția rudelor și prietenilor tăi?

Nu mă pot gândi la o bucurie mai mare pentru inima mea în cer, decât aceea de a fi oprit de mulțimi de oameni cu pielea neagră, mulțimi de oameni cu pielea galbenă, care să îmi spună: „Noi suntem în cer pentru că tu ai provocat tinerii să meargă. Ai adunat bani pentru misionari. Ai venit în țara noastră cu Evanghelia. Dorim să-ți mulțumim pentru partea care ai avut-o în mântuirea noastră”. Aceasta, prietene, va fi bucuria mea cea mai mare în cer.

Va fi oare și a ta? Își va exprima oare cineva aprecierea pentru ce ai făcut? Va fi oare cineva din lumea păgână care să te recunoască? Nu, dacă ți-ai făcut toată lucrarea creștină în propria ta țară. Nu, dacă nu ai investit ceva în regiunile dincolo de ea.

Dă pe măsura venitului tău, ca nu cumva Dumnezeu să-ți facă venitul pe măsura dărnicii tale

CAPITOLUL VIII

Cum putem evangheliza lumea în această generație?

Dacă ar trebui ca eu să aleg un text, aș deschide la Marcu 13:10: „Evanghelia - Evanghelia trebuie - Evanghelia trebuie mai întâi - Evanghelia trebuie mai întâi să fie propovăduită - Evanghelia trebuie mai întâi să fie propovăduită tuturor Neamurilor”.

Aș vrea să petrec cel puțin o jumătate de oră pe fiecare din aceste afirmații, pentru că fiecare în parte este de o importanță supremă, dar am timp să analizez una singură. De fapt, vreau să accentuez un singur cuvânt: „propovăduită”. „Evanghelia trebuie mai întâi să fie propovăduită tuturor Neamurilor”.

Cred că planul lui Dumnezeu este ca fiecare om să aibă Evanghelia în propria sa limbă, și totuși mai sunt încă 2.000 de limbi în care încă nu s-a tradus nici o parte din Cuvântul lui Dumnezeu. În limba engleză sunt peste 500 de revizurii. De ce să nu recunoaștem?

Îți dai seama că datorezi tot ceea ce ești, paginii tipărite? Dacă nu ar fi fost Cuvântul lui Dumnezeu, tu nu ai fi creștin. Biblia spune: „Credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Cristos”. Cum așadar să ne așteptăm ca păgânii să audă și să fie mântuiți dacă nici măcar nu îl au?

Ce anume ne-a dat Reforma? Unii vor spune că predicarea lui Martin Luther. Eu nu cred că aceasta. Martin Luther a scris aproape 100 de cărți pe care le-a circulat în Europa de Vest, și ca rezultat al scrierilor lui Martin Luther a venit Reforma. Unde ai fi azi dacă nu ar fi existat Reforma? Evul Mediu ar mai fi încă peste noi, și după toate probabilitățile tu ai fi un romano-catolic.

Eu cred că cea mai mare minune a zilelor și generației noastre este creșterea științei de carte în lume. Aveți vreo idee despre câți oameni învață să scrie în fiecare săptămână? Să vă spun. La fiecare șapte zile, trei milioane de oameni învață să citească. Ce înseamnă lucrul acesta? Înseamnă că trei milioane de oameni care până săptămână trecută nu știau citi nici un singur cuvânt, acum pot să facă lucrul acesta. Înseamnă că săptămână viitoare, alți trei milioane care acum nu pot citi nici un cuvânt, vor putea citi. Trei milioane în fiecare săptămână - o sută cincizeci de milioane de oameni într-un an.

Lucrul acesta nu s-a întâmplat niciodată înainte, în istoria de 6.000 de ani a omului pe pământ. Până în generația noastră, doar o mână de oameni știau să citească, în comparație cu uriașele mulțimi care nu puteau citi.

COMUNIȘTII AU RĂSPUNSUL

Și ce vor citi ei? Comuniștii au răspunsul. Ei știu ceva despre puterea foii tipărite.

Știați că comuniștii au tipărit două lucrări literare într-un singur an, pentru fiecare bărbat, femeie, fiecare băiat și fată de pe fața pământului? Care altă națiune a făcut așa ceva? Nici una, în afară de comuniști.

Ba încă se mândresc că ar fi cucerit China cu ajutorul foi tipărite. Timp de douăzeci și cinci de ani înainte de Revoluția Rusă, comuniștii și-au revărsat literatura în Rusia.

Cu câțva timp în urmă, Națiunile Unite au dat numărul diferitelor cărți tipărite de primele cinci națiuni din lume. Care credeți că era pe primul loc? Rusia, cu 60.000 de titluri diferite. Care națiune era a doua? Cea mai citită națiune de pe fața pământului - Japonia, cu 24.000 de titluri. Marea Britanie era pe locul trei - cu 19.000 și India pe locul patru, cu 18.000. Și care națiune credeți că era pe ultimul loc? Statele Unite ale Americii. În acel an, America a tipărit doar 12.000 de titluri diferite. Răspundeți-mi acum, care națiune crede în puterea păgânilor tipărite? Statele Unite, cu 12.000, sau Rusia, cu 60.000?

Știți că în timp de un an Rusia nu a tipărit mai puțin de un miliard de cărți și a tradus 5.000? În același an, Statele Unite au tradus doar 800, iar Marea Britanie 600. Întreb din nou. Care națiune crede în puterea paginii tipărite?

Nepotul lui Gandhi - Gandhi din India - a spus zilele trecute la Los Angeles: „Misionarii ne-au învățat să citim, dar comuniștii ne-au dat cărțile”. Gândiți-vă la aceasta. „Misionarii ne-au învățat să citim, dar comuniștii ne-au dat cărțile”. De ce nu le-au dat misionarii cărțile? Pentru că bisericile care-i trimiseseră pe misionari, nu au avut nicicând viziunea. Ei nu au pus muniția în mâinile misionarilor lor. Și în felul acesta, după ce i-au învățat pe oameni să citească, le-au permis comuniștilor să vină și să aprovizioneze cu materialul de citit.

MARTORII LUI IEHOVA SUNT LA LUCRU

Da, și dați-mi voie să vă mai spun ceva, puteți crede sau nu, sectele false sunt la lucru.

Știați că Martorii lui Iehova au cea mai mare tipografie din lume? De ce Biserica Creștină nu are cea mai mare tipografie? Simplu, pentru că Biserica Creștină nu și-a dat seama niciodată de valoarea literaturii. Știți câte reviste tipărește în fiecare minut numai acea tipografie? La fiecare 60 de secunde, acea tipografie numai, produce 500 de reviste (84 milioane într-un singur an). Unde sunt puse în circulație aceste reviste? În lumea unde se vorbește limba engleză? Da. Dar mai ales în Orient, Asia, Africa și America de Sud.

Au martorii lui Iehova rezultate? Merită să scoți foi tipărite? Martorii lui Iehova au ținut un serviciu de botez cu câțva timp în urmă la New York, când, numai la acel serviciu ei au botezat 7.136 de convertiți. Câți a botezat biserica voastră? Câți au botezat toate bisericile din America? Câți au fost botezați în ziua de Rusalii? Mai puțin de jumătate din acel număr. Și aici este esența: fiecare convertit a fost câștigat cu ajutorul paginii tipărite. Merită? Martorii lui Iehova cred că da.

Ați văzut vreodată micile Săli ieftine ale împărăției pe care le au Martorii lui Iehova? Ei nu construiesc catedrale. De ce? Pentru că ei înțeleg că mesajul este mai important decât clădirea. De aceea, ei își pun banii în mesaj, nu în clădire.

Aici a făcut Biserica Creștină marea ei greșală. Ne-am pus banii în clădiri, în locul mesajului. Mesajul este dinamita. „Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire”. Nu clădirea, ci mesajul.

După datele publicate de Consiliul Național al Bisericilor, într-un singur an au fost construite în Statele Unite ale Americii 6.000 de biserici noi care au costat un miliard de dolari. Când am citit lucrul acesta, mi-am zis: „Dacă aș putea opri cumva acest program de construcții numai timp de 12 luni și să pun mâna pe cei un miliard de dolari. Dacă aș pune acest un miliard în Mesaj, cred că întreaga lume ar fi evanghelizată în câțiva ani”. Nu, nu sunt împotriva construcției noilor biserici. Cred că trebuie să clădim adecvat nevoilor noastre. Sunt împotriva însă, la construcția de catedrale luxoase, în timp ce lumea are nevoie disperată de vestea mântuirii lui Dumnezeu. Știți ce ar putea face un miliard de dolari? Ar putea pune un Nou Testament în fiecare familie de pe fața pământului!

Câte clădiri de biserici au existat când apostolul Pavel și-a început marea lucrare misionară? Nici una. Dar noi gândim că trebuie să avem niște baze, înainte de a începe ceva. Pavel a pornit, înainte de a se fi ridicat chiar și o singură clădire de biserică.

Prieteni, va trebui să hotărâm dacă ne vom investi banii în clădiri sau în mesaj, dacă dorim să evanghelizăm lumea.

Într-un singur an, Adventiștii de Ziua a Șaptea au investit 21 de milioane de dolari pentru tipărituri în 218 limbi. Și ei cred în puterea mesajului!

CRUCIADA LITERATURII MONDIALE

Iată de ce a început să mă intereseze Cruciada Literaturii Mondiale. Scopul lor este de a duce Mesajul Evangheliei în fiecare casă într-o țară anumită, ajungând în felul acesta cu Evanghelia la fiecare familie și - în final, la fiecare ființă. Fac lucrul acesta în mod organizat, încât nimeni să nu fie scăpat din vedere.

Mesajele nu sunt tipărite în America pentru că ar veni din străinătate, și datorită creșterii valului de naționalism, nimic străin nu este acceptat.

Ele sunt tipărite în țara de distribuție, și pentru că se poate face mult mai ieftin - sub a cincea parte din costul în America.

Dacă mesajele ar fi tipărite în America, ar mai interveni și taxele de transport și vamale, pe care ei doresc să le evite.

Cât plătesc misionarii pentru ele? Nimic, pentru că primesc literatura în mod gratuit. Tot ce trebuie să facă, este să fie atenți să nu lase afară nici o singură casă din teritoriul lor.

Mesajele nu sunt tipărite cu miile, ci cu milioanele! Este o lucrare mondială și se cere o viziune mondială.

Lucrarea era aproape pe terminate în Japonia. Nouăzeci la sută din casele unde trăiesc 94 de milioane de oameni, au primit mesajul Evangheliei. Care a fost rezultatul? Nu mai puțin de 329.000 de japonezi au scris cerând să fie înrolați într-un curs biblic prin corespondență, dorind literatură mai multă, sau punând întrebări în legătură cu calea mântuirii, după cele spuse de Rev. Ken McVety care trăiește în Japonia și conduce lucrarea.

Majoritatea familiilor din Coreea de Sud, după câte știm, au primit un mesaj al Evangheliei. Care a fost rezultatul acolo? Patru sute de mii de coreeni au scris, indicând interesul lor pentru Evanghelie, cerând literatură suplimentară și de a fi înrolați într-un curs biblic prin corespondență.

Cum s-ar putea ajunge la asemenea rezultate în alt fel? Toți misionarii dintr-o țară la un loc, nu ar putea avea aceste rezultate. Hârtia tipărită este metoda lui Dumnezeu pentru timpul și generația noastră.

Isus a spus „la orice făptură” (Marcu 16:15). Singura cale de a ajunge la fiecare făptură, este prin a merge în fiecare casă și familie. Iată de ce sprijin eu pe traducătorii Wycliffe ai Bibliei. Pentru că ei împlinesc porunca de a da Cuvântul lui Dumnezeu fiecărui trib. Nu cunosc o altă cale de a duce la îndeplinire poruncile Domnului nostru.

În unele locuri, costă numai 14 cenți să câștigi un suflet la Isus Cristos cu ajutorul paginii tipărite. Aceasta înseamnă că nu există un mod mai necostisitor de a face lucrarea misionară. Dacă putem să punem în mod sistematic o copie a mesajului tipărit în fiecare casă dintr-o țară, vom ajunge la „fiecare făptură” din acea țară, căci vom ajunge la fiecare membru al familiei. Misionarii noștri pot organiza un grup de lucrători pe care să-i trimită la fiecare ușă, de la casă la casă, cu mesajul. Aceasta a fost și metoda lui Pavel, deci este scripturală. El evangheliza „din casă în casă” pentru a duce la "fiecare făptură" mesajul Evangheliei. Nu putem face mai bine decât urmând exemplul lui.

DINCOLO DE CORTINA DE FIER

Cărțile mele sunt traduse până acum în 100 de limbi, și continuăm să le traducem și în altele. Mesajele mele evanghelice pleacă cu sutele și miile. Cred că lucrarea de distribuire a tratatelor ar trebui continuată cu o carte care să conțină mesajul Evangheliei.

Recent mi s-au tipărit în limba poloneză trei din cărțile mele, la Varșovia, în Polonia, în spatele Cortinei de Fier. Aceasta a fost o minune. Acum ele sunt distribuite în întreaga Polonie de către cele 280 de biserici încă deschise. Nu tai pur și simplu de pe listă o țară, pentru că se află în spatele Cortinei de Fier, de Bambus sau Roșie. Dacă nu pot trimite acolo misionari, s-ar putea să pot trimite Evanghelia. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.

Cu câțva timp în urmă, o Școală Biblică și-a trimis studenții pe o stradă foarte aglomerată pentru a împărți trecătorilor tratate cu Evanghelia. Știți ce s-a întâmplat? În zece minute întreaga stradă s-a umplut de tratate rupte și aruncate pe jos. Oamenii le-au luat, le-au privit, au văzut că erau tratate, le-au rupt în bucățele și le-au aruncat pe jos. Iată cât este de apreciată pagina scrisă în America!

Am călătorit prin multe țări străine. Am împărțit peste tot tratate cu Evanghelia. Am văzut fiind distribuite mii și mii de tratate. Știți că încă nu am văzut nicăieri un băștinaș al acelor țări rupând un tratat? Când înmânezi un tratat sau o cărțuie unui băștinaș într-o țară străină, îți va mulțumi frumos, apoi se va așeza chiar acolo - în tren, autobuz sau în tramvai, și va citi fără să se rușineze. Literatura este apreciată în țările străine. De aceea îmi investesc banii în „literatura străină”, mai degrabă decât în literatura acestei țări.

În unul din câmpurile noastre de misiune din Rusia, președintele i-a chemat pe toți pastorii și misionarii în față, și luând una din cărțile mele traduse în limba rusă a început să-i rupă paginile, apoi le-a dat câte una fiecăruia dintre ei. Pagina aceea a fost împăturată cu grijă și pusă în buzunar, apoi dusă departe, de unde venea fiecare din ei. Acolo, misionarul îi aduna în jurul lui pe săteni, le-o citea cuvânt cu cuvânt; neștiind nimic despre ce era înainte sau ce urma după acel pasaj. Era citită până când mulți o știau pe de rost. Acolo unde este foame pentru Cuvânt, el este prețuit ca aurul.

Ce minunat ar fi ca oricare dintre noi să luăm o mașină, să o încărcăm cu tratate pe care să le răspândim în Franța, Italia sau orice altă țară - aceasta va fi o lucrare cu rezultate în Veșnicie, chiar dacă nu vom putea predica în limba acelor oameni. Dumnezeu folosește pagina scrisă.

„DAȚI-NE UNELTELE”

S-a petrecut în timpul ultimului Război Mondial. Franța a căzut. Statele Unite încă nu interveniseră. Marea Britanie ținea spatele singură, așteptându-se la o invazie subită. Sir Winston Churchill, Primul Ministru, s-a hotărât să vorbească direct poporului american. Călătoream pe o șosea împreună cu soția mea. Am tras mașina la marginea drumului și am oprit motorul, ca să nu pierdem nici un singur cuvânt, apoi am fixat radioul pe Londra, Anglia.

Primul Ministru a vorbit doar 2-3 minute, dar a spus ceva ce nu am uitat de atunci până în ziua de azi. Sir Winston Churchill, vorbindu-le americanilor, a spus aceasta: „Dați-ne uneltele și noi vom termina lucrul”. De atunci până acum, călătoresc prin țară, vorbind congregațiilor tuturor denominațiilor, în numele celor 44.000 de misionari protestanți ai noștri, spunând: „Dați-ne uneltele și vom duce noi slujba la bun sfârșit”.

Aceasta vă spun și dumneavoastră acum. Imediat ce banii intră, mesajul pleacă. Noi avem slujitorii. Noi avem organizația. Tot ceea ce ne trebuie sunt fondurile care să facă lucrarea. Ați investit vreodată în pagina tipărită? Ați dat vreodată ceva pentru ca Mesajul să poată pleca? Fie ca Dumnezeu să vă ajute să faceți tot ce puteți. „Dați-ne uneltele și vom duce noi slujba la bun sfârșit”.

CAPITOLUL IX *Metodele pauline*

Mișcarea Voluntară Studențească a adoptat ca motto al ei: „Evanghelizarea Lumii în Această Generație”. Îmi aduc bine aminte din zilele studenției, entuziasmul lui John R. Mott, Sherwood Eddy, Robert E. Speer și alții. Aceasta era acum cincizeci de ani, și lumea tot nu este evanghelizată în întregime. De unde insuccesul? Oare Mișcarea Voluntară Studențească a încercat o sarcină imposibilă? Nu, dacă planul paulin pentru evanghelizare a lumii ar fi fost adoptat și dus la îndeplinire.

De peste o sută de ani continuăm să trimitem misionari care să păstorească biserici băștinașe, și în felul acesta a fost inversată ordinea dată de Dumnezeu. Metodele noastre ca Biserică nu sunt scripturale. Iată de ce lumea este încă neevanghelizată, în ciuda tuturor eforturilor noastre.

Pavel, cel mai mare misionar și plin de succes pe care l-a cunoscut lumea vreodată, nu a devenit pastor. El a călătorit, a predicat, a câștigat convertiți, a organizat biserici, le-a pus sub conducere locală și a plecat mai departe. El nu a încercat să schimbe obiceiurile oamenilor. Evanghelia a făcut acest lucru, acolo unde a fost necesar. El a pus responsabilitatea pe localnici înșiși, a făcut ca bisericile înființate să fie independente și să se auto-înmulțească, și lucrul acesta de la bun început. El nu a fondat colegii, nu a construit spitale și nu a ridicat biserici. Localnicii s-au îngrijit de propriile lor nevoi.

METODE MISIONARE

În timpul călătoriilor mele prin lume, am făcut un studiu foarte atent al metodelor misionare. În multe câmpuri de misiune, am găsit misionari străini lucrând ca păstori ai bisericilor locale, un lucru necunoscut în Scriptură. Într-o țară, de exemplu, am vizitat un număr de lideri ce fuseseră trimiși ca misionari, în unele cazuri în urmă cu douăzeci, douăzeci și cinci sau chiar treizeci de ani. Acești oameni se așezaseră în diferite orașe, și după ce au predicat o vreme, au câștigat un număr de convertiți pe care i-au organizat într-o biserică. Și în toți acești ani, ei înșiși au rămas ca păstori. Ca urmare, influența lor nu s-a făcut simțită dincolo de lucrarea lor din acel loc.

Nu vreau în nici un fel să insinuez că acești misionari nu au făcut un lucru bun. Cu siguranță că ei au fost o binecuvântare pentru localitatea în care s-a format biserica lor. Dar după douăzeci, douăzeci și cinci și treizeci de ani de slujire, trebuie să admită faptul că țara în care au lucrat atâta timp, și în unele cazuri chiar și orașul în care locuiesc și predică, sunt încă neevanghelizate în întregime. Ce tragedie! Ei au devenit pastori ai bisericilor locale, în loc să fie evangheliști paulini!

Atunci, ce ar fi trebuit să facă? Ar fi trebuit să urmeze exemplul lui Pavel. Ar fi trebuit să aibă constant în minte evanghelizarea întregii țări, adoptând metodele scripturale care ar fi făcut posibil acest lucru. Slujba, unica și singura slujbă a misionarului străin, este să învețe lucrători localnici și să le dea responsabilități. Ei trebuie numiți ca evangheliști sau învățători, în conformitate cu darul lor, și trimiși să-și evanghelizeze propria țară. Ei trebuie ordinați ca și păstori și presbiteri și puși în conducerea bisericilor. Fiecare biserică ar trebui să se auto-conducă, și asemenea unui stup, să roiască în mod repetat. Astfel, se vor naște noi biserici în mod constant și în scurt timp întreaga țară ar fi evanghelizată.

Într-o țară pe care am vizitat-o, am găsit un număr de misionari care deveniseră pastori, și nu le permiteau tinerilor lor, chiar dacă aveau darul, să plece din biserica mamă spre a evangheliza alte părți ale țării!

Societățile Misionare care înțeleg viziunea lui Pavel, se străduiesc să se țină strict de metodele scripturale. Ele țin evanghelizarea în linia întâia. Ele nu se specializează în spitale, înțelegând că lucrarea instituțională este responsabilitatea Statului. Există multe spitale în câmpurile de misiune în care nu este permisă nici o lucrare spirituală. Ele nu construiesc colegii, deoarece nu cred în educarea celor nemântuiți. Ba mai mult, au învățat din experiență că educația în mâinile unui dușman al Crucii este arma cea mai periculoasă. De fapt, majoritatea problemelor din China, India și din alte țări se ridică din clasa studențimii. Ele nici nu înființază seminarii teologice. A-i pune pe un băștinaș să treacă printr-un lung studiu ar însemna să-i fure viziunea, să-l transforme într-un student și să-l trimită având aerul de superioritate. Tot de ceea ce are nevoie un om pentru a începe, este cunoașterea adevărilor fundamentale ale Evangheliei și cum să le răspândească. Dacă o țară vrea să fie evanghelizată, ea trebuie să aibă evangheliști. Primul și singurul lucru care trebuie făcut este predicarea

Evangeliei. „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”, a poruncit Isus. Predicați-o peste tot, în bazare și piețe, la colțurile străzilor, în săli și case, oriunde, peste tot, dar predicați, predicați, predicați și predicați Evanghelia, pentru că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire.

ȘCOLI BIBLICE LOCALE

Într-o țară, s-a înființat un fel de Școală Biblică, unde se ținea un curs evanghelistic de studiu intensiv al Bibliei timp de numai 3 luni. Timpul era atât de scurt încât nici unul din participanții la curs nu aveau timp să devină studenți. Ei au rămas evangheliști. Și la sfârșitul celor 3 luni, focul ardea cu mai mare strălucire decât la început! Ei erau trimiși să predice Evanghelia ca evangheliști pe un teren vast. După evanghelizarea timp de un an, erau aduși înapoi pentru trei-patru luni de educație intensivă. Apoi erau trimiși din nou.

Majoritatea misionarilor străini par a se teme de încrederea în lucrătorul băștinaș. Îmi amintesc de un astfel de misionar. Concediul lui se terminase de mult, dar ezita să plece. De ani de zile conducea lucrarea și era responsabil singur pentru tot. Nu a educat nici un singur lucrător băștinaș. Până la urmă a sosit ora când a fost obligat să plece.

S-a întâmplat ca un misionar în vizită să petreacă câteva zile cu el, acesta fiind unul care știa și practica metoda scripturală. Încercând să rezolve problema, vizitatorul i-a spus prietenului său foarte îngrijorat, să-i cheme pe liderii localnici din biserică, pentru a afla dacă se găsea unul căruia i s-ar putea încredința responsabilitatea.

Atunci, spre mirarea lui, prietenul în vizită a luat acest material needucat și îndoielnic, dându-i fiecăruia o poziție de responsabilitate. Unul urma să fie păstorul, altul casierul, celălalt administratorul întregii lucrări. Alții evangheliști, presbiteri etc. Astfel fiecare, spre surpriza lui, a primit o poziție de responsabilitate. Misionarul obosit, suprasolicitat, a plecat în concediu. A trecut un an. În sfârșit, el s-a întors, așteptându-se la un dezastru. Dar spre uimirea lui, a constatat că fiecare își făcuse datoria. Lucrarea prosperase ca niciodată înainte. Zeci de suflete au fost câștigate pentru Cristos. Biserica se afla într-o perioadă înfloritoare. Kilometri întregi în jurul localității respective, fuseseră evanghelizați. Au intrat contribuții în bani, s-au făcut reparații bisericii, au fost ridicate clădiri anexe. Pentru prima dată în viața lor, localnicii au fost conștientizați de responsabilitatea lor. Plini de teamă și tremurând, nefiind obișnuiți să li se acorde încredere, ei și-au văzut de lucru - dar era metoda scripturală, și Dumnezeu a binecuvântat. Ce revelație pentru misionarul care credea că el trebuia să facă totul și era de neînlocuit!

Motivul pentru care atât de mulți misionari se mulțumesc să se așeze undeva ca păstori, este pentru că ei văd numai lucrarea lor locală; în timp ce viziunea lor ar trebui să cuprindă nu doar satul sau orașul în care lucrează, ci întreaga țară. Sarcina lor nu este numai evanghelizarea propriei comunități ci a națiunii întregi!

ORDINEAZĂ PRESBITERI

Acum să vedem planul lui Dumnezeu de înființare a bisericilor locale. Cum trebuie făcută această lucrare? Cu alte cuvinte, cum trebuie făcută fără fonduri din străinătate? Care este metoda scripturală?

Pavel, vă amintiți, a evanghelizat, a câștigat convertiți, i-a organizat în biserici mici și a numit presbiteri. Aici stă secretul. El a luat doi sau trei bărbați, și i-a pus presbiteri peste turmă. Acești oameni nu au renunțat la ocupațiile lor zilnice. Ci ei au devenit supraveghetori ai bisericii. Ei chemau Biserica la închinăciune împreună, la niște intervale de timp regulate. Ei stăteau la Cina Domnului. Ei botezau pe noii convertiți. Ei citeau din Scriptură și conduceau rugăciunile. Îi vizitau pe bolnavi.

Iată aici, de exemplu, un număr de orașe și sate. Evangheliștii noștri localnici, compania lui Pavel, educați în Școala noastră Biblică, încep o campanie de evanghelizare. Cuvântul este predicat, tratatete sunt distribuite, lucrarea personală este făcută, și în final, sunt câștigați un număr de convertiți. Dar ei sunt răspândiți pe un teritoriu vast, așa încât ei formează grupuri mici, Bisericile. Din fiecare grup, bărbații cei mai înzestrați sunt aleși și apoi ordinați ca presbiteri. Doi ajung. Trei ar fi și mai bine. Acești presbiteri sunt puși peste propriile lor grupuri. Astfel, Biserica se întrunește în mod regulat sub conducerea lor. S-ar putea ca ei să nu poată

predica, dar unul din ei știe să citească Cuvântul. Celălalt s-ar putea să fie înzestrat să-l explice. Și toți se pot ruga.

Aceste Biserici vor crește, desigur, dacă ele sunt organisme normale, vii. Când devin prea numeroase, în mod normal ele vor roi. Și se va naște o altă Biserică mică. Presbiterii aleși la început au puterea de a alege alții și să organizeze alte Biserici. Astfel ele se vor înmulți rapid până când, în scurt timp, vor fi Biserici mici răspândite în toată țara.

O Biserică poate deveni puternică în unele centre și să ceară tot timpul unui pastor. Pastorul poate fi unul dintre presbiteri care, dacă este nevoie, poate fi educat la Școala Biblică. Sau el poate fi unul dintre evangheliștii deja educați. Acum el este susținut de Biserica locală. El nu este trimis la o Biserică slabă și sprijinit cu bani din străinătate, ci este chemat la o Biserică puternică și sprijinit de înșiși localnicii.

În unele regiuni, credincioșii nu au luat parte la Cina Domnului de doi sau trei ani, pentru că nu aveau un pastor străin care să le-o împartă. Ei fuseseră învățați că numai pastorii ordinați aveau autoritatea de a boteza și de a da Cina Domnului. Dacă dintre ei ar fi fost ordinați presbiteri, aceștia ar fi făcut tot ce trebuia.

Nu vom putea niciodată trimite destui misionari pentru evanghelizarea lumii întregi. Niciodată nu vom putea susține destui pastori localnici pentru a pune câte unul în fiecare oraș și sat din lumea întreagă. Dar putem înființa o Școală Biblică. Putem trimite un decan. Putem educa pastori și evangheliști localnici. Evangheliștii pot merge peste tot să evanghelizeze, așa cum a făcut Pavel. Ei îi pot aduna pe convertiți în Biserici locale, chiar dacă la început sunt doar doi sau trei. „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20), a spus Isus. Și aceasta este o Biserică Nou-Testamentală. Ei pot numi sau ordina presbiteri dintre convertiți pentru ca viața Bisericii să fie menținută și dezvoltată. Aceste Biserici se pot înmulți și organiza altele. Și în felul acesta pot fi evanghelizate țări întregi.

LOCALNICUL ESTE RĂSPUNSUL

În încheiere, veniți să deschidem la Faptele apostolilor 14:23. Pavel și grupul lui de evangheliști călătoreau din oraș în oraș, după planul lui Dumnezeu, au fost câștigați mulți convertiți și au fost înființate biserici. Ei nu rămâneau mult nicăieri, și nici nu aveau gândul de a așeza undeva ca pastori. Mai târziu veneau a doua oară în vizită, apoi după o vreme, a treia oară. În felul acesta încurajau ei bisericile. „Au rânduit presbiteri în fiecare biserică și, după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră”. Și apoi, plecau iarăși.

Problema este că noi construim „în sus”, în loc de „în afară”. Aceasta a fost dintotdeauna politica Romano-Catolicismului, și Protestantismul a făcut aceeași greșală. În organizare am plecat de la mireni și preot la papă, iar în clădiri, de la case și săli la catedrale. Dumnezeu ne-a spus să construim „în afară”, să evanghelizăm, dar ignorând planul Său, noi am construit „în sus”. Și iată-ne astăzi supra-împovărați cu proprietăți și îngreunați de mașinării și organizare.

Dacă am fi urmat metoda paulină, am fi găsit sarcina ușoară. Ea rezolvă problema financiară. Nu sunt necesare mari daruri pentru clădiri educaționale și medicale. Evangheliștii locali sunt obișnuiți cu hrana și modul de viață local, și prin aceasta este economisită cheltuiala mare pentru ridicarea unei instituții străine, incluzând mobila, hrana importată și hainele, etc. Alocațiile sunt mult mai mici, evangheliștii fiind obișnuiți să trăiască confortabil în modul lor de viață. Cheltuielile mari de a-i aduce acasă în concediu la fiecare câțiva ani pe lucrătorii străini, sunt economisite de asemenea.

Nu mai trebuie învățată o limbă străină, obiceiuri străine și moduri de gândire, așa încât este economisit timp prețios. Rareori un lucrător străin învață perfect expresiile speciale și dialectele unei limbi, având întotdeauna acest handicap. Evangheliștii noștri au acest avantaj dintru început. Ei sunt la ei acasă cu obiceiurile locale, și în felul acesta nu ofensează pe nimeni.

Frații mei, puteți sau nu să fiți de acord cu mine în tot ce am spus. Dar un lucru nu-l puteți nega. Până acum nu am reușit să evanghelizăm lumea. Deci trebuie să admitem că ceva nu merge bine. Ne-am gândit vreodată că ar

putea fi de vină metodele noastre? Planul care în general este la modă va avea succes? Cred că va trebui să fim toți de acord că nu. Atunci, de ce să nu luăm în considerare un altul? Un plan încercat și experimentat de Biserica Primară. Un plan care se potrivește pentru fiecare țară din toată lumea. Un plan care reușește oriunde este pus în practică. Un plan care rezolvă total problema financiară. Un plan prin care Duhul Sfânt poate opera. Planul lui Dumnezeu. Calea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL X

Însărcinarea întreită dată de Cristos

În însărcinarea întreită dată de Cristos, avem programul complet al lui Dumnezeu pentru lucrarea misionară în timpul prezent. Această însărcinare întreită este exprimată în trei cuvinte simple: priviți, rugați, mergeți.

PRIVIȚI

„Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș” (Ioan 4:35).

Mii de oameni nu au viziunea sau cunoașterea nevoii; ca urmare, se pierd sume mari pe clădiri de biserici scumpe și echipament, în timp ce milioane pier fără nici măcar o colibă de pământ în care să audă Vestea cea Bună. O privire reală prin ochii lui Isus Cristos, și ne vom da fondurile nu în cărămizi și mortar, Școli de Educație Biblică luxoase și instituții scumpe, ci îi vom investi în sufletele oamenilor.

Oh, atunci veniți să privim; să privim cum nu am mai privit nicicând înainte. Și pe măsură ce prin fața ochilor ne trec ca într-o viziune milioanele de oameni din China și India, mulțimile ignorante din Africa și America de Sud, veniți să auzim din nou cuvintele învățătorului și să întrezărim urgența nevoii. „Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș”.

Ați văzut vreodată un seceriș în marele nostru nord-vest canadian? Atunci știți ce înseamnă aceasta. Cât de urgent! Cât de important este ca lucrătorii să alerge să umple trenurile. Și de ce? Simplu, pentru că recolta trebuie adunată imediat, altfel este pierdută, și pierdută pentru totdeauna.

La fel este și cu holdele albe ale sufletelor. Această generație poate ajunge numai la generația prezentă. De aceea, „ce ai de făcut, fă repede”. Dacă lucrătorii nu se grăbesc imediat, dacă nu reușim să facem tot ce ne stă în putință, această recoltă, această generație, va fi pierdută pentru todeauna.

S-ar putea ca aceasta să fie ultima noastră ocazie de a-I arăta Domnului nostru cât de mult Îl iubim. Unii dintre noi s-ar putea să plece, „căci vine noaptea când nimeni nu poate lucra”. Pentru mulți, „ziua deja a trecut”. Există din aceia care până acum au trăit pentru ei înșiși numai. Și acum anii lor sunt numărați. Până acum încă niciodată nu și-au arătat dragostea lor pentru Isus Cristos în nici un fel valoros. Oh, veniți atunci să ne ridicăm noi și s-o facem. Ultima noastră ocazie va trece în curând. În Numele lui Dumnezeu, veniți să ne ridicăm ochii și să privim, să privim la holdele albe, gata pentru seceriș!

RUGAȚI

Omenește vorbind, sarcina este absolut imposibilă. Există azi mai mulți păgâni decât erau cu un secol în urmă, în ciuda a ceea ce am făcut. Care este soluția? „Bani”, răspunde cineva. „Veniți să adunăm câteva milioane de dolari și vom putea evangheliza lumea”. „Bărbați”, răspunde altcineva. „Dați-ne suficienți bărbați care să meargă, și vom îndeplini sarcina în această generație”. Nu, prieteni, aceasta nu este metoda lui Dumnezeu. Nici banii și nici bărbații nu vor face aceasta.

Ascultați: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!” Aici este greutatea sarcinii, o recoltă mare și un număr neadecvat de lucrători. Dar ascultați! Stăpânul continuă să vorbească. Slavă lui Dumnezeu, El are soluția și problema este rezolvată. „Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui”. (Matei 9:37-38)

Avem acum mult prea mulți lucrători, mă gândesc la lucrători răi, care nu își cunosc lucrul și nici cum să adune în hambare recolta coaptă. Cu teologia lor modernă și ideile de înălțare socială, ei au încercat să facă ceea ce nu poate fi făcut niciodată. Sarcina noastră este „să-L rugăm pe Domnul secerișului să scoată lucrători”. Și când Dumnezeu trimite oameni, El întotdeauna îi trimite pe cei care trebuie. Acesta este deci secretul - RUGĂCIUNEA.

MERGEȚI

1. La națiuni.

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate Neamurile" (Matei 28:19)

Mirele trebuie să aibă câțiva din fiecare limbă și trib. „Era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice popor și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului" (Apocalipsa 7:9). Aceasta reiese și din Faptele apostolilor 15:14: „Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte Numele”. În Marcu 13:10 avem aceste cuvinte profetice: „Mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită luturilor Neamurilor", cu promisiunea în Matei „și apoi va veni sfârșitul". De aceea, „de ce nu spuneți un cuvânt de a-L aduce înapoi pe Rege?" Pavel a declarat acest lucru ca fiind scopul lui: „Să vestim Evanghelia și în ținuturile care sunt dincolo" (2 Corinteni 10:16). Acesta a fost și planul lui Isus. „Toți Te caută", I-au spus ei. „Haidem să mergem în altă parte, prin târgurile și satele vecine, ca să propovăduiesc și acolo" (Marcu 1:35-39), a fost răspunsul Lui. Și în Luca 4:43 El este și mai emfatic: „Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în alte cetăți, fiindcă pentru aceasta am fost trimis", a insistat El. Apoi în Faptele apostolilor 1:8, suntem clar însărcinați la o mărturie în întreaga lume, chiar și „până la marginile pământului”.

Aceasta deci trebuie să fie viziunea noastră. Nu dublarea agențiilor misionare existente; ci mai degrabă trebuie să lucrăm în locuri încă neatinse. „Teritorii neocupate", „unde Cristos încă nu este numit", „Regiunile de Dincolo", „departe, tot mai departe în noapte", „Câmpurile Neglijate". Acestea sunt cuvintele noastre de ordine, aceasta este glorioasa noastră misiune.

2. La individ

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură!" (Marcu 16:15)

Aceasta este responsabilitatea și obligația noastră față de individ.

„Când voi zice celui rău: “Vei muri negreșit!” , dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta!" (Ezechiel 3:18)

Ce credeți despre vina unui om care găsește o șină de cale ferată ruptă dar nu atenționează trenul; sau unul care privește la un orb care se apropie de prăpastie dar nu îl strigă; sau unul care îl vede pe altul pe punctul de a se înneca și nu-i întinde mâna; sau unul care vede că o casă a luat foc și nu dă alarma? Acum suntem puși față în față cu responsabilitatea noastră individuală. Și iarăși, teribila întrebare: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?" cere un răspuns. „Fiecare făptură". Acestea sunt cuvintele Stăpânului. Va trebui să ne întoarcem la viziunea binecuvântată a Dr. A.B. Simpson, când a scris:

*„O sută de mii de suflete în fiecare zi dispar,
unul câte unul,
în vinovăția și tristețea fără de Isus;
fără o singură rază de speranță sau lumină,
cu viitor la fel de întunecat ca noaptea fără de sfârșit,
ele merg spre judecata lor.”*

O, copil al lui Dumnezeu, tu ce faci? Ce ai făcut? Cum vei da față cu aceste suflete? Poți suporta acest gând? Însărcinarea Stăpânului tău, clară, limpede și apăsată, nevoia îngrozitoare adusă în fața ta iarăși și iarăși, și cu toate acestea, nu ai ridicat un deget măcar. Farfuria trecea și, aproape cu indiferență, arunca o bancnotă de 10 dolari, și aceasta era măsura interesului tău pentru un an întreg. Cu aceasta lua sfârșit datoria ta față de misiuni. Și când te gândești că într-o săptămână cheltuiești mult mai mult numai pentru Dumnezeu să aibă milă de tine!

*„O, Biserică a lui Cristos, ce vei spune
când în groaznică zi a judecății,
vei fi condamnată?”*

Câte comori ți-ai strâns în cer? Unde sunt bogățiile tale? În vreo bancă de pe pământ, de care va trebui să te desparți mai curând sau mai târziu? Sau le-ai folosit pe toate pentru tine? Dacă așa este, vei intra în cer ca un om foarte sărac. Gândește-te! Un sărac în CER! Nimeni nu te va întâmpina, pentru că nu ai investit în suflete. Dumnezeu să ne ajute să adunăm comori în ceruri, investind în sufletele prețioase de aici. „Nu vă strângeți comori pe pământ, ci strângeți-vă comori în cer” (Matei 6:19). Aceasta este porunca lui Isus Cristos. Suntem gata să o împlinim?

Știi că o sută de dolari pe an pentru misiuni este mai puțin de doi dolari pe săptămână? Gândește-te la aceasta! Care este salariul tău? Cincisprezece, douăzeci și cinci, patruzeci de dolari pe săptămână? Atunci, aceasta înseamnă treisprezece, douăzeci și trei sau treizeci și opt de dolari în fiecare săptămână cheltuiți pe tine personal, și doar suma derizorie de doi dolari pentru evanghelizarea lumii! Ce crimă! Ce împărțire inegală!

Preaiubiților, am terminat! Mesajul meu a fost transmis. Acum responsabilitatea cade pe fiecare. Ce vei face? Care este partea ta? Însărcinarea întreită dată de Cristos ți-a fost prezentată acum. Privește! Roagă-te! Mergi! Poți privi și te poți ruga. Și dacă nu poți merge, poți face posibil să meargă aceia pe care, ca răspuns al rugăciunii, Dumnezeu îi împinge înainte în holdele albe. Vei face ceva?

CAPITOLUL XI

Chemarea misionară

Ce anume este o Chemare? Este vreun mod de a cunoaște voia lui Dumnezeu? Cum poate cineva fi sigur? Eu cred că există, de fapt, sunt sigur. Dumnezeu nu-și va lăsa slujitorii în întunecime.

Dar dați-mi voie să vă spun despre experiența lui James Gilmour. Merită să fie citată. Cum a fost chemat el, și de ce s-a dus la mongoli? Iată ce spune el:

„Este Împărăția un câmp de recoltat? Atunci eu am considerat ca rațional să caut să lucrez acolo unde munca era din abundență și lucrătorii cei mai puțini. Lucrătorii spun că sunt suprasolicitați acasă; cum să fie atunci în străinătate, unde câmpiile întinse sunt deja albe gata pentru seceriș dar culegători puțini, ici și colo câte unul?

Pentru mine, sufletul unui indian mi s-a părut la fel de prețios ca și sufletul unui englez, și Evanghelia la fel pentru un chinez ca și pentru european; și deoarece numărul misionarilor era mic în comparație cu predicatorii de acasă, mi s-a părut clar că datoria mea era să plec în străinătate.

Dar eu plec ca și misionar, nu pentru a urma ceea ce-mi spune bunul simț, ci ca să ascult porunca lui Cristos, “Mergeți în toată lumea și predicați”. Această poruncă pare a fi una strict misionară, așa încât în afară de alegere și alte motive neînsemnate, plecarea mea este o chestiune de ascultare a unei porunci clare: și în loc de a căuta un motiv de plecare în străinătate, aș prefera să spun că nu am reușit să descopăr vreun motiv pentru care să stau acasă”.

Gilmour a plecat ca răspuns la Marea Trimitere. Căpitanul lui i-a poruncit „să plece” și el a plecat. A plecat pentru că nu a găsit un motiv potrivit pentru a sta acasă. El a plecat în câmpul de misiune străin pentru că, așa cum spune el, acolo lucrătorii erau cei mai puțini. Ce hotărâre eroică!

Care a fost motivul pentru plecarea lui Charles T. Studd? Poate vă aduceți aminte, Studd a renunțat la o avere - 145.000 de dolari. Ar fi putut trăi acasă în lux, dar a preferat să renunțe la tot ce avea și să plece ca misionar în China. De ce? Oricât de ciudat ar părea, afirmația unui ateu a fost cea care l-a tăcut să pornească la acest drum. L-a captivat în așa măsură când a citit, încât a simțit că trebuia să lase totul și să-L urmeze pe Isus Cristos. Iată aici:

„Dacă aş crede cu putere, așa cum spun că o fac milioane de oameni, că cunoașterea și practicarea religiei în viața aceasta influențează destinul în alta, religia ar însemna pentru mine totul. Aș arunca toate bucuriile pământești ca pe niște gunoaie, grijile lumești ca niște nebunii, și gândurile și sentimentele lumești ca deșertăciune. Religia ar fi primul meu gând la trezire dimineața, și ultima imagine înainte ca somnul să mă scufunde în inconștiență. Aș lucra numai pentru cauza ei. M-aș gândi numai la ziua Veșniciei. Aș considera ca meritând o viață de suferință pentru câștigarea unui suflet pentru ceruri. Rezultatele pământești nu mi-ar opri mâna și nici nu mi-ar lipi buzele. Pământul cu bucuriile și necazurile lui, nu mi-ar ocupa nici un moment gândurile. M-aș strădui să privesc numai spre Veșnicie și spre sufletele nemuritoare din jurul meu care în curând vor fi pentru veșnicie fericite sau nenorocite. M-aș duce în lume și i-aș predica la timp și ne la timp, și textul meu ar fi: “Ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și și-ar pierde sufletul?””

Simți și tu la fel? Ai simțit și tu îndemnul? Arde Cuvântul lui Dumnezeu în inima ta ca un foc? Nu ai odihnă nici ziua, nici noaptea pentru că nu mergi?

„Când zic celui rău: Răule, vei muri negreșit! și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui, și el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul” (Ezechiel 33:8-9).

NEVOIA ȘI IMBOLDUL

Aceasta înseamnă, desigur, că nevoia este Chemarea. Oamenii mor. Tu ai Mesajul Vieții. Ai de gând să-l reții de la ei? Responsabilitatea este a ta. Și totuși nevoia însăși nu este suficientă. Trebuie să existe abilitatea de a face față acelei nevoi. Simți că ai calificările necesare? De exemplu, trebuie învățată o limbă. Poți să o înveți? Ești destul de tânăr sau este deja prea târziu? Trebuie considerată sănătatea ta. Ai fizicul capabil de a suporta un climat tropical? Atunci, este imperativă o bună cantitate de educație atât laică, cât și teologică. Te califici pentru aceasta?

Împrejurările providențiale se vor dovedi un adevărat factor în călăuzire. Ușile se vor deschide în mod miraculos, și nevoia ta va fi împlinită. Vor veni fonduri pentru educația ta, fie câștigate, fie donate. Obstacolele și opreliștile vor fi trecute sau vor dispărea. Și în final Comitetul de alegere al lui Dumnezeu te va accepta. Apoi îți vei lua echipamentul și banii de călătorie, și - dacă este nevoie, promisiunea pentru sprijinul material pentru primul an.

Pentru mine, Chemarea este acel imbold divin, acel impuls care mă silește, acea pasiune lăuntrică ce face imposibilă rezistența mea. Este ceva lăuntric care cheamă, mă tot cheamă. Nu am liniște. Sunt ca și câinele unui vânător în lesă, care încearcă să se dezlege. Este acel irezistibil „trebuie”.

Focul divin arde în inima mea. Mă ridic de la biroul meu și pășesc pe podea cu repeziciune, rugându-mă, strigând către Dumnezeu. Mîntea nu-mi stă la ceea ce fac. Văd în depărtare holdele. Simt că, orice s-ar întâmpla, nu am de ales decât să plec. Nu mă satisface să rămân unde sunt. Odată am exprimat acest sentiment în felul următor:

*„Auziți! Este o Voce care mă cheamă
din adâncimile tainice...”*

Era acea Voce interioară care-mi vorbea sufletului, care m-a chemat în lucrarea și pe câmpurile de misiune ale lumii. Nu pot să o explic, decât să vorbesc despre ea ca un „ibold” care a fost cu mine zi și noapte. Am urmat acel imbold și nu am fost nicicând dezamăgit!

*„Mișcă-mă, oh, mișcă-mă Doamne - fă oricum,
dar mișcă-mi inima în dragoste pentru lume;
mișcă-mă să dau, să merg, dar mai ales să mă rog
mișcă-mă până când steagul roșu ca sângele va fi desfășurat
peste țări care zac în întunerecul păgân,
peste deșerturi unde Crucea nu este ridicată sus”.*

Dacă vrei cu adevărat să auzi vocea lui Dumnezeu, și dacă vrei să-I faci voia, pot să-ți spun cum poți afla dacă El te-a chemat sau nu în câmpul de misiune străin. Fă doar două lucruri.

Mai întâi, începe să te rogi în legătură cu lucrarea vieții tale, și roagă-te zilnic. Pune deoparte un timp de așteptare de la Dumnezeu în legătură ce aceasta. Roagă-te: „Doamne, ce dorești să fac?” Vorbește-I lui Dumnezeu zilnic despre aceasta. Apoi, al doilea lucru, citește biografii misionare. Când eram student am cumpărat un raft întreg de biografii și citeam două-trei capitole în fiecare zi. Voi, tinerelor, trebuie să fiți foarte familiare cu povestirile vieților lui Ann Judson, Mary Slessor, și alte eroine misionare. Voi, tinerilor, ar trebui să cunoașteți viețile lui Livingstone, Moffat, MacKay, Gilmour, Morrison, Taylor și alți mari eroi misionari.

De ce vă spun să studiați biografii? Pentru că în acest secol al XX-lea, voi trăiți într-o atmosferă în care Dumnezeu nu vă poate vorbi. Dacă veți citi biografii misionare vă veți pune într-o atmosferă unde Dumnezeu vă poate vorbi.

Pe măsură ce citești biografii și apoi te rogi pentru lucrarea vieții tale zi de zi, vei auzi vocea lui Dumnezeu. Nu va trece mult timp și vei simți o povară în inimă pentru un anumit câmp de misiune, și după ce îți vei termina educația într-o Școală Biblică sau Colegiu, te vei găsi în locul ales de Dumnezeu pentru tine.

În felul acesta au auzit Chemarea lui Dumnezeu majoritatea misionarilor. Așa cum am spus înainte, este imboldul Divin. Este vocea Duhului Sfânt cea care îți spune să mergi, și dacă nu ascuți vei face pe riscul tău. Nu poți fi fericit vreodată decât în centrul vocii lui Dumnezeu.

OPOZIȚIA DIAVOLULUI

Nici nu vei apuca să te hotărăști să devii misionar, că Satan va face tot ce-i stă în putere pentru a te descuraja. S-ar putea să-ți facă dificilă procurarea banilor pentru asigurarea educației. Va încerca să-i ridice împotriva ta pe membrii propriei tale familii. Dacă nu reușește în nici un alt fel, va face ce a făcut în sute de alte cazuri. El vă va face pe voi, tinerelor, să arătați interes vreunui tânăr care nu are nici cea mai mică idee de a deveni vreodată misionar, și dacă vă căsătoriți nu veți mai ajunge niciodată misionare. El vă va face pe voi, tineri, să arătați interes unor tinere care nu au în plan să meargă pe un câmp de misiune străin, și dacă vă căsătoriți cu o astfel de fată, acela va fi sfârșitul lucrării voastre misionare pentru totdeauna.

Nu vă pot spune câți au ajuns la mijlocul vieții spunând: „Dr. Smith, Dumnezeu m-a chemat să fiu misionară, dar eu m-am căsătorit cu un om care nu avea în gând așa ceva, și acum avem o familie. Suntem la mijlocul vieții și este deja prea târziu. Am pierdut ce avea Dumnezeu cel mai bun pentru mine, și acum trebuie să iau bunul de pe locul doi”. Și le-am văzut prăbușite și plângând amar. Ascultați tineri și tinere, dacă Dumnezeu v-a chemat și voi ați devenit voluntari activi, atunci nu aveți dreptul să țineți compania nimănui, cu excepția celor care călătoresc în aceeași direcție cu voi, și dacă faceți acest lucru, veți ajunge amândoi la aceeași destinație.

În felul acesta vei fi chemat, și în felul acesta vei fi călăuzit, și dacă vei urma aceste sugestii cu credincioșie, Dumnezeu te va călăuzi spre lucrarea cea mai glorioasă încredințată vreodată omului. Vei deveni un misionar, viața ta va fi investită într-o lucrare de valoare și, conștient de călăuzirea Domnului, nu vei fi nicicând dezamăgit.

Dacă vrei, poți face ceea ce au făcut alte milioane. Te poți așeza în monotonia vieții americane, te poți căsători, crește copiii, poți munci, te poți pensiona, muri și fi uitat, sau poți deveni un pionier, un deschizător de drumuri, investindu-ți viața într-o mare aventură pentru Dumnezeu, și să fii primul care să ducă Evanghelia unor triburi neatrinse încă, și să fii amintit pentru totdeauna. Care din aceștia dorești să fii? Tu hotărăști.

John G. Paton spunea astfel: „Am văzut clar că acasă toți aveau acces liber la Biblie și la mijloacele Harului, cu lumina Evangheliei care strălucește în jurul lor, în timp ce bieții păgâni piereau fără măcar o șansă de a cunoaște toată dragostea și mila lui Dumnezeu pentru oameni”.

Ai vrea să ascuți vocea Lui și să răspunzi: „Iată-mă, Doamne, trimite-mă!”

CAPITOLUL XII

Pregătirea misionară

Există două feluri de voluntari, pasivi și activi. Voluntarul pasiv spune: „Doamne, iată-mă”. Anul următor spune la fel, și cinci ani mai târziu el spune încă odată: „Doamne, sunt tot aici”.

El este aici, a fost aici și va fi aici întotdeauna. El are această idee că trebuie să aștepte până când aude o voce supranaturală, sau până când Dumnezeu vine jos, îl ridică și îl transplantează într-o țară străină. Dumnezeu nu poate folosi voluntari pasivi.

Voluntarul activ spune: „Doamne, iată-mă, trimite-mă!” În voluntariatul lui el pune un „a merge”, și cu chipul ca de piatră, se roagă prin obstacole și biruiește peste opreliști. Prin credință el deschide uși închise, se roagă, cere sau primește banii de care are nevoie pentru educație, și începe pregătirile. În final este gata pentru lucrarea vieții lui.

Apoi face cerere la un Bord de Misiune, și dacă este refuzat merge la altul. Până la urmă este primit. Apoi se roagă pentru echipament și bani de drum, și la sfârșit, după ce a biruit toate obstacolele, ajunge la câmpul de misiune. Nimic nu-i poate sta în cale. Dumnezeu poate folosi voluntarii activi.

Majoritatea așa-numitelor Misiuni ale Credinței (pentru a le deosebi de Bordurile denominaționale) cer să fi absolvit educația de liceu și să fi absolvit cu succes un Institut Biblic acreditat. Dacă ești destul de tânăr, ar trebui să faci și colegiul, specializându-te în Biblie. Dacă te hotărăști să mergi la un seminar, asigură-te că nu este unul care îți va răpi fervoarea misionară. Asigură-te că este premilenial și că pune accent pe evanghelistism.

Este imposibil să primești învățătură prea multă, cu condiția să nu-ți pierzi viziunea. Foarte mult depinde de vârsta ta. Ar trebui să plănuiești plecarea spre câmp cam în jurul vârstei de 25 de ani dacă este posibil, în orice caz, nu mai târziu de 28. Dacă ești aproape de vârsta limită, fă-ți educația biblică și pleacă chiar dacă nu ești absolvent al altor școli.

Pe tot parcursul educației, ar trebui să fii asociat activ cu o biserică misionară, pentru că va veni ziua când vei avea nevoie de recomandarea unui pastor care te cunoaște bine, și sprijinul unei biserici spirituale. Bordurile depind într-o mare măsură de ceea ce spune pastorul. Vezi Faptele apostolilor 13:1-2; 15:3.

Pe lângă educație mai ai nevoie de ceva experiență practică, căci dacă Dumnezeu nu te poate folosi acasă, El nu te poate folosi nici pe câmpul străin. Este absolut esențială o formă de slujire creștină. Fă lucrare personală, predică, mergi la adunări, ajută la Misiunile de Salvare, vizitează bolnavii, învață să te jertfești, să te acomodezi cu orice, să trăiești prin credință. Adună toată experiența practică de care ești în stare. Cu alte cuvinte, fii un câștigător de suflete încă de acasă, înainte de a merge pe câmpul de misiune străin. Nimic din trecerea oceanului nu te va face misionar. Dacă nu ai succes încă dinainte de a pleca, nu vei avea nici după.

Dacă poți să-ți asiguri niște cunoștințe elementare de contabilitate și scris la mașină, va fi de neprețuit. Multor misionari le lipsește educația în afaceri, și este important ca socotelile să fie ținute clar.

Dacă ești destul de tânăr și ai tot ceea ce ai nevoie, ar fi bine să faci un an de medicină. Un asemenea curs este considerat necesar de către majoritatea misiunilor care lucrează în regiunile tropicale. Vei ști atunci cum să ai grijă de tine când te îmbolnăvești precum și de alți misionari și creștini, pe lângă faptul că vei putea ușura dureri minore între băștinași, deschizând astfel drum pentru Evanghelie.

Studiul limbii este întotdeauna o problemă. De aceea, dacă poți face un curs intensiv în fonetică și fonemică sau un curs de lingvistică, le vei găsi ca mari economii de timp.

Când ești gata, fă cerere la unul din Bordurile de Misiune care lucrează în țara unde crezi că Dumnezeu te-a chemat. Dacă le scrii, ei se vor bucura să îți trimită literatura lor, și atunci când ți-ai terminat educația, îți vor trimite formularele de cerere. Ți-aș sugera să îți legătura cu Misiunea la care crezi că vei sluji, încă de la început. Studiază-le literatura, și învață cât poți de mult despre lucrare.

Plecând în câmpul de misiune, ar trebui să mergi printr-un Bord care este pregătit să accepte responsabilitatea financiară. Eu cred în credință, dar credință atât din partea Bordului cât și a lucrătorului. Misionarul are de luptat cu destule alte probleme. Bordul care trimite este acela care trebuie să se îngrijească să vină banii pentru plata salariului și să se facă față tuturor nevoilor urgente.

Orice faci, mergi printr-o Misiune bine acreditată. Nu merge printr-un Bord lipsit de experiență. Vei găsi o Misiune recunoscută aproape în fiecare câmp.

Există încă teritorii vaste unde Evanghelia nu a fost nicicând predicată. S-ar putea ca tu să fii un pionier. Dacă Dumnezeu te-a chemat, nu ezita să mergi. Nici un om nu poate avea o onoare mai mare decât onoarea de a fi misionar. Vei fi ambasadorul Domnului. Fii credincios, și Coroana Vieții va fi a ta. Și când la urmă, vine Chemarea Acasă, vei spune împreună cu sfântul Brainerd: „Nu mi-aș fi folosit viața altfel, pentru lumea întreagă”.

CAPITOLUL XIII

Greutățile misionare

Lucrarea misionară de azi este foarte diferită de ceea ce era cu cincizeci de ani în urmă. Și totuși mai sunt câmpuri pioniere unde este cerut eroism și unde persecuția bântuie. Acolo sunt drumuri care nu au fost încă deschise și suferința este soarta care-i așteaptă pe cei care se aventurează.

„Aș dori să amintesc Comitetului, a spus McKay din Uganda, că în șase luni va auzi probabil că unul din noi este mort. Cel puțin unul din noi - s-ar putea ca eu - va cădea înainte. Dar ceea ce vreau să spun este aceasta: când va veni vestea, nu vă lăsați dărâmați, ci trimiteți imediat pe altcineva ca să umple locul gol”.

Acea prezicere s-a împlinit exact. Unul câte unul membrii grupului lui McKay au murit fie de febră, fie uciși de băștinași, până când, nu după mult timp, a rămas el singur.

Dar de ce să lași greutatea să te oprească? Ascultă ce are de spus David Brainerd:

„Iată-mă Doamne, trimite-mă; trimite-mă la capătul pământului; trimite-mă la păgânii sălbatici, brutali din sălbăticie; trimite-mă de la tot ce se numește pe pământ confort: trimite-mă chiar la moarte, dacă este pentru slujirea Ta și pentru înaintarea Împărăției Tale”.

Da, și ascultați-l pe Francis Xavier: „Mai mult; Oh, Dumnezeul meu, mai multă trudă, mai multă agonie, mai multă suferință pentru Tine”.

Iată aici cuvintele lui C.T. Studd: „Dacă Isus Cristos este Dumnezeu și a murit pentru mine, atunci nici o jertfă nu este prea mare pentru mine să o fac pentru El”.

Chiar și moartea poate fi victorioasă. David Livingstone a fost cel care a exclamat: „Moartea este un eveniment glorios pentru cel care merge la Isus”.

Ar fi ciudat dacă cineva ar citi viața lui William Carey din India și și-ar putea reține lacrimile. Până și Directorii de la Compania East India s-au opus lucrării lui. Urmează aici rezoluția stupidă pe care au prezentat-o Parlamentului, o rezoluție scrisă în orbirea prejudecății și necredinței.

„Trimiterea de misionari în posesiunile noastre din Răsărit este proiectul cel mai nebunesc, cel mai extravagant, cel mai costisitor, cel mai lipsit de temei care a fost sugerat vreodată de un fanatic aiurit. Un asemenea plan este dăunător, imprudent, fără rost, periculos, inutil, fantastic. El lovește în toată politica rațională sănătoasă, pune în pericol pacea și siguranța posesiunilor noastre”.

Poate ar prezenta interes să reliefăm că în 1796 Adunarea Generală a Bisericii din Scoția a dat următoarea rezoluție infamă: „Răspândirea cunoașterii Evangheliei între națiunile barbare și păgâne este total împotriva bunului simț”.

Un vorbitor în Casa Comunelor a spus că ar prefera să vadă o bandă de diavoli puși în libertate în India decât un grup de misionari. Astfel a fost opoziția față de Misiuni atunci când a pornit Carey.

Și totuși, în mijlocul celor mai grele încercări, cu inima aproape să fie zdrobită, el a fost în stare să scrie următoarele cuvinte: „De ce este sufletul meu neliniștit în mine? Lucrurile pot să iasă mai bine decât mă aștept eu. Dumnezeu cunoaște totul și Dumnezeu se îngrijește”. Ce curaj!

În timpul lui Carey, teologii credeau că porunca „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la fiecare făptură” era adresată numai Apostolilor, și nu avea nimic de-a face cu ei. Nu este de mirare că lucrarea Misiunilor era grea.

În final, când el a plecat, avea povara a două femei neînțelegătoare, soția lui și sora ei, patru copii neajutorați și un coleg excentric, cufundat în datorii. Pe deasupra, era total neînțeleș de Societatea care l-a trimis, calomniat de dușmanii lui și persecutat de băștinașii la care venise să-i câștige.

A făcut față vreodată un om sarcinii de evanghelizare a lumii în niște condiții mai nefavorabile? Și totuși, el a rezistat încercării și a devenit părintele misiunilor moderne. Viața lui pare o carte de ficțiune.

Azi misionarii vin acasă în permisiu tot la câțiva ani. Dar nu era așa cu pionierii. Unii din ei nu și-au mai văzut patria timp de 15 sau chiar 20 de ani; unii doar odată sau de două ori într-o viață întreagă. Mulți au plecat pentru a nu se mai întoarce. La fel ca și David Livingstone și martirizatul James Chalmers, ei au murit la posturile lor.

Ar fi greu de citit viața aceluia singuratic, întristat, James Gilmour din Mongolia, fără să înțelegi ceva din suferința prin care a trecut.

Dar dintre toți cei ale căror vieți le-am studiat, nici unul nu mi-a atins inima ca și Judson din Burma. Nici o limbă nu poate spune ce a suferit Judson. Coșmarul îngrozitor din închisoarea burmeză nu va fi uitat vreodată. Asemenea chinuri întrec puterea de descriere a cuvintelor omenești. Cât de viu o descrie Doamna Morrow în cartea ei mișcătoare, Splendoarea lui Dumnezeu.

DIFICULTĂȚI ȘI GREUTĂȚI

Nimeni nu ar visa să trăiască la tropice în afară de cazul în care ar dori bani sau suflete. Numai cei care au făcut astfel știu cum climatul umed slăbește vitalitatea și căldura insuportabilă face viața deosebit de grea. Gândiți-vă la bolile de la tropice, frigurile, insectele și alte molimi. Cine ar schimba gerurile înviorătoare din zonele temperate cu o asemenea viață?

Apoi, mai gândiți-vă și la greutățile de învățare a limbii. Nu este un lucru ușor să înveți o limbă nouă. Mulți, dintre slujitorii lui Dumnezeu au luptat cu un dialect străin până când au simțit în disperare că trebuie să renunțe.

S-ar putea ca cea mai dificilă problemă să fie aceea a găsirii de tovarăși care să se asemene. Misionarii sunt ființe omenești. Temperamentele diferă. Era atât de fierbinte disputa dintre Pavel și Barnaba încât au trebuit să se despartă. Lucrătorii pot fi spirituali și totuși să nu se poată înțelege bine unul cu celălalt. Ba mai mult, trebuie luate în considerare singurătatea și separarea, acea singurătate pe care trebuie să o experimenteze fiecare misionar. Casa pe care a cunoscut-o din copilărie, scene cu care s-a obișnuit, prieteni și rude, străzi moderne și orașe, civilizația cu tot confortul ei, toate acestea trebuie uitate pentru un mediu complet diferit. El trebuie să trăiască într-o țară unde totul este străin. Va trăi perioade de singurătate pe care nu le-a experimentat niciodată înainte, o singurătate care uneori devine insuportabilă. Și nu numai singurătatea, ci boala. Și boală, acolo unde există puține spitale, doctori și asistente medicale. Să fii bolnav acasă, înconjurat de tot confortul și tot felul de alimente, este un lucru, pe când să fii bolnav într-o țară străină, în mijlocul unor străini, este cu totul altceva. Depresia cauzată de friguri - cine o poate descrie? A-l urma pe David Livingstone prin numeroasele lui perioade de boală în junglele infectate de friguri în Africa, înseamnă să-ți formezi o idee despre ce înseamnă să fii bolnav într-o țară străină.

Poate însă cea mai mare greutate dintre toate, este să-ți lași copiii în urmă, și acea cruce nu poate fi înțeleasă decât de cei care au purtat-o. Timp de câțiva ani copiii pot rămâne pe câmpul de misiune, dar vine timpul când ei trebuie să plece la școli, unde cresc fără mama, fără tata, până când, atunci când părinții vin acasă în permisie, nu-i mai recunosc. Este de nedescris în cuvinte zdrobirea de inimă ce o simți într-o țară străină, cu copiii acasă, la mii de kilometri depărtare. Și totuși asemenea greutăți trebuie purtate și trebuie făcut față unor asemenea dificultăți, dacă vrei ca Evanghelia să fie proclamată în Regiunile îndepărtate.

CEI TREI FRED

Undeva în marile păduri înfricoșătoare ale Braziliei au rămas rămășițele pământești a trei pionieri curajoși pentru Împărăția lui Cristos. Sufletele lor s-au unit cu Domnul victorios în jurul tronului. S-ar putea ca întreaga poveste a ultimelor lor zile să nu ne fie cunoscută vreodată. Este cunoscută numai de banda aceea sălbatică de indieni Kayapos, care, după câte știm, i-au prins într-o ambuscadă și i-au masacrat.

Mă refer la cei trei Fred care au fost ciomăgiți până la moarte în 1935. Acesta a fost ultimul lor mesaj: „Stați lângă noi toți ca un singur om. Dacă rezultatul ar fi acela pe care îl dorim cel mai puțin, rugați-vă și trimiteți alții să ducă la bun sfârșit ce a început Domnul”. Într-o scrisoare ei scriau: „Dacă va fi voia Domnului ca noi să fim luați, rugăciunea noastră este, ca și mai mulți oameni și bani să fie trimiși, care să continue acest avans”.

Într-o altă scrisoare scrisă pe drum, ei spuneau: „În orice moment în această înaintare, ne așteptăm la săgeți care să cadă peste noi; apoi, când îi vom întâlni pe indieni, Domnul va trebui să lucreze într-un mod minunat pentru a ne salva de ciomegele lor, cu care ei au omorât pe mulți alții”. Dar Domnul nu a găsit cu cale să îi scape. Soarta lor a fost să devină martiri.

Un vers din poezia lui Fenton Hali, el însuși un martir pentru Cristos, exprimă poate cel mai bine lucrul acesta:

*„Și, dacă mor pentru Tine,
o, Isus Cristos, Stăpânul Meu, Ție
ca cei ce privesc, prin moartea mea
să ajungă să Te cunoască pe Tine Cristosul,
o, Crist, Domnul meu! Trăiește în așa fel în mine,
ca până și prin moartea mea,
cei din jur să poată afla
puterea de răscumpărare a Stngelui.”*

Richard Williams murea de foame, moarte de martir. Printre ultimele lui cuvinte au fost și acestea: „Fie viață, fie moarte, am simțit că alegerea mea va fi Voia lui Dumnezeu. Fie ca toți preaiubiții mei de acasă să rămână încredințați că am fost cum nu se poate mai fericit și că nu aș fi schimbat împrejurările cu nimeni. Să fie de asemenea încredințați că speranțele mele au fost în întregime în nemurire; că cerul, dragostea și Cristos au fost în inima mea; că nădejdea gloriei, nădejdea mea pentru cer mi-a umplut pe de-a-ntregul inima de veselie și bucurie, și că pentru mine a trăi este Cristos și a muri este un câștig; astfel încât pot spune: “Sunt strâns din

două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Cristos, căci ar fi cu mult mai bine”. Cu adevărat, Richard Williams a avut viziunea!

ALLAN GARDINER

Împreună cu el a murit marinarul sfânt, căpitanul Allan Gardiner. Încetul cu încetul, el a murit de foame. „Puțin orez, două prăjiturile de ciocolată, șase șoareci și cinci sute de grame de carne de porc”, a fost tot ce a mai rămas pentru el și bravii lui tovarăși.

Cu toate acestea, el a reacționat în felul următor: „Rugăciunea mea este ca Domnul Dumnezeu meu să fie slăvit în mine orice s-ar întâmpla, fie viață, fie moarte, și dacă noi cădem, facă El să se ridice și să fie trimiși alți lucrători la secerișul acesta, astfel încât Numele Lui să fie preamărit și Împărăția Lui lărgită, pentru mântuirea multora dintre locuitorii acestei țări păgâne”.

Pe măsură ce se apropia de sfârșit, în ciuda acestei situații extrem de grele, Gardiner scria: „Binecuvântat fie Tatăl meu Ceresc pentru multele îndurări de care mă bucur: un pat confortabil, nici o durere sau dorințe după mâncare, deși foarte slăbit, cu greu răsucindu-mă pe patul meu, eu sunt ținut într-o pace perfectă, prin Harul Lui din belșug, reîmprospătat prin dragostea Mântuitorului meu și cu siguranța că totul este stabilit cu înțelepciune și milă”.

În final, în ostila și însingurată Patagonie, ultimul supraviețuitor a plecat la răsplătire. Jesse Page descrie scena în felul următor:

„Pe acel țărniș totul era nemișcat, și martirii neîngropați stăteau în fața cerului și a mării. Nu se aud pași înceți și plini de durere pe pietriș acum, nu se mai aud cuvinte pline de reverență, de laudă și încredere șoptite de suflarea slabă a bărbaților pe moarte. Dumnezeu l-a trimis pe mesagerul Său să oprească suferința sfinților, și astfel ei se odihnesc în pace le dă somn preaiubiților Săi”.

Trupurile lor au fost găsite la o vreme și s-a ținut un serviciu. Peste mormânt au fost trase trei salve și încet, cei ce i-au îngropat s-au întors la vapor. Și încă o dată, fluxul s-a ridicat și a acoperit acel țărniș pustiu, și păsările de mare și-au amestecat țipetele lor cu suspinul vântului. Lângă mormânt se auzea vuietul multor ape, în timp ce zăpada care cădea fără nici un sunet, acoperea cu mantia ei albă locul unde dormeau sfinții”.

Cu toate acestea, Allan Gardiner și tovarășii lui bravi au avut viziunea! Ei nu au câștigat nici măcar un convertit. Ei au suferit singuri, în timp ce în depărtare se aflau soțiile lor, dragii lor, familiile lor. Ajutorul a venit prea târziu. Totuși, ei și-au dat viața cu bucurie pentru indienii sălbatici din întunecata Patagonie.

Dar oare au murit ei degeaba? Oh, nu! Sângele martirilor a devenit curând sămânța Bisericii, și a urmat o recoltă glorioasă! Cineva a trebuit să facă lucrarea de pionierat, și Gardiner a răspuns la Chemare. Am putea noi face mai puțin?

CAPITOLUL XIV ***Programul misionar***

Când aveam optsprezece ani, mă aflam între indienii din Columbia Britanică, Canada, cam la 4.000 de mile depărtare de casă. Nu după mult timp trăiam singur într-o rezervație indiană, predând la școală în timpul săptămânii și predicând duminica.

Trebuia să-mi aflu singur lemnul pentru foc, și deoarece exista un singur fel de copac care putea să ardă verde fiind, trebuia să iau un băiat indian care să localizeze acel copac în apropierea malului, astfel ca atunci când era tăiat să cadă direct în ocean. Îi tăiam apoi ramurile și îl trăgeam până în sat, unde îl tăiam în bucăți pentru foc.

Îmi trăgeam patul aproape de foc pentru că trebuia să am grijă să-l țin arzând toată noaptea. Dacă cumva se stingea, trebuia să mă scol și să-l aprind din nou. Noaptea erau extrem de reci și am suferit mult.

Bineînțeles, a trebuit să-mi gătesc singur. Aveam doar o masă, trei sau patru scaune și un pat făcut de mână, drept mobilă. În felul acesta a trebuit să îndur toate greutățile vieții de la frontieră într-un sat indian, la marginea peninsulei Alaska.

În ideea cuvântului acceptat în general, eu eram un misionar. Dar nu eram un pionier. Conduceam un centru misionar; țineam o fortăreață; slujeam acolo unde alții slujiseră înaintea mea. Toți indienii pe care îi slujeam fuseseră deja evanghelizați. În felul acesta, eu construiam pe fundația pusă de altcineva. Eu nu mersesem la cei ce nu auziseră niciodată!

DAVID LIVINGSTONE

David Livingstone a avut în mare măsură aceeași experiență, cu deosebirea că el a plecat! El a scris acasă Misiunii, explicând cât era de necesar ca oamenii să iasă din centrele misionare și să se răspândească în regiunile dens populate spre nord. Bordul nu a fost de acord, dar Livingstone totuși a plecat.

El a văzut că trebuia să iasă din tranșee și să intre în luptă. Știa că războiul defensiv nu este în avantaj, ci trebuie să existe o ofensivă. El credea în lucrarea de pionierat, și astfel, întorcându-și fața spre întunecime, a pătruns tot mai adânc în noapte. „Oriunde, numai să fie înainte”, era motto-ul lui provocator. Și plecând din regiunile deja evanghelizate ale țării, s-a aruncat în marele necunoscut. Țelul lui era de a ajunge la oamenii și triburile care nu auziseră niciodată.

Robert Moffat a înțeles lucrul acesta, căci scriindu-i lui David Livingstone îi spunea: „Nu te așeza într-o mulțumire leneșă. Nu alege un centru vechi. Pornește înainte spre regiunile vaste din nord încă neocupate. În acea direcție, într-o dimineață senină am văzut fumul a mii de sate. Acolo încă nu a fost nici un misionar. Acolo, domnule, este câmpul tău”.

Aceea, prieteni, este lucrarea adevăratului misionar! Doar în felul acesta putem grăbi Venirea Regelui! Dumnezeu cheamă astăzi pionieri. De ce atunci, să zidești pe fundația altuia? Mergi la aceia care nu au auzit niciodată! Deschide cărări noi! Fii un pionier!

„Dacă este adevărat că toți cei care mor neiertăți sunt pierduți pentru totdeauna, l-a întrebat un șef african pe David Livingstone, de ce poporul tău nu a venit până acum să ne spună aceasta? Toți strămoșii mei au plecat și nici unul din ei nu a știut nimic din ceea ce-mi spui mie”.

Trebuie să schimbăm politica înlocuirii cu cea a pionieratului. Timp de decenii, Biserica s-a concentrat pe aceleași locuri și regiuni, în loc de a merge înainte spre întunecimea de dincolo. Deschizătorii de drumuri sunt încă necesari. Pionierii trebuie să răspundă Chemării!

„Sunt dator”. Pavel a știut lucrul acesta și l-a mărturisit - dator Africii; dator Chinei și Indiei; dator Americii de Sud și Insulelor din ocean. „Sunt dator”, și tu ești de asemenea, și fiecare dintre noi. Pavel ne-a dat Evanghelia, dar vai de noi dacă o ținem numai pentru noi. Trebuie să o dăm aceluia „pentru care nimic nu a fost pregătit”.

*Sunt dator, a strigat marele apostol,
sunt gata acum, gata de plecare
spre locurile unde mesajul Mântuitorului
nimeni încă nu a avut șansa să-l cunoască.*

*Sunt dator și trebuie să duc Evanghelia
popoarelor păgâne de pretutindeni;
departe, tot mai departe trebuie să mă grăbesc
prin locurile de întunecime și disperare.*

Dan Crawford a știut! Era un adolescent de nouăsprezece ani când a pornit spre Africa, singurul copil la părinți. În grupul mic care-l duse la gara din Glasgow, era mama lui. Când un prieten i-a adresat un cuvânt de mângâiere, ea a răspuns: „EL nu Și-a cruțat Fiul!”

Au trecut douăzeci și doi de ani înainte ca ea să-l vadă iarăși. Da, douăzeci și doi de ani, în timpul cărora el a muncit din greu în Africa, fără nici o permisie. Și-a îngropat fiul, și acolo, în mijlocul unei singurătăți de nedescris, lovit de friguri iarăși și iarăși, de fiecare dată până în pragul morții, a trăit, a muncit și a suferit. L-am ascultat când eram student la Chicago, și nu-l voi uita niciodată, niciodată! A murit la cincizeci și șase de ani. Dan Crawford a avut viziunea!

David Brainerd a auzit Chemarea. „Mărturisesc acum când mor, că nu mi-aș fi trăit viața în alt fel, pentru nimic în lume”. Acestea au fost cuvintele lui. Și mai departe: „Nu m-a interesat unde și cum am trăit, sau prin ce greutăți am trecut, numai pentru a câștigă suflete pentru Cristos”.

„Izbăvește pe cei târâți la moarte, și scapă pe cei ce sunt aproape să fie junghiați. Dacă zici: “Ah, n-am știut!” crezi că nu vede Cel ce cântărește inimile și Cel ce veghează asupra sufletului tău? Și nu va răsplăti El fiecăruia după faptele lui?” (Proverbe 24:11-12)

Datoria noastră este clară. Trebuie să evanghelizăm lumea. Acesta este programul lui Dumnezeu pentru Biserica Lui. Fie ca noi să fim credincioși viziunii!

CAPITOLUL XV

Principii misionare

După ce am vizitat șaptezeci de țări în Europa, Asia și America; după o privire generală și un studiu atent al metodelor misionare în diferite câmpuri; după ce am luat parte la conferințe și convenții misionare în anii trecuți; după discuții cu conducătorii multor societăți misionare; după lecturi nenumărate, rugăciune și meditație, am ajuns la următoarea concluzie clară în legătură cu lucrarea misionară:

(1) LUCRAREA NOASTRĂ TREBUIE SĂ FIE EVANGHELICĂ

Între noi nu trebuie să fie critică și modernism. Fiecare lucrător trebuie să stea neclintit când este vorba de marile adevăruri fundamentale ale Credinței. Nu trebuie angajat în slujbă nici un misionar care pune la îndoială nașterea din Fecioară, dumnezeirea lui Cristos, moartea Lui ispășitoare, mântuirea prin credință, nevoia de regenerare, inspirația Bibliei, învierea în trup a lui Cristos și Venirea Lui înaintea mileniului. A susține orice altceva este o tragedie. O casă dezbinată împotriva ei însăși nu poate rezista. Trebuie să avem grijă ca banii noștri să nu fie folosiți în a-i ajuta pe dușmanii Evangheliei.

(2) LUCRAREA NOASTRĂ TREBUIE SĂ FIE EVANGHELIZATOARE

Noi trebuie să evanghelizăm lumea. Este imposibil să creștinizezi națiunile în această perioadă de Har, pentru că nu este planul lui Dumnezeu. Slujba noastră este de a coopera cu Duhul Sfânt în a scoate „un popor pentru Numele Lui”.

Nu trebuie să ne focalizăm atenția pe spitale, sau să ne dăruim total lucrării medicale. Nu noi trebuie să ridicăm școli și colegii și să ne petrecem timpul educându-i pe păgâni. Nu trebuie să ne dăruim în primul rând îmbunătățirii vieții sociale, politice și industriale a acelor care nu au nici un interes pentru Cristos. Nici nu trebuie să introducem civilizația noastră vestică în efortul de a schimba obiceiurile oamenilor. Putem ajuta la alinarea suferințelor în timpul lucrării noastre sau în clinici, însă numai pentru a deschide ușa Evangheliei. Bineînțeles că îi vom învăța atât pe creștini cât și pe ceilalți care vor, să citească și să scrie așa încât să poată studia Biblia. Nu vom uita nici copiii. Dar nu vom pune toate aceste lucruri pe locul întâi.

Sarcina noastră este de a predica Evanghelia și nu trebuie să ne abatem de la ea. Activitatea instituțională pune căruța înaintea calului. Evanghelia trebuie să meargă înainte, să fie pe locul întâi. Sălbaticii pot fi mântuiți.

Păgânii neștiutori pot fi transformați în sfinți. Toate rezultatele secundare vor urma la timpul potrivit, când va fi nevoie. Veniți să ne investim banii în sufletele oamenilor, și investiția noastră va rămâne pentru veșnicie!

(3) MISIONARI NOȘTRI NU TREBUIE SĂ FIE PĂSTORI LA BISERICILE BĂȘTINAȘE

Gândiți-vă, cum ar fi ca africanii și chinezii să devină pastorii noștri? Cât timp ar trece înainte de a ne revolta? Dar mai mult, cum să îndrăznim să ne localizăm lucrarea? Viziunea întregului câmp, întreaga lume, trebuie avută în fața ochilor tot timpul! De îndată ce au fost câștigați convertiți, s-a format biserica, trebuiesc numiți presbiteri care să supravegheze turma, iar misionarul pleacă mai departe, spre câmpurile neevangelizate, urmând exemplul lui Pavel.

(4) SARCINA PRINCIPALĂ A MISIONARULUI TREBUIE SĂ FIE PREGĂTIREA CREȘTINILOR BĂȘTINAȘI

Niciodată nu vom putea trimite un număr suficient de misionari din străinătate, care să lucreze în fiecare sat, oraș și metropolă în întreaga lume. Dar putem în schimb, cu câțiva misionari, să pregătim destui lucrători care să evangelizeze fiecare națiune. Aceasta a fost și tactica lui Isus. El a pregătit doisprezece, apoi șaptezeci, și i-a trimis. Veniți să-i urmăm exemplul. Fie ca fiecare dintre misionarii noștri să aleagă și să pregătească doisprezece, apoi șaptezeci. Călea cea mai bună este formarea unor tabere de învățatură temporare, sau a-i aduce la o Școală Biblică așezată central în țara respectivă, pentru studii scurte dar intensive.

(5) PASTORII ȘI BISERICILE BĂȘTINAȘE NU AR TREBUI SUSȚINUTE CU FONDURI STRĂINE

Lucrarea trebuie să se auto-întrețină, auto-conducă și auto-dezvolte, și aceasta de la început. Nimeni nu poate fi sănătos și puternic atâta timp cât se sprijină de altul. Și obiceiul o dată început, este greu de dezvățat. Bisericile devin mici și nepăsătoare ca rezultat al sprijinului străin, în loc să fie agresive și puternice. Se pierde viziunea evanghelismului și responsabilitatea lui, și în multe cazuri, rezultatul este dezastruos.

Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem „tovarășii lui Pavel”, grupul de evangheliști băștinași, educați în Școlile noastre Biblice, care au nevoie de ajutor în deschiderea drumurilor în noi teritorii. Atâta timp cât ei fac o lucrare de pionierat în regiuni neocupate și continuă să înainteze, ei au dreptul la sprijin, cel puțin până când bisericile formate sunt destul de puternice pentru a pune umărul la greutăți.

(6) AR TREBUI SĂ NE FACEM O REGULĂ DIN A ȚINTI SPRE CELE MAI POPULATE CENTRE

Aceasta a fost metoda lui Pavel. El rareori mergea în sate; el mergea în orașe. Nu a căutat niciodată străzile lăturalnice; căuta cea mai cunoscută sinagogă din centrul localității respective. Ținta spre piața centrală unde se adunau toți oamenii. În câteva ore sau cel mult zile, el făcea ca toată lumea să vorbească. A pus sămânța Evangheliei mai întâi la Efes, Corint, Filipi și Roma, toate mari centre ale lumii din acea vreme. Și din aceste mari centre ea a fost răspândită spre toate regiunile din jur.

(7) TREBUIE SĂ NE CONCENTRĂM ASUPRA REGIUNILOR NEOCUPATE

Dacă vrem să-L aducem înapoi pe Rege, dacă dorim să-I grăbim venirea, trebuie să ducem Evanghelia până la ultimul trib, ultimul popor, ultima națiune. Trebuie să mergem în „regiunile de dincolo”, în locurile unde Cristos „nu a fost încă numit”. Aceasta de asemenea, era metoda lui Pavel. El nu se bucura să zidească pe fundația pusă de altul. Locul cu cea mai mare nevoie este întotdeauna locul cu cele mai mari oportunități ale lui Dumnezeu. Isus nu a uitat niciodată „celelalte orașe” și „celelalte oi”.

(8) ÎN PROBLEME DE FINANȚE AR TREBUI SĂ FIE INFORMAȚIE, RUGĂCIUNE ȘI CREDINȚĂ

Rezultatul informației este inspirația. A opri informația, fie despre lucrare, fie despre nevoi, înseamnă a refuza poporului lui Dumnezeu binecuvântarea spirituală care altfel ar primi-o. Ba mai mult, nenumărate mii de oameni nu vor auzi niciodată despre existența atâtor eforturi minunate, dacă nu se țin mari conferințe și convenții care să facă lucrarea cunoscută. Nu numai organizațiile misionare au nevoie de ajutorul nostru; avem

nevoie de inspirația și binecuvântarea pe care o dau cunoașterea lucrării și nevoilor lor. Este pur și simplu absurd să ceri unui nou candidat să asigure sute de dolari pentru transport, echipament și ajutor, și apoi să-i interzici să facă lucrul acesta cunoscut. Nu toți suntem chemați să fim un George Müller.

Dar apoi, pe lângă că spunem oamenilor, trebuie să-I spunem lui Dumnezeu. Rugăciunea și misiunile merg mână în mână. Ajutorul cel mai mare în toată lucrarea misionară este acela de mijlocire. Trebuie să avansăm pe genunchi. Dumnezeu a promis să răspundă rugăciunii, și dacă nu o face, dacă suntem obligați să trimitem scurte informări, ar trebui imediat să controlăm. Dacă tactica noastră nu merge, este nefolositoare. Dacă dorim să avem încredere în Dumnezeu, trebuie într-adevăr să ne încredem în El. El poate să miște inimile poporului Său ca răspuns la rugăciunea cu credință și să-i determine să acționeze în conformitate cu informația dată, contribuind la lucrare.

(9) AR TREBUI CA NICIODATĂ SĂ NU INTRĂM ÎN DATORII

„Să nu datorați nimănui nimic”, este Cuvântul Lui. A nu asculta, duce la dezastru. Nu avem dreptul să pornim până când Dumnezeu nu asigură fondurile. Să așteptăm să ni se răspundă la rugăciuni mai întâi pentru prima sumă de care avem nevoie, în loc de a ne avânta înainte, și abia după aceea să căutăm banii care nu vin. Dacă Dumnezeu Se poate îngriji de banii noștri după, El poate tot atât de ușor s-o facă și înainte. George Müller a cheltuit numai cât îi dădea Dumnezeu. Mai întâi se ruga pentru banii necesari și aștepta ca Dumnezeu să răspundă la acea rugăciune, înainte de a merge mai departe. Și acesta este întotdeauna procedeul sigur. Nu avem dreptul de a face datorii și apoi să-i obligăm pe alții să le plătească. Datoria este o dezonoare. Îl dezonoarează pe Dumnezeu.

(10) SALARIUL AR TREBUI DAT DUPĂ NEVOI ȘI NU DUPĂ MERITE

Cel mai bun plan este de a împărți, și de a împărți în mod egal, dacă avem destulă credință pentru a ține vasul plin; atunci va fi destul pentru toți. Este periculos să se plătească salarii mari. Majoritatea așa-numitelor Misiuni ale Credinței pun deoparte doar cât este suficient pentru a face față costului vieții, și acesta este un plan înțelept. Faptul acesta nu îl pune pe misionar prea sus față de băștinaș. Nu îngreunează peste măsură biserica de acasă. Îl onorează pe Dumnezeu. Echipament prea mult este mai degrabă o piedică decât o binecuvântare.

(11) CHELTUIELILE NOASTRE INDIRECTE TREBUIE SĂ FIE MICI

Una din marile critici aduse lucrării misionare azi, este provocată de cantitatea de bani folosită pe cheltuielile de acasă. L-aș sfătui pe fiecare contribuabil să afle ce proporție din banii dați de el merg de fapt pe câmpul de misiune, și cât este folosit pentru cheltuielile indirecte. Cu siguranță că cincisprezece la sută ar fi suficient pentru acoperirea nevoilor de acasă, dar și acesta ar trebui specificat clar. Dacă banii sunt dați pentru câmpul de misiune din străinătate, atunci acolo trebuie să meargă!

Acestea deci, sunt practicile și principiile care ar trebui să conducă lucrarea misionară. A le ignora înseamnă a te apropia de dezastru. A le aplica, înseamnă a experimenta binecuvântarea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL XVI

Oare religiile păgânilor nu sunt destul de bune pentru ei?

Turiștii se întorc acasă și ne spun că păgânii sunt bine așa cum sunt, și că religiile lor sunt bune pentru ei. Ei spun că acei oameni sunt fericiți în păgânismul lor și că este o greșală să se trimită misionari la ei.

Biblia în schimb spune „căci locurile dosnice de pe pământ sunt pline de bârloage de tâlhari” (Psalmul 74:20). Și așa este. Problema este că turiștii nu stau destul ca să afle. Păgânismul este caracterizat de cruzime. Frica le strânge inimile. Ei sunt într-o teamă constantă de spiritele rele, spirite care trebuie cumva mulțumite.

AFRICA

Mă gândesc acum la vizita mea în Africa și la o poveste care mi s-a spus. Era miezul nopții. S-a auzit dintr-o dată un bocet de moarte în sat; murise un copil mic. A fost chemat imediat vraciul. Sătenii au fost sculați. Imediat ela arătat cu degetul spre o femeie pe care a acuzat-o că ar fi cauzat moartea micuțului. Ea a protestat imediat, insistând că era nevinovată, dar a trebuit pusă la încercare. Au dus-o repede spre copacul din mijlocul satului. I s-a spus să se cațere pe el și apoi să se arunce de pe creanga din vârf. Ea a început să urce. S-a oprit pe una din crengi mărturisindu-și nevinovăția. Toți știau că spunea adevărul. Era una din cele mai bune femei din sat, respectată de toți, dar vraciul a arătat-o ca fiind vinovată, deci trebuia să-și dovedească nevinovăția.

Apoi a început din nou să urce, până a ajuns în vârful copacului. S-a oprit acolo, susținându-și iarăși nevinovăția. Apoi, sub privirea îngrozită a misionarului, s-a aruncat la pământ murind pe loc, oasele ei fiind zdrobite. A fost judecată ca vinovată. Dacă ar fi fost nevinovată, nu ar fi fost rănită.

Lucrul acesta, prieteni, s-a întâmplat în sute și sute de cazuri. DE CE? Din cauza religiei. Religia păgână o cere, așa că nu este scăpare. Ai vrea să-i iei locul? Până când nu ești pregătit să accepți religia ei și să renunți la creștinismul tău, să nu te mai audă nimeni spunând „Religia lor este destul de bună pentru ei”. Dacă nu este destul de bună pentru tine, atunci ea nu este destul de bună nici pentru ei.

AUSTRALIA

Mă gândesc la vizita mea la aborigenii din Australia. Departe, în inima aceluia continent, există un deșert imens unde este extrem de cald, și acolo trăiesc aborigenii, aproape goi, adesea dormind pe nisip. O mamă dă naștere unui copil. Cineva în sat moare. Trebuie găsită o victimă.

În scurt timp vraciul se îndreaptă spre noul născut. Mama îl strânge cu putere la piept, dar fără un moment de ezitare vraciul îl smulge din brațele ei și, între țipetele și plânsul ei, îl pune pe nisip, îi deschide gura mică și i-o umple cu pumni întregi de nisip în timp ce micuțul luptă cu moartea. DE CE? Pentru că religia lor o cere. Trebuie să fie o jertfa omenească. Spiritele rele trebuie îmbunate.

Ai vrea să schimbi cu acea mamă? Dacă religia ei este destul de bună pentru ea, atunci este destul de bună și pentru tine. Dar dacă nu vrei să-i iei locul și să ți se smulgă noul născut din brațe și omorât, așa cum a fost al ei, nu ai dreptul să spui că religiile lor sunt destul de bune pentru ei. Din cauza religiei sunt duse mai departe aceste practici malefice.

Nu crezi că mama suferă așa cum ai suferi și tu? Desigur că suferă. Ea simte pentru copilul ei exact cum ai suferi tu pentru al tău, dar vraciul nu cunoaște mila; spiritele trebuie mulțumite. Este religia ei destul de bună pentru ea? Atunci este destul de bună și pentru tine.

INSULELE DIN MAREA SUDULUI

Mă gândesc de asemenea la vizita mea în Insulele din Marea Sudului. John Geddes a fost unul dintre primii misionari care au plecat din Canada în Insulele din Marea Sudului. Aceasta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Când a pus piciorul pe țărnișă, a văzut acolo un grup de oameni și pe pământ, trupul unui om. Sub un pom a văzut o femeie tânără. Era văduva omului care murise.

Dintr-o dată, băștinașii s-au apropiat de ea. Ea nu opunea rezistență. Știa foarte bine ce va urma. I-au pus o frânghie în jurul gâtului și au început să o sugrume până a murit. John Geddes s-a repezit spre ea să o salveze dar a fost oprit cu violență, spunându-i-se să-și vadă de drum, dacă nu voia să-și piardă și el viața. Și acolo în fața ochilor lui înspăimântați, a văzut cum acea tânără frumoasă era ștrangulată și apoi corpul ei pus lângă cel al soțului.

DE CE? Pentru că religia lor cerea ca atunci când moare un soț, văduva să fie sugrumată pentru a-l însoți în călătoria lui. Și dacă primul fiu este destul de mare, el este acela care trebuie să-și sugrume mama. Ba mai mult, toți copiii, dacă sunt prea mici ca să se îngrijească singuri, trebuie de asemenea omorâți. Aceasta este religia, religia păgână.

Ai vrea, prietena mea, să schimbi locul cu văduva aceea? Ai putea dori o asemenea experiență în eventualitatea morții soțului tău? Dacă religiile lor sunt destul de bune pentru ei, atunci ele sunt destul de bune și pentru tine; dar dacă nu sunt destul de bune pentru tine, atunci nu spune că pentru ei sunt destul de bune.

INDIA

Nu voi uita niciodată vizita mea în India. De multe ori, plimbându-mă pe malul râului, mintea mea își amintea de acea zi în care trupul soțului a fost pus pe o grămadă de lemne și apoi a fost adusă soția vie și pusă lângă el, și cele două trupuri, unul mort și celălalt viu, legate la un loc, au fost cuprinse apoi de flăcări. Acolo, în mijlocul țipetelor și gemetelor văduvei pe moarte care ardea încet, s-au adunat băștinașii crezând că spiritele rele vor fi împăcate și că soțul va fi în viața cealaltă împreună cu soția.

Vrei să spui că ai dori să schimbi cu acea văduvă? Mii și mii de văduve au ars în flăcări după ce soții lor au murit, doar din cauza religiei. Sunt religiile lor destul de bune pentru ele? Atunci trebuie să fie destul de bune și pentru tine. Dacă tu, prietenă, nu dorești să schimbi cu acea văduvă, renunțând la creștinism și luând religia ei păgână, atunci nu spune că religiile lor sunt destul de bune pentru ei și că ei sunt mai bine așa cum sunt. Ar putea o văduvă să fie fericită suportând o asemenea tortură? Desigur că nu. „Căci locurile doznice de pe pământ sunt pline de bârloage de tâlhari”.

MAHOMEDANISMUL

Voi uita oare vreodată povestea mahomedanului care stătea în fața oamenilor în centrul orașului împungându-și capul cu un cuțit mare până când sângele a început să curgă, apoi a luat ziare înfundându-le în găurile deschise făcute de el, după care le-a aprins cu un chibrit? Stătea acolo, sângele sfârâia în foc, ardea hârtia și părul; omul era în cea mai groaznică agonie. De ce? Întrebi. Din cauza religiei lui. Trebuie să-și chinuiască trupul; trebuie să sufere; trebuie să sufere tortura pentru a câștiga un loc în Ceruri, așa încât se chinuia singur. Ți-ar place să schimbi locul cu el? Ar fi destul de bună religia lui pentru tine? Ai putea suferi asemenea chin? Ai vrea să suferi așa cum a suferit el? Oh, prietene, dacă religia lui nu este destul de bună și pentru tine, nu spune că este destul de bună pentru el.

ASIA DE SUD-EST

Vino în Asia de Sud-Est. Ne aflăm între popoarele tribale. O fetiță neajutorată stă pe spate, capul fiindu-i ținut cu putere între genunchii unui monstru inuman, care cu un fierăstrău grosolan îi scoate frumoșii ei dinți din față. Tot corpul ei aproape gol este broboane de sudoare în timp ce suportă durerea groaznică. Sunt scoși nervii. Sângele șiroiește din gură. Durerea, de nedescris, trebuie suportată, până când în sfârșit operația hidoasă, barbară se termină și fata este lăsată, să-și trăiască viața cu gingii goale. Ai schimba locul cu ea? Ce-ai spune despre propria ta fiică? Ai vrea ca ea să sufere o astfel de tortură? Și totuși, mii au suferit, și toate, din cauza unei religii păgâne, mici victime nevinovate, care nu pot scăpa. Acesta este păgânismul. Dacă o asemenea religie este destul de bună pentru ei, atunci este destul de bună și pentru tine.

Păgânii NU sunt mai bine așa cum sunt. NU sunt fericiți, ci nenorociți. Sunt total nenorociți, miserabili, suferă, au constant teama de spiritele rele, tot timpul încercând să le îmbuneze. În păgânism nu este nici o odihnă, nu este pace, nu este bucurie. Isus Cristos este singurul care poate da bucurie. De aceea, veniți să facem tot ce putem pentru a le da Evanghelia înainte de a fi prea târziu, pentru ca și ei să experimenteze bucuria pe care tu și eu o cunoaștem în Cristos. Veniți să nu mai spunem niciodată: „EI SUNT MAI BINE AȘA CUM SUNT. RELIGIILE LOR SUNT DESTUL DE BUNE PENTRU EI”.

CAPITOLUL XVII

Misiuni prin evanghelistism

Campaniile evanghelistice sunt necesare pe câmpul străin tot atât de mult cât sunt aici acasă. Dar până de curând, ele au fost ținute doar în câteva centre. În anii trecuți s-a făcut ceva în America de Sud și Centrală, cât

și pe câmpurile de misiune din Europa. Dar în marea lor majoritate, societățile misionare nu au folosit metoda de evanghelizare în masă în lucrarea lor. Cred că fiecare oraș mare din câmpul străin ar trebui să vadă o campanie de evanghelizare. Aceasta ar trebui să aibă loc într-una din cele mai mari săli ale orașului, să fie anunțată prin toate mijloacele, și să se facă totul pentru ca mulți oameni să ia parte. De fapt, este mai ușor să aduni audiență multă în țări străine decât aici acasă.

PREGĂTIREA CĂII

Vă veți aminti că Pavel a mers peste tot predicând Evanghelia dar nu părea mulțumit niciodată până când nu vedea un tumult. Mergea din oraș în oraș. Dacă oamenii erau indiferenți și nu răspundeau, făcea ceva ca să creeze o tulburare. Știa că dacă îi făcea pe toți să vorbească despre Evanghelie, se putea face ceva.

Oamenii trebuie făcuți fie nebuni, fie fericiți. Atât timp cât sunt indiferenți, vor fi rezultate puține. Modul cel mai rapid de a face cunoscută Evanghelia în întregul oraș, este prin a face o tulburare, o disturbare care să agite lumea și s-o facă interesată, ceva despre care vor scrie și ziarele. Indiferent dacă vor fi în favoarea sau împotriva ei, dacă vor scrie despre Evanghelie sau împotriva ei, este tot atâta. Principalul lucru ce trebuie făcut este să-i facem să vorbească până când toată lumea discută problema.

După aceasta, misionarii pot intra și culege rezultatele. Vor întâlni persoane care cunosc câte ceva despre ce se spune și va fi mai ușor pentru ei să câștige suflete pentru Cristos. O tulburare este un avantaj minunat. Nimic nu face mai multă agitație decât o campanie de evanghelizare.

Toate bisericile, din toate orașele, să se întâlnească și să țină mari campanii de evanghelizare, de câștigare a sufletelor în cele mai mari auditorii. Să dea mâna unele cu altele. Numai atunci vor putea avansa. Un băiețel s-a pierdut. Sute de oameni l-au căutat în zadar. Într-un târziu s-au hotărât să-și dea mâinile - toți cei 1.000 - și au început din nou să caute pe câmp. În curând l-au găsit, dar era prea târziu; era deja mort. Munciseră singuri prea mult timp. Dacă s-ar fi unit mai repede, l-ar fi putut salva.

În toamna anului 1957 am ținut opt mari campanii în America de Sud. La Montevideo 71 de biserici și-au dat mâinile și au ținut cele mai mărețe întâlniri văzute vreodată în istoria orașului. Într-o săptămână au venit la Cristos peste 600 de oameni. Mii au fost ajutați și binecuvântați. A fost închiriată cea mai mare sală din țară, cu 8.500 locuri. La Buenos Aires, 300 de biserici au cooperat într-un loc cu 25.000 de persoane. Sala era plină până la refuz și peste 1.500 l-au acceptat pe Cristos. La fel s-a întâmplat în Sao Paulo, Curitiba, Rosario, Santiago și Lima. Uneori 6.000 se înghesuiau într-o sală cu capacitate de mai puțin de 4.000 de locuri. Sute se îngrămădeau în sălile pentru informații. În timpul celor opt campanii au fost înjur de 10.000 decizii dintre care 4.500 făcute pentru prima dată.

INVITAȚIA

În urmă cu câțiva ani, călătoream prin ceea ce în acel timp se numeau Indiile Olandeze de Răsărit. Mi s-a cerut să țin o campanie de evanghelizare într-un templu care fusese construit recent în unul din cele mai mari orașe. Am început.

Seară după seară, predicam Evanghelia Domnului Isus Cristos, am predicat-o la budiști, mahomedani, și la oameni din alte religii. Auditoriul era plin la capacitate. Erau acolo până și vânătorii de capete din Borneo, mulți. A fost o bucurie deosebită proclamarea mesajului Evangheliei.

Spre mijlocul campaniei am simțit că o sosit timpul să fac invitația, așa că m-am dus la misionari și le-am spus că urma să invit pe cei pierduți, bărbați și femei, să-L accepte pe Cristos în acea seară, îndemnându-i pe misionari să fie gata pentru lucrarea personală. S-au uitat la mine mirați. La început nu am înțeles de ce.

„Ce s-a întâmplat? am întrebat, nu doriți să fac invitația?” „Nu, au răspuns ei De fapt nu puteți face aici o invitație”. „Nu pot? De ce nu?” am răspuns. „Știți, nu se face, noi nu facem așa”. „De ce nu? am insistat eu. De ce să nu fac invitația?” „Dacă veți face invitația și nu va veni nimeni, va fi periculos; noi nu ne vom mai putea confrunta cu oamenii”.

„Atunci, cum câștigați voi suflete?” am întrebat. „Oh, noi doar predicăm și semănăm sămânța”, au răspuns ei. „Și ce se întâmplă apoi?” am spus eu. „Ei bine, au răspuns ei, până la urmă cineva se hotărăște și vine să întrebe despre calea mântuirii. Îi explicăm și ne străduim să-l conducem la Cristos”. „Câți vin?” am întrebat. „Nu prea mulți. Nu prea înțelegem de ce. Vin puțini, numai câțiva. Însă nu știm altă cale de a ajunge la rezultate”.

„Ei bine, am spus, voi face o invitație. Am călătorit în toate câmpurile rusești de misiune din Europa. Peste tot, am ținut campanii în orașele mari și am făcut invitații. Am călătorit în toată Spania și am făcut exact același lucru acolo. Am călătorit prin toată Germania, Franța, Polonia și multe alte țări și am condus adunări de evanghelizare. Oriunde m-am dus, am invitat bărbați și femei să vină la Domnul Isus Cristos. Dacă lucrul acesta a dat rezultate în câmpurile lor, atunci va da și aici. Așa că deseară voi face invitația”.

Ei au protestat iarăși. „Este imposibil. Aici nu s-ar putea face. Orientalii sunt diferiți. Nu va fi nici un răspuns”, au spus ei. „Bine, lăsați-mă să încerc. Să vedem ce va face Dumnezeu. El poate să ne ducă la bun sfârșit”. Până la urmă, după multe îndoieli, au fost de acord.

În acea seară, imediat după încheierea mesajului, am făcut invitația. „Toți cei care ar dori ca în seara aceasta să fie mântuiți, vă rog să ridicați mâna”, am spus. Imediat, au fost ridicate cam cincizeci de mâini. „Ați dori, vă rog, ca toți cei care ați ridicat mâinile să vă ridicați în picioare?” Nici o mișcare. Nimeni nu s-a clintit. Nimeni nu s-a ridicat în picioare. Nu puteam înțelege. M-am gândit că poate nu m-au înțeles, așa că am repetat iarăși: „Ați vrea vă rog, ca toți cei care ați ridicat mâna să vă ridicați în picioare?” Încă o dată s-a făcut liniște totală. Nimeni nu s-a mișcat.

Deodată David Clench care ședea pe platformă în spatele meu, a sărit în picioare și venind în față, și-a pus mâna pe umărul traducătorului dându-l la o parte. „Acum, Dr. Smith, faceți invitația”, a spus el. Neînțelegând, m-am întors încă odată spre auditoriu și am pus din nou întrebarea.

Într-un moment, cam patruzeci de persoane s-au ridicat în picioare. Apoi am continuat să invit. „Ați dori, cei care v-ați ridicat în picioare, să veniți în față aici și să îngenunchiați?” Fără nici un moment de ezitare, ei au venit în față, au căzut în genunchi și au început să-și verse inima în fața lui Dumnezeu. Mai târziu, i-am cerut o explicație misionarului care a intervenit. Mi-a spus că traducătorul meu, de frică să nu se facă de rușine, în loc să traducă cererea mea, „Ați vrea ca toți cei care ați ridicat mâna să vă sculați în picioare?”, a schimbat-o total, traducând: „Ați vrea ca toți cei care ați ridicat mâna să rămâneți așezați?” Ca și misionarii, și lui îi era teamă de rezultate. Dar când tânărul misionar a făcut invitația așa cum o făcusem eu, a venit imediat răspunsul.

Tocmai voiam să le explic calea mântuirii mai clar, când ei au început să-și mărturisească păcatele și să se roage cu voce tare. În douăzeci sau treizeci de minute, majoritatea se hotărâseră pentru Domnul Isus și stăteau în fața mea cu fețe radiind, bucurându-se în Mântuitorul. A fost a seară minunată. Nici unul din cei prezenți acolo nu o vor uita vreodată.

După luni de zile, după ce m-am întors în Canada, conducătorul de acolo, Rev. Robert A. Jaffray, îmi scria că încă mai făceau invitații, Duhul de trezire era încă peste ei, și Dumnezeu mai lucra între ei mântuind suflete.

Cred că oricine este chemat să fie evanghelist aici în America, poate fi un evanghelist și în câmpurile de misiune străine din lume. Convingerea mea este că fiecare oraș mare din câmpurile de misiune ar trebui să aibă câte o campanie de evanghelizare. Mi-ar place să văd evangheliștii mergând dintr-un oraș în altul prin toată lumea, făcând aceleași campanii de evanghelizare pe care le facem noi aici acasă. În felul acesta s-ar putea grăbi evanghelizarea lumii.

CAPITOLUL XVIII

Motto-urile noastre misionare

„Trebuie sau să mergi tu însuși sau să trimiți un înlocuitor” - Oswald J. Smith.

„Această generație poate să ajungă numai la generația aceasta”.

„Misiunea Bisericii sunt misiunile”.

„Oriunde, numai înainte” - David Livingstone.

„Înainte, tot mai înainte în noapte”.

„Dacă Dumnezeu vrea evanghelizarea lumii și tu refuzi să sprijini misiunile, atunci tu te opui vocii lui Dumnezeu” - Oswald J. Smith.

„Îndrăzniți lucruri mari pentru Dumnezeu, așteptați-vă la lucruri mari de la Dumnezeu” - William Carey.

„Biserica care nu evanghelizează, se fosilizează.”

„De ce unii să audă Evanghelia de două ori înainte ca alții să o audă o singură dată măcar?” - Oswald J. Smith.

„Nu le poți lua cu tine, dar le poți trimite înaintea ta” - Oswald J. Smith.

„Numai în măsura în care Biserica își împlinește obligația ei misionară, își justifică existența”.

„Un om poate muri lăsând jos peste un milion, dar fără a lua nimic sus” - William Fetler.

„Lumina care luminează în depărtare, este mai luminoasă lângă casă”.

„Dacă Isus Cristos este Dumnezeu și a murit pentru mine, atunci nici un sacrificiu nu este prea mare să-l fac pentru El” - C.T. Studd.

„Dă după venitul tău, ca nu cumva Dumnezeu să-ți facă venitul după dărnicia ta” - Peter Marshall.

„Perspectivele sunt tot atât de luminoase ca și promisiunile lui Dumnezeu” - Judson.

„Lăsați-mă să ard pentru Dumnezeu” - Henry Martyn.

„Și tot mai mult, O, Dumnezeule meu, mai multă trudă, mai multă agonie, mai multă suferință pentru Tine” - Francis Xavier.

„Putem da fără să iubim, dar nu putem iubi fără să dăm”.

„Biserica care încetează a fi evanghelică, va înceta curând să fie evanghelică” - Alexander Duff.

„Nu cât de mult din banii mei Îi voi da lui Dumnezeu, ci cât din banii lui Dumnezeu voi ține pentru mine?”

„Sarcina supremă a Bisericii este evanghelizarea lumii”.

„La nespuse de multe milioane nu li s-a spus încă”.

„Ai o singură lucrare pe pământ - să salvezi suflete” - John Wesley.

„Mila nu este o înlocuitoare pentru acțiune”.

„Singur Cristos poate mântui lumea, dar Cristos nu poate mântui lumea singur”.

„Cel mai bun tratament pentru o biserică bolnavă, este de a o pune la regim misionar”.

„Dacă nu avem destul în religia noastră ca să ne facă să împărtășim cu toată lumea, ea este osândită aici acasă”.

„Oare nu ne rugăm noi „Vie împărăția Ta”, dar nu spunem niciodată, „Iată-mă Doamne, trimite-mă?””

„Dumnezeu a avut un singur Fiu și L-a făcut misionar” - David Livingstone.

„Atâta timp cât sunt milioane lipsite de Cuvântul lui Dumnezeu și cunoașterea lui Isus Cristos, îmi va fi imposibil să-mi dăruiesc timpul și energia celor care le au pe amândouă” - J.L. Ewen.

„Prima lucrare a întregii Biserici este de a da Evanghelia întregii lumi”.

„De ce așa puțini să audă iarăși și iarăși Evanghelia, când așa de mulți nu au auzit-o nici măcar o dată?” - Oswald J. Smith.

„Sunt destinat să proclam mesajul, fără a ține seama de consecințele personale pentru mine” - Zinzendorf.

„Acum când sunt pe moarte, mărturisesc că nu mi-aș fi petrecut viața în alt fel, pentru nimic în lume” - David Brainerd.

„Nu mi-a păsat unde și cum am trăit sau prin ce greutăți am trecut, numai să pot câștiga suflete pentru Cristos” - David Brainerd.

„Achită-te față de Dumnezeu și Dumnezeu Se va achita față de tine” - Oswald J. Smith.

„Nu-L poți întrece pe Dumnezeu în dărnicie” - Oswald J. Smith.

„Dumnezeu nu rămâne dator nici unui om” - Oswald J. Smith.

„Am avut viziunea și nu mai pot trăi pentru eul meu; viața este fără valoare până când nu mă dăruiesc total” - Oswald J. Smith.